

XXXI. évfolyam, 2. szám
2026. Húsvéti szám

A MUNKÁCSI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZMEGYE LAPJA

ÚJ HAJTÁS

HÚSVÉTRA KÉSZÜLÜNK!

HÁZASSÁG HETE
EGYHÁZMEGYÉNKBEN

ELÚZTUK A
TELET! AVAGY
HITTANOSOK
FARSANGJA

NÉGY ÉVE
KEZDŐDÖTT
A HÁBORÚ

LUCSOK PÉTER MIKLÓS OP
MEGYÉSPÜSPÖK
KÖNYVBEMUTATÓJA
TÖBB HELYSZÍNE

Egyházmegyénkben történt

Ökumenikus imaalkalom Munkácson

Erfán Ferenc-kiállítás a beregszászi plébánián

A Magyar Katolikus Karitászt újabb segélyszállítmánya Kárpátalján

Ungvári hittanosok farsangja

Kárpátaljai katolikusok hétvégéje Budapesten

Megszentelt élet napja egyházmegyénkben

A Szent István Líceum tanárainak lelkgyakorlata

Édesanyák zarándoklata Máriapócsra

A tartalomból:

Krisztus feltámadt.....	3. o.
Imaoldal	4-6. o.
Moscati professzor.....	7-8. o.
Ferences jubileum	9-10. o.
Keresztényüldözés	11-12. o.
Egyháztörténeti évfordulók....	13-14. o.
Interjú V. Kulbokas nunciussal	15-16. o.
Leó pápa felhívásai.....	17. o.
XII. Piusz pápára emlékeztek.....	7. o.
Lelkigyakorlati elmélkedés.....	18. o.
Az invázió negyedik évfordulója	19. o.
Ifjúság-pasztorációs hírek.....	20. o.
Édesanyák zarándoklata	21. o.
Könyvbemutató Beregszászban ..	22. o.
Megszentelt élet napja	23. o.
Ökumenikus imahét.....	24. o.
Kárpátaljai katolikusok	
Budapesten	25. o.
Erfán Ferenc-kiállítás.....	26. o.
Majnek Antal püspök	
jubileuma.....	27-28. o.
János kurzus.....	29. o.
Katolikus Karitászs ismét segített ..	30. o.
Házasság hete	30-31. o.
Betegek kenete	31. o.
Hitoktatók továbbképzése.....	32. o.
Interjú Albert Évával.....	33. o.
Interjú Dezső Péterrel.....	34-35. o.
Interjú Ferku Viktóriával.....	35-36. o.
Interjú Bíró Péterrel és Évával.	37-38. o.
Hírmorzsó.....	39-40. o.
Gyerekszámj	41. o.
Nevetni jó.....	42. o.

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja**Szerkesztőbizottság:**

Lucsok Péter Miklós püspök (elnök),
Fehér Rita (főszerkesztő),
Bunda Veronika, Popovicsné Palójtay Márta,
Riskó Marianna (szerkesztők)

Tördelőszerkesztő:

Popovics Pál

Címlap és grafika:

Gyürki András

A szerkesztőség címe:

89600. Munkács, Mira u. 15.
E-mail: ujhajtás@munkacs-diocese.org
Honlap: www.ujhajtás.net.ua
A Munkácsi Egyházmegye honlapja:
www.munkacs-diocese.org

Engedélyszám:

3Т 199

Készült: СП ТзОВ "Полі", Lemberg
1300 példány

Видавництво: Мукачівська Дієцезія РКЦ
вул. Миру 15, м. Мукачево,
Закарпатська обл. 89600
curgia@munkacs-diocese.org

Головний редактор: Ріта Фегер
Зареєстровано: 28. 11. 2024 р. Ідентифікатор
друкованого медіа в Реєстрі: Я30-05495
Надруковано в СП ТзОВ "Полі", Львів

Krisztus feltámadt!

De hol van most?

Hogyan nyílhatunk meg a Feltámadt Jézussal való találkozásra?

Keresnünk kell Őt. De valójában a Feltámadt Jézus az első, aki keresi az emberrel való találkozást. Még mielőtt az ember szíve Hozzá fordulna, Ő már ott van és vár.

„Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat és kinyitja az ajtót, bemegyek hozzá” (vö. Jel 3,20).

Én minden reggel úgy kezdem a napomat, hogy megnyitom a szívemet a Feltámadt Krisztus előtt, keresem Őt. Amikor eljön, ezt a világosságon, az erőn és a békén keresztül tapasztalom meg, amely betölti a szívemet, a lelkemet és a gondolataimat. Ezért kell elindulnunk a Feltámadt felé, keresnünk Őt. Mert Ő jelen van, csak mi nem mindig látjuk egyértelműen.

Találkozhatunk Vele a közösségben is.

„Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevében, ott vagyok közöttük” – ígérte Jézus a tanítványainak.

Amikor befogadom a Feltámadtat az életembe, már nem egyedül járom az utamat. Krisztus bennem él, és én Őbenne. Amikor pedig olyan emberekkel találkozom, akik szintén nyitottak rá, megtapasztaljuk, hogy beszélgetésünkben és egymás megosztásában több van jelen, mint csupán mi ketten. Érezzük, hogy a Feltámadt Krisztus van közöttünk, mert találkozásunk tele van jóssággal, békével és örömmel – olyan dolgokkal, amelyeket nehéz lenne megmagyarázni az Ő jelenléte nélkül.

Gyakran meg tudom különböztetni, hogy egy találkozásban valóban nyitottak voltunk-e Jézusra vagy sem. Mert van tapasztalatom arról, mennyi öröm és világosság születik akkor, amikor az emberek Istenben találkoznak és beszélgetnek egymással, a fájdalom és sötétség, amikor Krisztusra zártak vagyunk.

Így tapasztalhatjuk meg a Feltámadt jelenlétét a családokban, a közösségekben és a szentmisén, ahol Jézus nevében gyűlünk össze – az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Különösen a vasárnapi szentmisén, amelynek középpontjában a Feltámadt Krisztus áll: az Ő működése az összegyűlt közösségben, és az Ő ajándéka – saját maga – számunkra.

Néha az embernek úgy tűnik, hogy Isten messze van, hogy nincs ideje rá, vagy hogy nem méltó az Ő jelenlétére. Azonban ez nem így van. A Feltámadottal nem is olyan nehéz találkozni – csak igazán akarni kell, és ezt a vágyat tettekre kell váltani.

Nincs nagyobb öröm annál, mint Krisztussal egységben élni. Amikor az ember ezt megtapasztalja, mindent megtesz azért, hogy ebben az egységben megmaradjon.

Legyen ez a húsvéti idő mindannyiunk számára alkalom arra, hogy mélyebben felfedezzük a Feltámadt Jézus jelenlétének titkát közöttünk. Legyenek találkozásaink, közösségeink és liturgiánk olyan helyek, ahol Krisztus cselekszik közöttünk és általunk.

Így azok is, akik még nem találkoztak a Feltámadottal, rajtunk keresztül hallhatják meg Őt, és közöttünk tapasztalhatják meg jelenlétét.

A Feltámadt Krisztus legyen közöttünk!

Lucsok Péter Miklós OP megyéspüspök

„Békesség nektek!”

(Jn 20,21)

Miért keresitek az élőket a halottak között? Nincs itt, feltámadt. Emlékezzetek vissza, mit mondott nektek, amikor még Galileában járt.

Lk 24, 5-6

Sohase engedjétek, hogy bármi annyi szomorúsággal töltsön el, hogy feledtesse veletek a feltámadott Krisztus örömét!

Kalkuttai Szent Teréz anya

Ó, hinni nem könnyű, könnyebb okosan érvelni. Nem könnyű a titkot elfogadni, mert az mindig meghalad téged, és mindig tovább tágitja szegénységed határait.

Szegény Mária! Nehezebb volt neked a Gyermekeket hitben megfoganni, mint testben.

Mégsincs más út, mint a hité. Nincs más választás.

Vissza akarsz-e rettenni a hittől, Mária, mondván, hogy ez nem lehet igaz, értelmetlen ebbe belemenni, olyan Istent elképzelni, aki emberré lesz, nincs Messiás, aki megment minket, minden csak zűrzavar, és az abszurd kormányozza a világot, az utolsó szó a halálé és nem az életé? Nem!

Ha nehéz is a hit, a hitetlenség a biztos halál.

Ha hősies dolog is minden remény ellen remélni, nem remélni fojtogató félelem.

Ha véred ontásába kerül is szeretni, nem szeretni maga a pokol.

Hiszek, Uram! Hiszek, mert élni akarok.

Hiszek, mert meg akarom menteni már-már megfulladó népem.

Hiszek, mert ez az egyetlen válasz, amely téged fogad el: téged, a világot meghaladó Transzcendenst, a Végtelent, a Teremtőt, az Üdvösséget, az Életet, a Világosságot, a Szeretetet, a Mindent.

Carlo Carretto

A krisztusi embert nem képes leteperni és kétségbeesésbe hajtani semmiféle csapás és semmiféle megpróbáltatás. A húsvéti ünnep ennek legszebb biztosítéka. (...)

Krisztusban győzünk. Lehet, hogy egyesek belepusztulnak ezekbe a harcokba. Hogy egyesek vagyona, földi élete, földi értéke, szerepe, uralma a küzdelmek romjai közt elpusztul, de tudjuk, hogy minden egyes ember élete is a feltámadás dicsőségébe jut, ha Krisztust hitte, szerette, és hűséggel élt a győzedelmes kereszt árnyékában.

Vészterhes történelmi időkben kiált felétek az Egyház: ne féljétek, ne csüggedjétek, magyarok, keresztények, Krisztus győz, uralkodik, parancsol a földön, és az égben leng a Feltámadtnak győzelmi lobogója: „Zengd el ajkam a keresztfa győzedelmi szent dalát, Üdvözítőnk holta győzött, életet nyert a világ!”

Boldog Apor Vilmos húsvéti beszédéből, Győr (1944. április 9.)

Azt vallom a halálról, hogy átmenet.

Ez lesz az én húsvétom.

Ő lesz a menny kapuja. Ő lesz föltámadásom...

Ne reszkess tehát lelkem, ne rettegjél!

Amint a világ teremtésekor a Lélek a káoszra ereszkedett

És megteremtette Isten a világot,

Úgy jön el most is, hogy mindent újjáteremtessen...

Carlo Carretto

PILINSZKY JÁNOS HARMADNAPON

*És fölzúgnak a hamuszín egek,
hajnalfele a ravensbrücki fák.
És megérik a fényt a gyökerek
És szél támad. És fölzeng a világ.*

*Mert megölhették hitvány zsoldosok,
és megszünhetett dobogni szive -
Harmadnapra legyőzte a halált.
Et resurrexit tertia die.*

Húsvét reggelének felfedezése: Jézus sírja nyitott és üres! Innen kezdődik minden. Ezen az üres síron keresztül vezet az új út, amelyet mi nem, de Isten képes volt megnyitni: az élet útja a halál közepette, a béke útja a háború közepette, a kiengesztelődés útja a gyűlölet közepette, a testvériség útja az ellenségesség közepette.

A jeruzsálemi üres sírból egészen hozzánk elér a halatlan híradás: Jézus, a keresztre feszített, „nincsen itt, feltámadt” (Lk 24,6). Nincs a sírban, él! A szeretet legyőzte

a gyűlöletet. A fény legyőzte az árnyakat. Az igazság legyőzte a hazugságot. A megbocsátás legyőzte a bosszút. A rossz nem tűnt el a történelmünkből, mindvégig jelen marad, ám nem az övé többé az uralom, nincs többé hatalma afölött, aki befogadja ennek a napnak a kegyelmét.

Testvéreim, különösen ti, akik szenvedtek és szorongtok, csöndes kiáltásokat meghallották, könnyeiteket fel fogták, egyetlen egy csepp sem veszett kárba!

Ferenc pápa húsvéti Urbi et Orbi üzenetéből 2025.ápr.20-án

HÚSVÉT ANGYALA

*A karácsonyi csillagok felülről,
az égből szikrázták le meleg fényüket;
a hímes Húsvét-hajnalpír a földről,
a sziklasírból lobbant szent tüzet.
Karácsony angyalai azt dalolták:
„Dicsőség Istennek, s békesség nekünk”!
A Húsvét angyalai azt kiáltják:
„A halál meghalt, Jézus él, s már egy velünk”!*

*Az Írás szerint Húsvét úgy kezdődött,
hogy angyal mozdította el a sír követ;
megrendült erre a föld és ég, s az örök:
Győzött a fény! Örökre meghalt a sötét!*

*Vésd jól szívedbe Húsvét angyalának
örök tanítást rejtő gesztusát:
mozdítsd el testvéred szív-ajtájának
„kövét” a bűnt, hogy lássa Krisztusát!*

*Légy Húsvét angyala a csüggedők közt,
és hengeríts el szívükről minden követ;
sebüket Krisztus olajával öntözd,
és nyújts lelkükben égig erő szent tüzet!*

*Mert Jézus Krisztus feltámadt valóban,
ezért zeng alleluját ma víg dalunk;
lobbanjon szent tűz minden lankadóban,
angyalként hirdesd: Mind feltámadunk!*

*S látjuk majd, amit szem még nem látott,
s emberszívbe még föl nem hatott,
mit Isten, - aki mindörökre áldott,
Húsvét titkában ma nekünk adott!*

Kerekes Károly O.Cist.

Nem sokat ér az olyan vallás vagy eszmerendszer, amely az ember legnehezebb kérdéseiben (szenvedés, halál) nem tud értelmes választ és vigaszt mondani. A kereszténység lényegéhez tartozik a szenvedés és halál értékelése: A húsvéti misztérium a halál és feltámadás misztériuma együtt. Aki Jézussal átéli az egyiket, a másikban is részesül.

Hans Urs von Balthasar

Szent Ambrus a Miatyánk szavait magyarázva: „mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”, így tanít: Ha naponta magadhoz veszed, naponta „ma” van számod-

ra. Ha számodra a „ma” Krisztus, akkor naponta föltámad neked. Hogyan? Úgy, hogy „az én Fiam vagy te, én ma születek téged” (Zsolt 2,7). „Ma” tehát akkor van, amikor Krisztus feltámad.

Húsvét: a személyes kiengesztelődések és a múlttal való megbékélésünk ünnepe is. A Feltámadás ünnepe nem létezik a saját múlttal való kiengesztelődés nélkül. János szakasza, bármennyire kényelmetlen is, de szembesít a megkerülhetetlen felismeréssel. Jézus teljes meglátásának előfeltétele, hogy a személyeknek, múltunk konfliktusaiból, teljesen megbocsássunk.

A nagypénteken frissen metszett sírbolt így válik fontos szimbólummá. Maga a hely, amiből a Feltámadott kiemelkedik – sebzett múltunk – épp oly fontos, mint a jelen, amelybe belép, és bennünket is magához meghív. A húsvéti ünnep fényében muszáj tisztára fürdetni ezeket a konfliktusokat. Húsvét tiszta ragyogásában értjük meg, látjuk be, kölcsönös korlátainkat, a konfliktus másik (avagy többi) szereplőjével. Nincs helye vádnak: csak a mindketünkben ott lévő korlátok felismerésének. Mert érdemes meglátni, hogy a Feltámadott maga, a vád vagy dorgálás legkisebb jelét sem adja. Nem inti meg vagy emlékezteti a tanítványokat, hogy elárulták őt, vagy a kereszt alatt tolatlan magára hagyták.

Gábor Bálint József O. Praem. Messiási kapu /részlet/

A szeretet mindig bátor, és sohasem kíméli magát. Krisztus a példa erre. Sohasem kímélte magát itt a földön, Galileában. Ő mondta, hogy még a rókáknak és a mada-raknak is megvan a maguk fészke, de neki nincs hová le-hajtania fejét. Ő, aki szüntelenül úton volt, folytonos nélkü-lözések, gyötrelmek közepette. Ő, aki imádsággal töltötte éjszakáit. Ő, aki kész volt vállalni a reá váró gyötrelmeket és a halált. Mindig ugyanazt – mindig értem.

A szeretet bátor, a szeretet sohasem kíméli magát. Ez pedig mára is érvényes: Krisztus ma is bátor, ma sem kí-méli magát. Hiszen szüntelenül odaadja magát. Odaadja magát az embernek – nekem. Ez pedig csodálatos bátorság. Annyit mondunk csak: „Uram, nem vagyok méltó” – azután magunkba mélyedünk.

Szent II. János Pál pápa

*Jézus, azokat a kegyelmi szavakat,
Amelyeket Galilea szélfúttá dombjain mondtál,
Mondd azokat nekem is!*

*Jézus, azokat a hatalmas szavakat,
Amelyeket a viharos tavon mondtál a tanítványoknak,
Mondd azokat nekem is.*

*Jézus, azokat az üdvözítő szavakat,
Amelyeket a Golgotán mondtál annak a bűnösnek,
Mondd azokat nekem is.*

*Jézus az élet szavait,
Amelyeket alkonyatkor az emmauszi úton mondtál,
Mondd azokat nekem is!*

Ismeretlen japán fiatal imája

Urunk, segíts minket, hogy megtanuljunk elviselni a mindennapi élet terheit és kínjait! Hadd nyerjünk kereszthalálad és feltámadásod által új erőt, hogy az élet egyre nagyobb és alkotóbb teljességre jussunk! Te ugyanolyan türelmesen és alázatosan szálltál alá az emberi élet mélységeibe, mint ahogy szenvedésed és keresztre feszítésed kínjait elfogadtad. Segíts minket, hogy a naponta újból adódó veszélyeket és nehézségeket jókor jött alkalomnak tekintsük arra, hogy növekedjünk emberségünkben és hozzád hasonlóbba váljunk. Tégy minket képessé arra, hogy az ilyen helyzetek próbatételét türelmesen és bátran kiálljuk, és erősítsd meg bennünk a segítségédbe vetett bizalmat!

Ha meghalunk veled, veled együtt fel is támadunk.

Kalkuttai Szent Teréz anyja

*Uram, tégy engem a te békéd eszközévé,
ahol gyűlölet lakik, oda szeretet vigyek,
ahol sértés, oda megbocsátást,
ahol széthúzás, oda egyetértést,
ahol tévedés, oda igazságot,
ahol kétely, oda hitet,
ahol kétségbeesés, oda reményt,
ahol szomorúság, oda örömet.*

*Uram, add, hogy inkább én igyekezzek vigasztalni,
mint hogy vigaszt várjak.
Inkább én törekedjek másokat megérteni,
mint hogy megértést óhajtsak.
Inkább szeressek,*

mint hogy szeretet igényeljek.

*Mert önmagunkat elfelejtve találjuk meg magunkat.
Ha megbocsátunk, akkor nyerünk bocsánatot.
Ha meghalunk, akkor ébredünk az örök életre.
Ámen.*

Eredetileg nem szent Ferencről való, de évszázadokon át neki tulajdonított imádság.
Teréz anyának és munkatársainak napi imádsága.

Nyerd el a belső békét, és körülötted sok ember megtalálja üdvösségét. A béke megőrzéséért gondosan kerülni kell a mások hibáiról való beszédet. Ha valaki elérte a békét, lelki adományokat kap táplálékul.

Szarovi Szerafim

*Krisztus békessége
uralkodjék bennünk,
minden újabb napra
békességgel keljünk,*

*békességet vigyünk
amerre csak járunk!
Békére szomjazik
békétlen világunk.*

Pecznyik Pál

Atyáink Istene, Nagy és Irgalmas vagy! Te vagy az élet és béke Ura, minden ember Atyja!

A Te akaratod a béke és nem pedig a szenvedés! Ítéld el a háborúkat és törd le a büszke erőszakosokat!

Elküldted fiadat Jézus Krisztust, hogy hirdesse a békét mindazoknak, akik közel és távol vannak Tőled. Egyesítsd egy családba a különböző nemzetiségű embereket!

A Te Szent Eucharisztikus Arcod előtt térdelve, Máriának a Béke Királynőjének a közbenjárása által könyörgünk hozzád Istenünk! A világbékéért, azokért, akik távol vannak Tőled, és azokért, akik a holnap pánikjába és a bizonytalanságába süllyednek.

Kérünk, hogy mindenki tisztelje az élet szentségét, a fogantatástól kezdve a természetes halálig. A békéért, amire olyan nagy szüksége van családjainknak, hogy egységben és szeretetben maradjanak. Add, hogy az igazság és a jószág elvei szerint tudjanak fejlődni társadalmunkban és országunkban.

Az Anyaszentegyházért, hogy a „farkasok” ne veszélyeztessék az isteni nyájat. Szereteted gyújtsa meg bennünk a buzgóság lángját, hogy békéd eszközei legyünk a gyűlölet, a megosztottság, önzőség és a háború által szétszakadt világban.

Érintsd meg a nemzetek sorsáért felelős emberek szívét! Pustítsd el a megtorlás és a bosszú logikáját a mindennapokban! A Szentlélek által adj új nagylelkű és nemes megoldásokat a párbeszédben, és a türelmes várakozásban teljes bizalmat Hozzád!

Mária Béke Királynője, támogass minket ebben a buzgóságban és könyörögj értünk! Ámen.

Szent II. János Pál pápa és XVI. Benedek pápa imái nyomán

*Atyám, reád bízom magamat,
tégy velem, amit akarsz!
Bármit teszel is velem, köszönöm neked.
Kész vagyok mindenre, elfogadok mindent.
Csak teljesejdk akaratod rajtam
és minden teremtményeden,
semmi másra nem vágyom, Istenem!*

Charles de Foucauld

Moscatti professzor, a szegények orvosa

„Aki naponta szentáldozáshoz járul, roppant ereje van, és képes legyőzni az élet szenvedéseit és a kísértéseket”- vallotta a szentéletű Moscati doktor, akit VI. Pál pápa a boldogok sorába emelt, így méltatva: „Orvos, aki hivatását apostoli területté, szeretetmisszióvá, önmaga felemelkedésének eszközévé tette, másokat pedig az üdvözítő Krisztusnak hódított meg általa.”

Giuseppe Moscati a dél-olaszországi Benevento városában született 1880. július 25-én, egy középpolgári kilencgyermekes keresztény család hetedik gyermekeként. Édesapja Francesco Moscati bíró volt, akinek családjában a rendszeres, közös ima természetes volt. Giuseppe gyermekkorától szeretett imádkozni, fiatal korától naponta járult szentáldozáshoz, zsebpénzéből pedig szívesen osztott alamizsnát.

Édesapját 1881-ben Anconába helyezték, majd 1888-ban Nápolyba, így Giuseppe otthona végül Nápoly lett. Itt kezdte tanulmányait, majd 1897-ben beiratkozott a nápolyi egyetem orvosi karára. Pályaválasztásában befolyásolta, hogy gyermekfejjel éveken át ápolta egyik bátyját, aki a katonaságnál súlyos balesetet szenvedett. Amikor az orvosi tanulmányok mellett döntött, apostolkodást tervezett az orvosok és a betegek között. Az orvosi hivatást a papi hivatás lehetőségeként értelmezte, mert a szenvedők szolgálata által akarta Istent szolgálni.

Orvosi tanulmányait kitűnő eredménnyel végezte. Közben meghalt az apja. Özvegy édesanyja pedig orvosi pályafutáshoz való hűségéről így nyilatkozott: „A mi Giuseppénk nagylelkű fiatal, képes bármilyen áldozatra. Meggyőződésem, hogy mint orvos, képes lesz gyógyítani mások fájdalmát olyannyira, hogy szolgálatában vértanúvá válik.”

Orvosi gyakorlatát a nápolyi „egyesített kórházak” (Ospedale Riuniti) asszisztenseként kezdte. A kórházban jó orvosnak, kiváló diagnosztának bizonyult. Miközben a testet gyógyította, a lelkeknek is javára volt, egybekötte a testi gyógyítást a lelkiel, azt tanácsolva betegeinek, hogy menjenek el gyónni, vagy legalább beszéljessenek el egy pappal. Soha nem tagadta meg mély keresztény meggyőződését, és betegeit figyelmeztette a szenvedés értékére. Ott, ahol már nem tehetett semmit, nyíltan beismerte, imádságra szólított fel és hitre az Úrban, aki meggyógyíthat.

1904-től a gyógyíthatatlan betegek (Incurabili) kórházában volt orvos. Itt főleg a vesztettségben szenvedőkkel foglalkozott. 1908-ig a fiziológiai laborban segédkezett, majd asszisztensként a fiziológiai kémia intézetében. Végül 1911 tavaszára a gyógyíthatatlan betegek kórházának főorvosa lett. Mellette a kémia és a gyógyítás kapcsolatát kutatta, tanította.

A betegek fájdalma számára nem csupán fizikai fájdalom, hanem egy testvér, egy felebarát segélykiáltása volt, melyen az orvosnak enyhítenie alapvető kötelessége. Tanítványait különösen is arra intette: „Jézus él minden betegben. Tudnotok kell, hogy akár egy gesztussal is eny-

híthetitek a beteg fájdalmát, vagy egy helyes tanáccsal, néhány helyes szóval, öleléssel, nem csak a rideg orvosi receptekkel. Éreztétek az isteni energiát, ami átmejj rajtatok. Meghallhatjátok a szív dobbanásait, a lélegzés ritmusát. Ha megtaláljuk ezt az erőt, felerősödhetnek az ösztöneink, segítenek a diagnosztizálásban.”

Moscatti doktornak sokféle ellenállást kellett legyőznie. Az idősebb orvosok értetlenül figyelték, hogy a kötelező vizsgálatokon túl szeretettel közeledik a betegekhez, hosszasan elbeszélget velük. Bár kórházon kívül saját rendelője is volt, reggelente a nápolyi szegények negyedét járta, számos családot ingyen látogatott, kitűnve önzetlen áldozatkészségével. Soha nem kerítette hatalmába a gazdagság utáni vágy. Szolgálatiért önkéntes adományokat fogadott el. Bevételeinek nagy részét mégis a legszegényebb, nincstelen betegeire fordította, pénzt adott gyógyszerre, néha még a család élelmére is. Amikor mindez súlyosan megrendítette az anyagi helyzetét, eladogatta a család értékes bútorait, festményeit. Élhetett volna luxusban is, de ő így volt boldog, „ebben a semmiben” talált meg mindent, önmagát teljesen kiüresítve, tökéletesen feloldódva mások szolgálatában.

A Vezúv kitörése után 1906-ban mozgásképtelen betegeket mentett a veszélyeztetett Torre del Greco kórházban. A kórház épülete közvetlenül az után, hogy az utolsó beteget is kimentették, leomlott. A pompeji árvaházban is gyógyított. 1911-ben fáradhatatlanul foglalkozott a kolera által megfertőzött betegekkal.

Az I. világháború alatt külön törődött a patológiai-anatómiai osztállyal, a tuberkulózis osztállyal és a katonai osztállyal, ugyanis tudósként is tevékeny volt. Az orvoslás terén elég korán tartott előadásokat a klinikán, 32 tudományos

mű szerzője, nemzetközi tudományos kongresszusokon is részt vett: Budapesten 1911-ben és Edinburghban 1923-ban. Megjárta Londont és Párizst, de elzarándokolt Lourdes-ba is. Miközben egész életével bizonyította, hogy a tudomány nem zárja ki a hitet. Egyik diákjának azt írta: „Nem a tudomány, hanem a szeretet változtatta meg a világot.”

1911-ben fiziológiai kémiából docensi címet szerzett, 1922-ben pedig általános klinikai orvostudományból. A szabad docensi pályán kívül néhány évig a klinikai kémia tanszék vezetője volt. Kórházi munkáját azonban olyannyira szerette, hogy a nápolyi egyetemen felkínált állást elutasította, mivel emiatt fel kellett volna adnia kórházi állását.

Mély hitével, vallásosságával mindig kitűnt a kollégái között. Környezete az ima emberének nevezte, mivel naponta részt vett a reggeli szentmisén és szentáldozáson, és gyakran imádkozta a rózsafüzért is. Meg volt róla ugyanis győződve, hogy e nélkül nem tudná elvégezni munkáját. Vallásossága mindenképp azért volt eleven, mert a szeretet gyakorlásában vallotta meg. Számára az igazság szeretete és az őszinte keresztény hit beismerése az alapértékek közé tartoztak. Egyik feljegyzésében ezt olvashatjuk: „Szeresd az igazságot, mutasd meg, hogy milyen vagy, színlelés, félelem és óvatosság nélkül. Ha az igazságért üldöztetés lesz a részed, fogadd el. Ha megkínóznak érte, viseld el. És ha az igazságért fel kell áldoznod önmagad, az életed, légy erős az áldozatban.”

Élete végére elszegényedett, de minden reményét Krisztusba helyezte, és „Isten keze vezette” életét elemésztő tevékenységében. Éppen olyan figyelmes munkatársa és készséges imádója volt Istennek a megkínzott testek fizikai egészségének, mint a sebzett lelkek üdvösségének szolgálá-

tában, jót téve a szegényekkel, gyógyítva a testet, fölemelve a lelket, soha semmit magának nem kérve a végső lehetőség.

A halál is szeretett betegei látogatása közben érte. 1927. április 12. napját is szentmisével és szentáldozással kezdte, majd kórházi munkája után hazament, hogy ott is a rá váró betegekkel foglalkozzon. Délután három óra körül közölte hozzátartozóival és látogatóival, hogy nem érzi jól magát, átment a szobájába, leült a fotelba, és kezét mellkasára téve váratlanul kilehelte a lelkét. Nem volt még 47 éves.

Nápolyban már halálától a „szent orvosnak” kezdtek hívni, tisztelete nagyon élő maradt. Földi maradványait 1930. november 16-án a nápolyi jezsuita Gesù Nuovo dómba vitték, ahová naponta szentmisére járt. A Szentév alkalmával 1975. november 16-án VI. Pál pápa boldoggá, II. János Pál pápa pedig 1987. október 25-én a püspöki szinódus ideje alatt a római Szent Péter téren szentté avatta. Ő volt az első XX. századi orvos, akit oltárra emeltek.

Isten mindannyiunkat komolyan vesz, és sajátos ajánlékokat bíz ránk. Rajtunk múlik, mennyire ismerjük fel és fogadjuk el azokat, hiszen nem magunkért, hanem másokért kapjuk, hogy általuk legyen szebb és jobb ez a világ.

Ő, szent és együttérző St. Giuseppe Moscati, senki sem ismeri jobban szorongásomat, mint te, a szenvedés ezen pillanataiban. Közbenjárásoddal támogass a tartós fájdalomban, világosítsd fel az orvosokat, akik kezelnek, hogy az általuk felírt gyógyszerek eredményesek legyenek. Add meg, hogy hamarosan testben meggyógyulva és lélekben derűsen folytathassam munkámat, és örömet nyújthassak azoknak, akik velem élnek. Ámen.

Riskó Marianna

Különleges jubileumi év 2026-ban: teljes búcsú Szent Ferenc halálának 800. évfordulóján

Az Apostoli Penitenciária ez év január 10-én szombaton kelt, a Szentatya döntése jegyében született dekrétumával elrendeli, hogy 2026. január 10-től 2027. január 10-ig különleges Szent Ferenc jubileumi évet tartsanak halála nyolcadik centenáriuma alkalmából teljes búcsú elnyerésével a Szent Ferenc család tagjai és minden hívő számára.

A MOST VÉGET ÉRT RENDES SZENTÉV IDEÁLIS FOLYTATÁSA

„Órizzétek meg Ferenc atyánk és testvérünk emlékét, annak dicséretére és dicsőségére, aki naggyá tette őt az emberek között, és megdicsőítette őt az angyalok között. Imádkozzatok érte, ahogyan halála előtt kérte tőlünk, és imádkozzatok hozzá, hogy Isten osztozzon velünk szent kegyelmében.” (Illés testvér körlevele Szent Ferenc haláláról minden ferences rendtartománynak) Míg a nemrég véget ért 2025-ös rendes jubileum kegyelmi gyümölcsei még mindig jelen vannak és hatásosak, amelyben mindnyájan arra nyertünk buzdítást, hogy ennek a soha meg nem csaló reménynek legyünk a zarándokai (vö. Róm 5,5), íme, most ideális folytatásként egy új alkalom is adódik jubileumra és megszentelődésre: Assisi Szent Ferenc földi életéből a mennyei hazába való boldog átmenetének nyolcszázadik évfordulója (1226. október 3.).

A SZENT FERENC ÉV HIVATÁSA, HOGY SZENTEKKÉ VÁLJUNK A MAI VILÁGBAN

Az utóbbi években más fontos jubileumok is kapcsolódtak Assisi Szentjének alakjához és művéhez: a grecciói

első betlehem létrehozásának és a Teremtmények éneke szerzésének nyolcszázadik évfordulója, amely a La Ver-na-hegyen, szinte egy új Golgotán történt, két évvel halála előtt. 2026 azonban minden korábbi ünneplés tetőpontját és beteljesedését jelenti: valóban Szent Ferenc éve lesz, és mindannyian arra kapunk hivatást, hogy szentekké váljunk a mai világban, hogy a szeráfi pátriárka példáját kövessük.

Ha csodálatosan igaz, hogy „nem adatott más név az ég alatt az embereknek” (vö. ApCsel 4,12), csak Jézus Krisztus, az emberiség Megváltója, akkor ugyanilyen rendkívüli módon igaz, hogy a XII. és XIII. század között, az úgynevezett szent háborúk, a szokások lazasága és a félreértett vallási buzgalom korában „világra született a nap” – ahogy Dante írja – Ferenc, aki egy gazdag kereskedő fiából szegénnyé és alázatossá vált, igazi alter Christus a földön, aki az evangéliumi élet kézzelfogható példáit és a keresztény tökéletesség valódi képét mutatta a világnak. Korunk nem sokban különbözik attól, amelyben Ferenc élt, és pontosan ennek fényében tanítása talán még érvényesebb és érthetőbb ma.

SZENT FERENC ÉVE ÖSZTÖNÖZZÖN MINDENKIT SAJÁT KÉPESÉGEI SZERINT

Amikor a keresztény szeretet elsorvad, a tudatlanság rossz szokásként terjed; amikor valaki a népek közötti harmóniát magasztalja, azt inkább önzésből, semmint őszinte keresztény szellemből teszi; amikor a virtuális elsőbbséget élvez a valóssal szemben; amikor a társadalmi viszály és az erőszak a mindennapi élet része, és a béke egyre bizonytalanabbá és távolibbá válik, akkor Szent Ferenc éve ösztönözzön mindenkit saját képességei szerint, hogy kövessük Assisi Szegénykékét, hogy amennyire csak lehet, Krisztus példáját kövessük, és ne üresítsük ki az éppen eltelt szentév elhatározásait és így a remény, amely zarándokként látott minket, alakuljon át most a tevékeny szeretet buzgalmává és hevévé.

AZ „ASSISI BOCSÁNAT” HAGYOMÁNYA NYOMÁN

„Én ebben szeretném tudni, hogy szeretik-e az Urat és szerettek-e engem, az ő szolgáját és a tiéteket, megteszitek-e ezt, nevezetesen: hogy soha ne legyen a világon olyan szerzetes, aki annyit vétkezett, amennyit csak vétkezhetett, és miután a szemetekbe nézett, ne távozzon irgalmas megbocsátásotok nélkül, ha kéri azt” – ahogy a Szent írta egyik levelében. Ezekkel a rendkívüli szavakkal Szent Ferenc nemcsak vigasztalást és tanácsot ad egy névtelen szerzetestársának, hanem mindenekelőtt az irgalmasság alapvető fogalmát vázolja fel és hangsúlyozza, amely elválaszthatatlanul összefügg a megbocsátás és a búcsú fogalmával. És pontosan egy búcsút, a jól ismert „Assisi bocsánatot” vagy „Porziuncola búcsút” adott III. Honorius pápa kivételes kiváltság révén közvetlenül Ferencnek azok számára, akik gyónás és szentáldozás után

augusztus 2-án meglátogattak egy Assisi közelében található, 800 évvel ezelőtt egy „kis föld-részecskén” épült ősi templomot (innen ered a Porziuncola név). Ugyanazzal a nagylelkű lelkesedéssel és örömmel, amellyel a Szent, miután látta, hogy Krisztus helytartója meghallgatja imáját, ami aztán a Porziuncola felszentelésekor jelenlévő tömegre áradt, amikor bejelentette a megadott kegyelmet, Öszentsége XIV. Leó pápa, hitünk és örömünk Minisztere, Szolgája elrendeli, hogy 2026. január 10-től, a rendes jubileumi év végétől 2027. január 10-ig hirdessük meg Szent Ferenc különleges évét, amelyben minden hívő keresztény Assisi Szentjének példáját követve maga is az életszentség példaképévé és a béke állandó tanújává válhat.

MINDENKINEK, AKI BÜNTŐL MEGTISZTULT LÉLEKKEL VESZ RÉSZT BENNE

A kitűzött célok tökéletesebb megvalósítása érdekében az Apostoli Penitenciária a pápa akaratával összhangban kiadott jelen rendelettel, Szent Ferenc éve alkalmából teljes bűcsút ad a szokásos feltételek (szentségi gyónás, szentáldozás és a Szentatya szándékaira végzett ima) mellett, amelyek a purgatóriumban lévő lelkekért is alkalmazhatók engesztelés formájában először is a Ferences Család első, másod, harmad rendi és világi tagjainak, továbbá a Megszentelt Élet Intézeteinek, az Apostoli Élet Társaságainak, valamint a hívek, férfi és női nyilvános vagy magán egyesületei tagjainak, akik megtartják Szent Ferenc Reguláját, vagy lelkiségéből merítenek ihletet, vagy bármilyen módon folytatják karizmáját, végül pedig minden hívőnek, megkülönböztetés nélkül, akik büntől

megtisztult lélekkel részt vesznek Szent Ferenc évében azáltal, hogy zárandoklat formájában ellátogatnak a világ bármely részén található, Szent Ferencnek szentelt vagy bármilyen okból hozzá kapcsolódó ferences kolostor-templomba vagy istentiszteleti helyre, és ott áhítattal követik a jubileumi szertartásokat, vagy legalább megfelelő időt töltenek áhítatos elmélkedéssel és imákkal fordulnak Istenhez, hogy Szent Ferenc példáját követve keresztény szeretet érzése ébredjen fel szívükben az emberek iránt, valamint a népek közötti egyetértés és béke őszinte kívánsága, amelyet a Miatyánkkal, a Hitvallással, valamint a Boldogságos Szűz Máriához, Assisi Szent Ferenchez, Szent Klárához és a Ferences Család összes szentjéhez intézett fohászkodásokkal zárnak.

A PAPOK NAGYLELKŰ ÉS IRGALMAS LÉLEKKEL ÁLLJANAK A GYÓNÓK RENDELKEZÉSÉRE

Az idősek, a betegek és az őket gondozók, valamint mindazok, akik súlyos okok miatt nem tudják elhagyni otthonukat, továbbra is teljes bűcsút nyerhetnek, feltéve, hogy feloldozást kaptak minden bűnükből, és szándékukban áll a lehető leghamarabb teljesíteni a három szokásos feltételt, ha lelkileg csatlakoznak Szent Ferenc évének jubileumi ünnepségeihez, imáikat, fájdalmaikat vagy életük szenvedéseit felajánlva az Irgalmas Istennek. Az isteni kegyelem elnyerése e lehetőségének megkönnyítése érdekében az Egyház Kulcsainak hatalma által, a Penitenciária határozottan kéri az összes papot, mind a szerzetes, mind a világi papokat, akik rendelkeznek a megfelelő fakultásokkal, hogy készséges, nagylelkű és irgalmas lélekkel álljanak rendelkezésre a kiengesztelődés szentségének kiszolgáltatására.

Ez a határozat Szent Ferenc évére érvényes. Tekintettel minden ellenkező értelmű rendelkezésre. Kelt Rómában, az Apostoli Penitenciária székhelyén, 2026. január 10-én, az Úr keresztsége ünnepének vigíliáján

Ma 388 millió keresztényt üldöznek a világon, sok áldozat nő és kiskorú

Az Open Doors (Nyitott Ajtók) protestáns emberi jogi szervezet közzétette legfrissebb adatait a világban üldözött keresztények helyzetéről. A 2026-os statisztika (World Watch List 2026) 388 millióra teszi számukat. Cristian Nani igazgató a vatikáni médianak megerősítette: sok áldozat nő és kiskorú. Növekedett a veszélyes országok száma, idén Fekete-Afrikát külön megfigyelés alatt tartják.

Nyolc millióval emelkedett, így elérte a 388 milliót azoknak a keresztényeknek a száma, akiket üldöznek, vagy akik erőszaknak vannak kitéve a világon. „Sajnos újból rekordévről van szó” – mondta el Cristian Nani, az Open Doors szervezet igazgatója, miután közzétették a 2026-os jelentést. „A 388 millióból 201 millió nő vagy kislány; míg 110 millió 15 év alatti kiskorú” – emelte ki az igazgató.

ERŐSZAK ÉS DISZKRIMINÁCIÓ

Az idei jelentés szerint 13-ról 15-re bővült azoknak az országoknak a száma, ahol szélsőségesnek nevezhető a keresztények üldözése. Továbbra is Észak-Koreában a legveszélyesebb kereszténynek lenni, de aggasztó az üldözés szintje a következő országokban is: Szomália, Eritrea, Líbia, Afganisztán, Jemen, Szudán, Mali, Nigéria, Pakisztán, Irán, India, Szaúd-Arábia, Mianmar és Szíria. Ez utóbbiban a jelentés szerint az üldözés súlyosból extrém besorolást kapott. Cristian Nani a vatikáni médianak elmondta, hogy Szíriában a keresztények azért vannak veszélyben, mert az új politikai hatalom még nem egységes, amint azt az elmúlt napokban történt aleppói összecsapások mutatják. „Adataink szerint Szíriában csupán 300 ezer keresztény maradt, vagyis százezerrel kevesebb, mint tíz évvel ezelőtt”.

FEKETE-AFRIKÁBAN ROMLIK A HELYZET

A 2025-ös csökkenés után most újra növekszik a megölt keresztények száma: 4476-ról 4849-re, ami azt je-

lenti, hogy naponta 13 gyilkosságot követnek el ellenük. Továbbra is Nigéria az erőszak epicentruma 3490 áldozattal, ami nagyjából a világon megölt keresztények 70 százalékának felel meg. Szinte változatlan azoknak a keresztényeknek a száma, akiket hitük miatt tartóztatnak le (4712 a 2024-es 4744 helyett). Csökkent az elrabolt keresztények száma (3302 a két évvel ezelőtti 3775 helyett). Kevesebb támadást hajtottak végre templomok (7679-ről 3632-re csökkent), lakóhelyek vagy üzletek ellen (ezek száma 28.368-ról 25.794-re csökkent). Többen estek azonban áldozatul abúzusnak, szexuális erőszaknak és kényszerházasságoknak (3944-ről 5202-re nőtt a számuk). Az Open Doors szervezet vezetője rámutatott, hogy a 2026-os jelentés Fekete-Afrikát (a Szaharától délre fekvő területeket) különleges megfigyelés alá helyezi, mivel az ottani bizonytalan kormányok nem védik meg a keresztényeket az erőszaktól. „A kereszténység súlypontja Afrikába tevődött át, de éppen ott támadják legjobban” – nyilatkozta Cristian Nani a kontinensről, amelyen a világ keresztény lakosságának mindegy nyolcada él. A legkritikusabb országok közé sorolták Szudánt – a polgárháború miatt, Nigériát, Malit, Nigert, Burkina Fasót, a Kongói Demokratikus Köztársaságot és Mozambikot. A keresztények elleni támadások háttérben ezeken a helyeken a gazdasági okok keverednek a vallási indíttatással.

NIGÉRIAI TÁMADÁSOK

A 2026-os jelentést szerdán mutatták be Rómában az olasz szenátusban, ahol felszólalt egy nigériai szemtanú is. Nigéria ugyanis egyre kevésbé biztonságos ország. Az elmúlt napokban az Open Doors szervezet egy jegyzékbe gyűjtötte az aggódó keresztények nyilatkozatait, akik félnak a terrorcsoportok megtorlásától az USA karácsonyi katonai akciója óta, amit az Iszlám Állam terror-szervezet ellen hajtott végre a keresztények védelmében. Beszámoltak az Észak-Nigériában elkövetett legutóbbi erőszakos eseményekről is. 14 áldozata van az Iszlám Állam Nyugat-afrikai támadásainak, melyeket múlt év végén, december 29-én hajtottak végre. Több tucat áldozatot szedtek azok a nem azonosított fegyveres férfiak, akik január 4-én rátámadtak Nigerben egy piacra.

AZ ÜLDÖZÖTT KERESZTÉNYEK LISTÁJA

A World Watch List rangsorolja azt az 50 országot, ahol a legszélsőségesebb a keresztényüldözés. Az Open Doors a keresztények elleni erőszakot és elnyomást 6 területen vizsgálja. Ezek a magánélet, a család, a közösségi és a nemzeti élet, a gyülekezet és az erőszak. A rangsorolás igazolható beszámolókon alapszik, melyeket 12 hónapos megfigyelési időszak során gyűjtöttek össze, és 2025. szeptember 30-án zártak le.

HOGYAN TÁMOGATJA AZ OPEN DOORS AZ ÜLDÖZÖTT KERESZTÉNYEKET?

Az Open Doors segíti a keresztényeket abban, hogy az evangélium állhatatos tanúként a legnehezebb körülmények között is helytálljanak. Emellett kiáll a keresztények jogaiért, hogy szabadon higgyenek, imádkozzanak és gyakorolják hitüket – akár egyedül, akár közösségben –, megértéssel és hátrányos megkülönböztetés nélkül. Az Open Doors gyakorlati segítséget is nyújt az üldözött keresztényeknek: ételmezt, gyógyszert, traumagondozást és jogsegélyt biztosít, menedékházakat működtet, valamint lelki gondozást és képzéseket kínál. Emellett Bibliákat és keresztény kiadványokat terjeszt.

OPEN DOORS MAGYARORSZÁG

A magyar keresztények évtizedek óta odaadóan imádkoznak világszerte üldözött testvéreikért. Az első lista közzétételének 30. évfordulója alkalmából az Open Doors International hivatalos magyar nyelvű honlapot indított (2023-ban). Az Open Doors International egy 25 nemzeti irodával rendelkező tagszervezet, amely több mint 60 éve támogatja és erősíti az üldözött keresztényeket, és jelenleg 70 országban van jelen.

(Forrás: Opendoorsmagyarorszag, Valerio Palombaro és Marco Guerra / Gedő Ágnes - Vatikán)

Peter Paul Rubens: A kereszt felállítása

Portik Noémi, M. Klarissa mallersdorfi ferences nővér a Vasárnap erdélyi katolikus hetilap 2026/8-as számában megjelent írásában Peter Paul Rubens A kereszt felállítása című alkotását mutatja be.

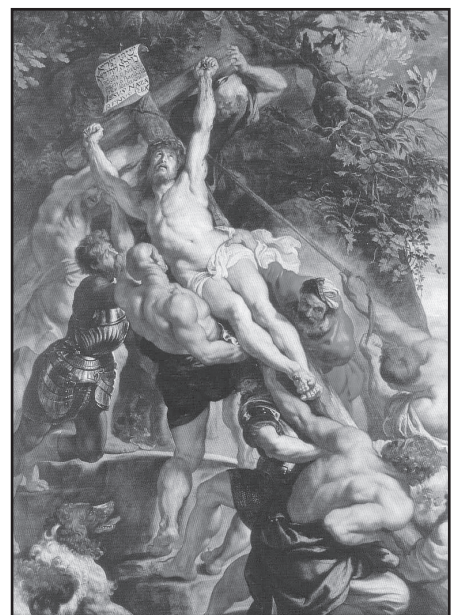
Peter Paul Rubenst a flamand barokk festészet legmeghatározóbb alakjaként tartja számon a világ. 1577-ben született a németországi Siegenben. A humanista eszmék szerint nevelték szülei, mielőtt még megkezdte volna festészeti tanulmányait. 1600-tól kezdődően nyolc éven át Itáliában tartózkodott, ahol a mantuai herceg udvari festőjévé vált. Ezen időszak sorsdöntőnek tekinthető számára, hiszen tanulmányozhatta az antik szobrokat, emellett Michelangelo, Tiziano és Caravaggio munkásságát, amelyek nagy hatást gyakoroltak rá. A szülőhelyére való 1608-as visszatérést követően az osztrák főhercegi pár udvari festőjeként dolgozhatott. Hatalmas műhelyt tartott fenn, ahol tanítványaival együtt teljesítették a megrendeléseket.

A következőkben egy olyan alkotását szeretnénk részletesebben is megismertetni, amely egy vallási témát dolgoz fel.

A kereszt felállítása címet viselő alkotás egy triptichon, amely egyúttal Rubens első nagy antwerpeni sikerként határozható meg, amely jelenleg az antwerpeni Miaszonyunk-székesegyház díszíti.

A festmény a barokk dinamikus ábrázolás iskolapéldája. A középső táblán a kompozíciót egy hatalmas átlós vonal uralja, amelyet a kereszt és Krisztus teste alkot. Ez az átló feszültséget teremt, és a kereszt felemelésének pillanatnyi, drámai folyamatát érzékelteti. A tömeg minden erejét igénybe veszi a kereszt felemelése. Az alakok ábrázolása Michelangelo és az antik Laokoón-csoport hatását tükrözi. Az alkotás az erőteljes fény-árnyék kontraszt következtében drámai jelenetben mutatja be számunkra Krisztus keresztre feszítését.

A kép a barokk lelkiséget tükrözi, amelynek célja a néző érzelmi bevonása a hit megerősítéséért. Krisztus ebben

az esetben nem megtört áldozatként van jelen, hanem hősies, az égre tekintő alakként önként adja oda életét az emberiségért. Emberségével együtt istenségből származó ereje nyer hangsúlyozást a kiszolgáltatottság állapotában is.

Az írás megjelent a Vasárnap 2026/8-as számában.

Szöveg: Portik Noémi, M. Klarissa nővér

Forrás: Romkat.ro, Magyar Kurír

Egyháztörténeti évfordulók

304. ÁPRILIS 23. (1722 ÉVVEL EZELŐTT): SZENT GYÖRGY, A LOVAGOK ÉS CSERKÉSZEK VÉDŐSZENTJÉNEK VÉRTANÚHALÁLA

Szent György egyike azon szenteknek, akinek alakját osztatlan tisztelet övezi gyakorlatilag az egész keresztény világban.

A Krisztus szerinti III. évszázad végén élt hitvalló katonát országok, városok választották védőszentjükké, számtalan földrajzi hely viseli nevét. Legközismertebb legendája szerint egy fiatal lányt megmentett a sárkánytól. A tizennégy segítőszent egyikeként a hittel kapcsolatos kételemek esetén fordulnak hozzá előszerzetettel.

Az írásos emlékek szerint előkelő családból származott, kiváló képességei miatt a római császár seregében gyorsan felívelt katonai pályája, tribunusi rangig vitte. A hadsereg kötelékében szolgáló keresztény György a Diocletianus alatti keresztényüldözés idején szétszította vagyonát a szegények között, és nyíltan megvallotta hitét, nem mutatott be áldozatot a pogány istenségeknek. Emiatt botokkal verték, felfüggesztették hivatalából, megkínózták és börtönbe vetették. A börtönben megjelent neki Jézus és hét évnyi szenvedést vetített előre neki. Hitének szilárd megvallásához számos nehezen hihető, legendás elem kapcsolódik (például, hogy hatvan vasszöveget vertek egyszerre a fejébe). Lefejezésének dátuma bizonytalan, viszont ezt követően az alakját övező történetek, dicshimnuszok és életrajzok megsokasodnak. A keresztesháborúk idején felvirágzik kultusza, és a lovagok védőszentjévé teszik.

Kevesen tudják, hogy az ökumenikus cserkészmozgalom alapítója, Lord Robert Baden-Powell of Gilwell is Szent Györgyöt állította modellül a felnövekvő generáció tagjai és vezetőik elé felekezeti hovatartozástól függetlenül. Minden cserkész számára példaértékű az ideális lovagi erényeknek Szent György által gyakorolt formája: megingathatatlan hittel, reményteli szívvel segíteni másokon, a szegényeken, a védteleneken. A cserkészköszöntés kézjelében a hüvelykujj takarja a kisujjat, ami azt jelképezi, hogy „az erősebb védi a gyengébbet”. Világszerre ezen a napon újítják meg a cserkészek fogadalmukat, amelyben Isten, haza és embertárs szolgálatára kötelezik el magukat.

Forrás és fotó: Pécsi Egyházmegye, Magyar Kurír

1917. MÁJUS 13. (109 ÉVVEL EZELŐTT): A FATIMAI JELENÉSEK

1917. május 13-án egy Cova da Iria nevű helyen, a fatimai egyházközség területén három pásztorgyermek őrizte nyáját: a tízéves Lúcia, és unokatestvérei, a kilencéves Ferenc és a hétéves Jácinta.

Délben szokás szerint elimádkozták a rózsafüzért, majd játszani kezdtek ott, ahol ma a fatimai bazilika áll. Hirtelen nagy fényességet láttak, amit villámnak gondoltak, és úgy döntöttek, hazasietnek még a vihar előtt. Ám rögtön ezután újra fényt láttak, és egy kis tölgyfa fölött (ahol ma a Jelenési kápolna áll), megpillantottak egy „Asszonyt, aki ragyogóbb volt, mint a nap”.

Az Asszony imádságra buzdította a kis pásztorokat, és kérte őket, hogy öt hónapon át minden hónap 13-án jöjjenek el Cova da Iriába. A gyermekek teljesítették a kérést – június, július, szeptember és október 13-án a Szűzanya megjelent nekik.

A jelenések alkalmával a Szűzanya mindig arra kérte a gyermekeket, hogy imádkozzanak, hozzanak áldozatot a bűnösök megtéréseért, és engeszteljék Szeplőtelen Szívét az ellene elkövetett vétkekért. A júliusi jelenés alkalmával a gyermekeknek látomásban volt részük a pokolról. A Szűzanya ekkor kérte először, hogy ajánlják fel Oroszországot az ő Szeplőtelen Szívének. „Ha kérésemet teljesítik, Oroszország megtér, és béke lesz, ha nem, akkor tévitanait az egész világon el fogja terjeszteni, háborúkat és egyházüldözést fog előidézni, a jó embereket kínozni fogják, a Szentatya sokat fog szenvedni, több nemzet megsemmisül, végül azonban Szeplőtelen Szívem diadalmaskodni fog. A Szentatya följánlja nekem Oroszországot, és az megtér. A világra pedig egy békés kor virrad...” – írja Lúcia nővér Emlékezéseiben.

A jelenéseknek gyorsan híre kelt, és az utolsó alkalommal, október 13-án, mintegy 70 000 ember volt jelen Cova da Iriában. A Szűzanya kijelentette, hogy ő a Rózsafüzér Királynője, és azt kérte, hogy építsenek kápolnát a tiszteletére. A jelenés után történt a híres napcsoda. A Szűzanya újra kérte, hogy Oroszországot ajánlják fel Szeplőtelen Szívének.

Lúcia később szerzetesnővér lett, 1921-ben lépett be a Dorottya-rendbe, és néhány évet Spanyolországban élt, Vilarban illetve Tuy-ban. A Szűzanya ott is többször megjelent neki, és azt kérte, tartsanak ájtatosságot öt egymást

követő szombat: imádkozzák a rózsafüzért, elmélkedjenek a titkokon, gyónjanak és áldozzanak, hogy a Mária Szepplőtelen Szíve ellen elkövetett bűnököt jóvátegyék. Lúcia 1948-ban belépett a sarutlan kármelita rendbe, és a coimbrai Szent Teréz kolostorban élt haláláig. Később többször is ellátogatott Fatimába: 1946-ban, 1967-ben, 1981-ben is ott járt, hogy a jelenésekről készülő képek munkálatait segítse. Lúcia nővér 2005. február 13-án hunyt el Coimbrában, életének 98. évében.

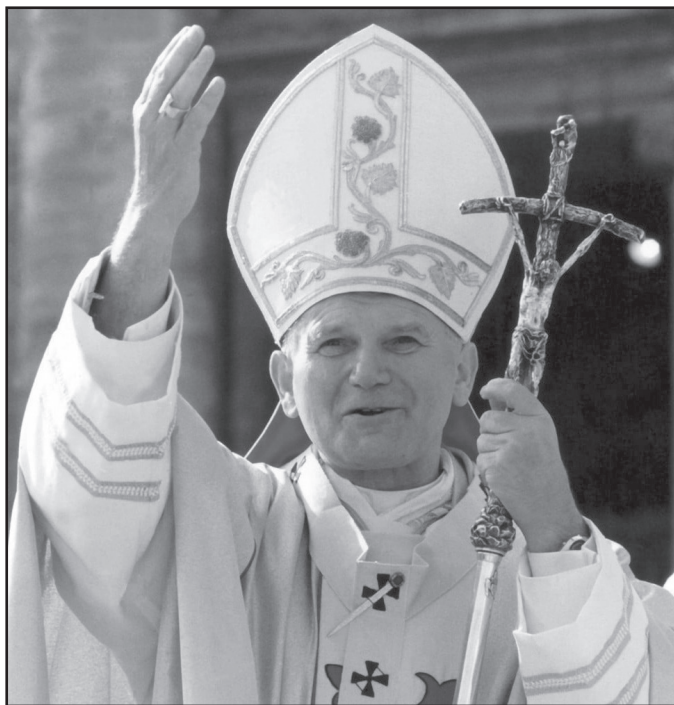
A fatimai látókok – Marto Ferenc és Marto Jácinta – boldoggáavatási pere 1952-ben indult, II. János Pál pápa 2000. május 13-án avatta őket boldoggá.

Forrás: Magyar Kurír

2005. ÁPRILIS 2. (21 ÉVVEL EZELEŐTT): ELHUNYT II. JÁNOS PÁL PÁPA

2005. április 2-án, amikor II. János Pál halálhírét közölték, sok ember számára világszerte – nemcsak a katolikusok számára – megállt az idő. Meghalt ugyanis a pápa, aki sok területen első vagy egyetlen volt, és aki közelebb hozta az egyházat az emberekhez. Halálának évfordulója alkalmából különleges szentmisét celebráltak a Vatikánban, amelyen részt vett Giorgia Meloni olasz miniszterelnök is.

A Wadowicében született Karol Wojtyła több száz év óta az első nem olasz pápa volt. Ő volt az első lengyel, aki Szent Péter trónján ült.

Az utazó és trendteremtő pápa

Szintén az első, aki a zarándoklatot védjegyévé tette. Pontifikátusa során II. János Pál mintegy százharminc országot látogatott meg egyszer vagy többször.

Első látogatásán a Dominikai Köztársaságba, Mexikóba és a Bahamákra utazott. Leggyakrabban – kilenc alkalommal – hazájában, Lengyelországban járt. Hétszer járt az Egyesült Államokban és Franciaországban, Mexikóban és Spanyolországban pedig egyenként ötször. A vele tartott szentmiséken és találkozókön több millióan vet-

tek részt – 1995-ben Manilában mintegy ötmillió hívő vett részt a szentmisén.

Fontosak voltak számára a fiatalokkal való találkozások, és ő kezdeményezte az Ifjúsági Világnapot, amely a mai napig tart. A fiatalokkal folytatott dialógusai bekerültek a történelembe, akik krakkói látogatásai alkalmával minden alkalommal az Érseki Palota előtt, a híres Pápai Ablak alatt gyűltek össze.

A fiatalabb pápák közé tartozott, amikor megkezdte küldetését: 58 éves volt. Pontifikátusa a második leghosszabb volt a pápaság történetében, Szent Pétert nem számítva, huszonhét évig tartott.

Ezekben az években többek között tizennégy enciklikát, negyvenhárom apostoli levelet hirdetett ki, több mint ezerháromszáz boldogot és több mint négyszázhetven szentet kanonizált. Irodalmi műveiről sem feledkezett meg; egyik utolsó könyve A római triptichon volt.

Hét nyelven beszélt: angolul, franciául, olaszul, spanyolul, németül, oroszul és latinul, ami megkönnyítette számára az emberekkel való közvetlen kapcsolatot.

Ő volt az első pápa, aki találkozott az anglikán egyház fejével, II. Erzsébet királynővel. Nemcsak más keresztény felekezetekkel, hanem az iszlámmal és a judaizmussal is párbeszédet kezdeményezett.

Ronald Reagannal és Margaret Thatcherrel együtt hozzájárult a kommunizmus megdöntéséhez. Későbbi éveiben azt mondta, hogy Európának mindkét tüdőre szüksége van, azaz egy keleti és egy nyugati részre. Támogatta Lengyelország és a többi volt keleti blokkbeli ország csatlakozását az Európai Unióhoz.

Elsőként beszélt az ökológiáról is, a természet pusztítását bűnnek nevezte.

1981-ben túlélte egy ellene elkövetett merényletet és súlyos lövést kapott, ami megviselte egészségét és állapotát. Néhány évvel később meglátogatta a börtönben ülő Mehmet Ali Agka merénylőt, és megbocsátott neki.

2005. április 2-án a hívek milliói követték a megromlott egészségi állapotáról szóló híreket. Amikor 21:37-kor a Vatikán tisztviselői bejelentették halálát, sokan gyászba borultak. Lengyelországban a nemzeti megbékélésről beszéltek – ennek legszimbolikusabb képe a két, egymást nap mint nap gyűlölő krakkói futballklub szurkolóinak megbékélése volt: a Cracovia (amelynek a pápa is szurkolója volt) és a Wisła Kraków. A televíziók több napig nem sugároztak reklámokat, és a legtöbb kulturális és sporteseményt törölték. Lengyelországban és több tucat más országban is nemzeti gyászt vezettek be.

II. János Pált 2011-ben boldoggá avatták, 2014-ben pedig lezárult a kanonizációs eljárás.

Forrás: hu.euronews.com

Fotó: zarándok.ma

A MUNKÁCSI SZENT ISTVÁN LÍCEUM NYÍLT NAPOT SZERVEZ 2026. ÁPRILIS 17-ÉN, PÉNTEKEN!

A diákok és szülei betekintést nyerhetnek az oktatási intézmény életébe, megismerhetik napirendjét, valamint a líceumba való felvétellel kapcsolatos minden információt megkaphatnak a helyszínen!

Ukrajnai nuncius: A háború hamvai között is vegyük észre a remény jeleit

Visvaldas Kulbokas érsek mérleget von a háború négy évéről: nőtt az áldozatok száma, és most már mindenkit érintenek a támadások, beleértve az orvosokat és a mentőalakulatokat is. Hálásak a segítségért, és bíznak a pozitív jelekben, mert „Isten akkor is munkálkodik, amikor az emberek nem építik a békét”.

Minél közelebb van valaki a front-hoz, annál inkább arra kényszerül, hogy „körülbelül öt-hat méter mélyre ásson a föld alá, hogy ne ériék el a folyamatos dróntámadások” – már ebből az egyetlen leírásból is megérthetjük, mennyire sebezhető ez az ország: Ukrajna négyévnyi háború után – miközben rakéta- és dróntámadások sújtják – mindennap és minden méterrel küzd, hogy a létbizonytalanságnak ebben az állapotában egy kis biztonsághoz, élethez jusson. Visvaldas Kulbokas érsek, apostoli nuncius azonban másról is beszél. Olyan emberekről, akik igyekeznek nem csak a szenvedésre fókuszálni, hanem őrzik a „remény csíráit”, amelyek a béketárgyalásokban megmutatkoznak. Szívében összhangban vannak XIV. Leó pápával: „Nem maradunk a hamuban, hanem felállunk és újjáépítünk.”

– Érsek úr, négy év telt el az Ukrajnát sújtó teljes körű orosz invázió kezdete óta...

– Négy év egy ilyen méretű hábo-

rúban nagyon sok idő, és a háború intenzitása folyamatosan nő. Néztem a statisztikákat is: a négy évvel korábbihoz képest az ukrán területen állomásozó orosz katonai erők száma körülbelül a négyszeresére nőtt. A rakéta- és dróntámadások száma is három-négyszeresére emelkedett ezekben az években. Az ENSZ és más szervezetek jelentései részletesen leírják, hogy a civil lakosság körében is nő az áldozatok száma.

A háború elején a halott vagy sebesült civilek többsége a megszállt területeken vagy a frontvonal közelében volt. Mostanra megnőtt a fronttól távol megölt vagy megsebesült civilek száma.

– Tehát támadások történnek a frontvontól távol is...

– Igen, a legtöbb áldozatot követelő bombázás tavaly Ternopilban történt, egy olyan városban, amely nagyon messze van a fronttól. Tavaly a fővárosban, Kijevben is sok civil áldozat volt. Több mint húsz nagykövetség szenvedett kisebb-nagyobb károkat. Az apostoli nunciatura tavaly júliusban szenvedett kisebb károkat, de

például Azerbajdzsán nagykövetségéből szinte semmi sem maradt, mert három támadás is érte, annak ellenére, hogy Alijev elnök pontosan jelezte az orosz hatóságoknak a nagykövetség helyét.

– Hogyan tudnak segíteni az egészségügyi dolgozók ilyen intenzív bombázások közepette?

– Néhány napja beszélgettem egy orvossal, aki a frontvonal közelében a sebesültek mentésének szenteli az életét. Azt mondta, hogy a háború elején, 2022–23-ban még tudtak elsősegélynyújtó helyeket kialakítani alagsorokban, házak és épületek alsó szintjein. Most – mondja – ez már nem lehetséges, mert minden épületet támadnak. Ahogy egyre közelebb érnek a frontvonalhoz, ott kénytelenek körülbelül öt-hat méter mélyre ásni a föld alá, hogy ne ériék el őket a folyamatos dróntámadások. Emellett a sebesültek kimenekítése is nagyon nehéz. Mesélte, hogy néha akár hét napot is kell várni egy sebesült evakuálásával. És nagyon hideg van: a hőmérséklet mínusz húsz fok alá süllyedt, aminek súlyos következményei vannak.

– Ilyen körülmények között célba érnek a humanitárius segélyek?

– Megkérdeztem a Nemzetközi Vöröskereszt egyik vezetőjét, hogy tudnak-e még humanitárius segélyt juttatni a frontvonal közelébe, és azt mondta, hogy sajnos kénytelenek voltak jelentősen csökkenteni a segítséget, mert válogatás nélkül mindenkit ér támadás: civileket, katonákat, segélymunkásokat, orvosokat, papokat. Nagyon bonyolult vizet, élelmiszert, gyógyszert és más létszükségleti cikkeket szállítani. Ez a valóság.

– Mit lehet tenni?

– Ismétlem, sok imára van szükségünk. Viszont ne felejtjük el, hogy Oroszország az ENSZ Biztonsági Tanácsának állandó tagja, és felelőssége a béke és az igazságosság előmozdítása. Emlékezzünk az 1994-ben

aláírt budapesti memorandumra is: Oroszország, az Egyesült Államok és az Egyesült Királyság garanciákat ígért Ukrajnának szuverenitására és területi integritására. Aztán ott van a 2003-as szerződés Oroszország és Ukrajna között a határok kölcsönös elismeréséről, nem is beszélve a minszki megállapodásokról. Ezek a megállapodások semmit sem értek. Ezért is vagyok tanácstalan, hogyan érhetne véget ez a háború. Pontosan emiatt az érzés miatt hagyatkozom annyira az imára.

– Ebben a drámai helyzetben sok példát látni a kitartásra...

– Igen, például néhány héttel ez előtt a Szentatyánál járt általános kihallgatáson egy felekezeti szövetség nőkből álló csoportja, imádkoznak és humanitárius segítséget nyújtanak. Találkoztam ezekkel a nőekkel Rómából való visszatérésük után, és megérintett a gondolkodásmódjuk. Azt mondták: „Arra koncentrálnunk, amit meg tudunk tenni. Jött egy sérült lány, protézist kerestünk neki, mert elvesztette a karját. Ugyanígy keresünk protézist sebesült katonának vagy gyerekeknek, és próbáljuk őket kijuttatni az országból, hogy pihenhessenek egy kicsit. Legalább éjszaka tudjanak aludni.” Hozzátették: „Felesleges most minden orosz embert vádolni, mert nem tudjuk, mi mit tennénk, ha ugyanabban a politikai valóságban élnénk, abban a propagandában.”

Nem az ítélezésre fókuszálnak, hanem arra, amit pozitív módon tenni tudnak.

– Más emberek is hasonlóan reagálnak erre a pusztításra?

– A civilek körében is tapasztalom. Egy nagykövet mesélte nekem, hogy a sokadik kijevi éjszakai bombázás után lemondta minden délelőtti találkozóját. Általában a rakéta- és dróntámadások éjszaka történnek, mert akkor nehezebb bemérni őket, és a támadó abban reménykedik, hogy pusztítóbb hatást ér el. A nagykövet azonban reggel az ablakon kinézve azt látta, hogy az emberek már az utcán vannak, mennek dolgozni, ki autóval, ki gyalog. Azt mondta, nagytanítás volt ez a számára. Az embe-

rek próbálnak nem csak a szenvedésre fókuszálni. Sőt, hálát adnak Istennek azért, amijük van.

– Milyen felhívással szeretne az emberekhez fordulni?

– Szeretnék mindenkit arra bátorítani, hogy támogassa Ukrainát, mindenekelőtt lelki értelemben. Ez imádságot, humanitárius jelenlétet, szolidaritást jelent, és azt, hogy a szívükben közel állnak. Néhány napja olvastam a Szentatya levelét a madridi érsekség papságához. Leó pápa a bonyolult helyzetekben arra hívott, hogy tanuljuk meg mélységében olvasni a pillanatot, amelyben élünk, a hit fényénél felismerve a kihívásokat és lehetőségeket, amelyeket az Úr megnyit előttünk.

Gyakorolni kell a megkülönböztetést – mondta –, „hogyan világosabban érzékelhessük azt, amit Isten már most tesz, gyakran csendben és rejtve”. Isten akkor is munkálkodik, amikor az emberek nem építik a békét.

Ugyancsak Leó pápa hamvazószerdán azt mondta, hogy „a ránk hintett hamuban érezhetjük a lángoló világ súlyát, egész városokét, melyeket a háború rombolt szét”, érezhetjük „a nemzetközi jog és a népek közötti igazságosság hamuját”, mintha nem lennének meg a közös együttélés alapjai. Azonban a hamu emberi, Isten részéről viszont mindig jön a remény, mert amikor az emberek nem cselekszenek, ő, az Isten veszi át a kezdeményezést.

Így – mondta a pápa – képesek leszünk arra, hogy „nem maradunk a hamuban, hanem felállunk és újjáépítünk”.

– Milyenek a kilátások ma, négy évvel az Ukrajna elleni teljes körű orosz invázió kezdete után?

– A mi feladatunk az, hogy most is észrevegyük a remény csíráit az Ukrajna és Oroszország közötti tárgyalásokban, amelyek az Egyesült Államok és más országok segítségével zajlanak, még ha ezek a tárgyalások nagyon korlátozottak is az óriási nehézségek miatt. Amikor jobban rábizzuk magunkat az Úrra, képessé válunk spirituális tekintettel meglátni a reménynek ezeket a jeleit, még a hamu, az emberi gonoszság, a tisztelet és a bizalom hiánya közepette is. Ebben az értelemben úgy vélem, a legnagyobb segítség, amit az Egyház az ukrán lakosságnak nyújthat, mindenekelőtt a spirituális segítség: segíteni mindenkinek – magamat is beleértve –, hogy ne csak a rosszra koncentráljunk, amit nap mint nap látunk és tapasztalunk, hanem őrizzük meg a reményteljes tekintetet. Minél több reményt közvetítünk imával, közelséggel, tanácsokkal, jelenléttel – ez nagyon fontos –, annál inkább válik az ajándékká. A saját szívünkben táplált reményt kell továbbadnunk. Ahogy a katonai lelkészek is mondják: „A mi feladatunk reményt vinni a katonáknak, mert a csatateren gyakran nagyon kevés marad belőle.

A mi feladatunk azt az isteni reményt ajándékozni, amely meghaladja az emberi korlátokat.”

Ezért, ismétlem, főként ezt a két dolgot kínálhatjuk: az imát és a spirituális reményt.

Az interjút Svitlana Duhovics (Svitlana Dukhovych), a Vatican News ukrán nyelvű szerkesztőségének munkatársa készítette.

Forrás: Vatican News olasz nyelvű szerkesztősége

A béke nem halasztható el! Hallgassanak el a fegyverek Ukrajnában!

Leó pápa felhívásai

Az Úrangyala elimádkozása után XIV. Leó pápa ismételen határozott felhívást intézett a felelősökhöz: haladéktalanul kössenek tűzszünetet és lépjenek a párbeszéd útjára. A Szentatya arra buzdított, hogy imádkozzunk a meggyötört ukrán népért és mindazokért, akik a világ minden részén háborúk miatt szenvednek.

Leó pápa fájdalommal állapította meg, hogy immár négy év telt el az ukrániai háború kezdete óta. Szíve továbbra is mindig együtt érez ezzel a drámai helyzettel, amely mindenki szeme előtt áll és amely olyan sok áldozatot követelt, sok életet és családot tört össze, sok pusztítást, kimondhatatlan szenvedést okozott. A pápa újból leszögezte, hogy minden háború az egész emberiséget sújtó seb, amely halált, pusztítást hagy maga

után és olyan fájdalmat okoz, amely egész nemzedékeket jelöl meg.

Hallgassanak el a fegyverek, azonnali tűzszünetre és párbeszédre van szükség a béke érdekében

A béke nem halasztható el, sürgető szükség van rá, amelynek teret kell találnia a szívekben, és felelős döntésekben kell megnyilvánulnia – hangsúlyozta Leó pápa, majd erőteljesen megismételte felhívását: hallgassanak el a fegyverek, szűnjenek meg a bombázások, haladéktalanul kössenek tűzszünetet, és fokozzák a párbeszédet a béke felé vezető út megnyitása érdekében.

Leó pápa mindenkit arra kért, hogy csatlakozzon az imákhoz a meggyötört ukrán népért és mindazokért, akik emiatt a háború miatt és a világ minden konfliktusa miatt szenvednek, hogy a régóta várt béke ajándéka felragyoghasson napjainkban.

A Szentatya ezután köszöntötte a

római híveket, az itáliai és a különféle országokból érkezett zarándokokat, közöttük a szlovákiai Privigye város iskoláscsoportját, valamint bátorító szavakat intézett azoknak a társulatoknak a tagjaihoz, amelyek közösen kötelezték el magukat a ritka betegségek leküzdése érdekében. XIV. Leó pápa végül mindenkinek kellemes vasárnapot és szép nagybőjti időszakot kívánva búcsúzott a Szent Péter téren összegyűlt nemzetközi hívőszeregtől.

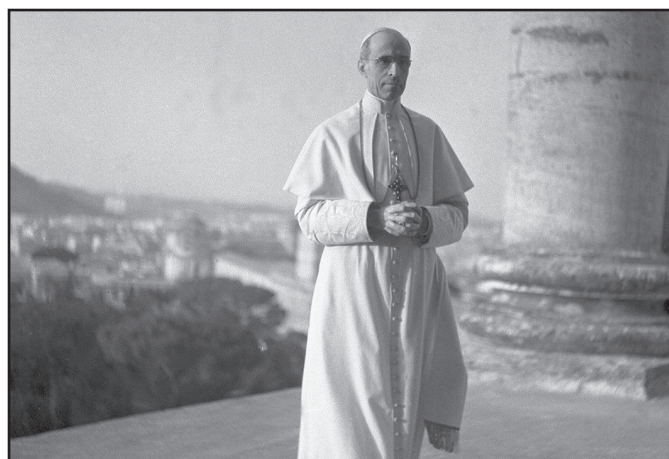
Forrás – www.vaticannews.va

XII. Piusz pápa születésének 150. évfordulóján konferenciát rendeztek Rómában

A Santa Maria in Vallicella templomban Mamberti bíboros protodiakónus elnökletével tartották a rendezvényt március 2-án.

XII. Piusz születésének 150. évfordulója alkalmából március 2-án 17 órakor konferenciát rendeztek Rómában. A tanácskozás a Santa Maria in Vallicella templomban – ismertebb nevén a „Chiesa Nuova” templomban –, a Via della Chiesa Nuova melletti Néri Szent Fülöp Oratórium Bíborosi Termében került megrendezésre. A konferenciát Dominique Mamberti bíboros, protodiakónus és az Apostoli Sziget Legfelsőbb Bíróságának prefektusa vezette. Köszöntőt mondott Rocco Ronzani atya, a Vatikáni Apostoli Levéltár prefektusa.

Az olasz állami televízió híradójának (Tg1) főszerkesztője, Mario Prignano nyitotta meg a tanácskozást. Az előadók között volt Edoardo Cerrato püspök, aki az „Eugenio Pacelli és a filippinus (oratóriánus) lelkeség” címmel tartott előadást, valamint Emilio Artigleri ügyvéd „Eugenio Pacelli életének helyszínei és kora” témáról adott elő. A programban szerepelt Donna Orsola Pacelli, XII. Pi-

usz pápa unokahúgának előadása is, aki „A Pacelli család emlékei”-t osztja meg. 19 órakor Mamberti bíboros ünnepi szentmisét celebrált a Santa Maria in Vallicella templomban. A szertartáson közreműködött a Bartolucci Bíboros Alapítvány énekkvartettje.

Forrás: vaticannews.hu (Somogyi Viktória)

Tizedik lelkipastori elmélkedés: Isten dicsőítése az Egyház elsődleges küldetése, a többi ezután következik

A Pál-kápolnában XIV. Leó és a Római Kúria részvételével tartott nagyböjti lelkipastori elmélkedésben február 27-én délelőtt Varden prédikátor ismét Clairvaux-i Szent Bernátra és *A megfontolásról* (De consideratione) című értekezésére összpontosított. Ez a későbbi III. Jenő pápához írt levél, amelyben a szent arra buzdít, hogy jó, becsületes munkatársakkal, a béke és az egység szerelmeseivel vegyük körül magunkat, így biztosítva a jó vezetést, amely az Egyház javát szolgálja.

„Minél jobban irányítják az Egyház központi hivatalt, annál nagyobb javára lesz az Egyháznak az egész világon.” Szent Bernát és a bennünket körülvevő munkatársak tulajdonságaira vonatkozó javaslatai álltak Erik Varden norvég trappista püspök tizedik elmélkedésének középpontjában. Clairvaux-i Szent Bernát francia szerzetes és teológus *A megfontolásról* című művét az elemzés eszközeként, az önvizsgálat segédeszközeként és az Isten szemlélésére való nyitottságként határozta meg. A De consideratione széles körben elterjedt, bestseller lett, amely nagyobb példányszámban terjedt el, mint bármely más műve, emlékeztetett Varden püspök. Ez annak ellenére történt, hogy lényegében egy konkrét levél volt, amelyet egy szerzetestársának írt: egy olasz szerzetesnek, aki Pisában volt pap, majd 1138-ban belépett Clairvaux-ba. Bernardo dei Paganellinek hívták, aki hét évvel később, 1145-ben III. Jenő néven pápa lett. A norvég prédikátor kifejtette, hogy ebben a levél-értekezésben „az egyház problémáit mérlegelve Szent Bernát nem kínál intézményes megoldásokat; inkább azt tanácsolja Jenőnek, hogy jó emberekkel vegye körül magát”. Azok a tulajdonságok, amelyek keresését és fejlesztését kéri tőle, minden korban érvényesek: „Olyan munkatársakra van szükség, akik bizonyítottan feddhetetlenek, készek az engedelmességre, türelmesek és szelídek; szilárd katolikus hitűek, szolgálatukban hűségesek; a harmónia, a béke és az egység szerelmesei; bölcssek a tanácsadásban, okosak a vezetésben, szerények a beszédben”. Az ilyen emberek „szeretik és élvezik az imádságot, és jobban reménykednek benne, mint saját bölcsességükben vagy munkájukban”.

ISTEN, A „LEGFŐBB BOLDOGSÁG”

„Amennyire az Egyház ilyen értelemben működik, olyanira tükrözi az anyagi hierarchiák szervezettségét. Bárki, aki ezt figyelembe veszi, azonnal meglátja elsődleges küldetését: dicsőséget adni Istennek” – állapította meg Varden püspök elmélkedésében. Hangsúlyozta, hogy „a földi szükségleteket helyesen kell megvizsgálunk, rajtuk keresztül kell keresnünk azt, ami odafent van”. Vagyis Istent. Clairvaux-i Szent Bernát felteszi a kérdést: „Mi Isten?

Mindenható akarat, jóindulatú erény, változatlan értelem”. Isten a „legfőbb boldogság”, aki „szeretetből vágyik arra, hogy megoszthassa velünk isteni mivoltát” – fejtette ki a prédikátor. „Azért teremtett minket, hogy vágyakozzunk rá, képessé tesz, hogy befogadjuk őt, igazzá tesz, hogy megérdemeljük őt”, „igazságosságban vezet, jóindulatban formál, tudással világosít meg, megőriz minket a halhatatlanságra”.

Ezért „bármilyen mással is kell foglalkozniuk a prelátusoknak – és sok dolguk van –, ezeket a valóságokat kell először figyelembe venni” – mutatott rá a norvég püspök. „Így a gyakorlati kérdések megfontolása is megvilágosodik, rendezett, áldott és gyümölcsöző lesz.” Ahogy maga Szent Bernát is állította, egy prelátusnak „elvhűnek, szentnek és szigorúnak kell lennie, de a Völegény barátjának is kell lennie, és örömmel kell megosztania ezt a barátságot másokkal”.

SZENT ÁGOSTON TANÍTÁSAI

Egy másik szent tanításai is visszatértek Varden püspök tizedik elmélkedésében: Szent Ágoston, annak a szerzetesrendnek a lelki atyja, amelyhez XIV. Leó pápa is tartozik. A hippói püspök „gyakran úgy írja le a püspöki hivatalt, mint egy sarcina-t, a légiós batyuját”. Ez egy „kissé brutális” kép, jegyezte meg a prédikátor, „olyan valaki alkotta meg, aki ismerte az észak-afrikai sivatagi hadjáratok reménytelenségét és félelmét”. „Hordozzátok a terheteket a végéig” – mondja Szent Ágoston egy prédikációjában. „Ha szeretitek, könnyű lesz; ha gyűlölitek, nehéz lesz.” „Bár a pásztori teher ijesztőnek tűnhet, csak akkor ijesztő, ha nem vesszük észre, hogy ki helyezi a terhet a vállunkra” – fogalmazott a prédikátor. „Mert ez nem más, mint a Krisztus édes igájában való részesedés, aki segít felfedezni, hogy a ránk bízott kereszt fényes és könnyű, és hogy az öröm forrása, ha osztozhatunk benne.”

Forrás: vaticannews.hu (Somogyi Viktória)

Az invázió negyedik évfordulója. Lucsok Miklós OP püspök az ökumenikus imádságon

2026. február 24-én a Kárpátaljai Megyei Katonai Közigazgatás (OVA) átriumában a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye püspöke, Lucsok Miklós OP részt vett a teljes körű invázió negyedik évfordulója alkalmából tartott közös imádságon.

Tavaly Ukrajna Legfelsőbb Tanácsa február 24-ét Nemzeti Imanappá nyilvánította.

Az Ungváron 10 órakor kezdődő imaszolgálat előtt virágokat helyeztek el a Dicsőség dombján, Ukrajna elesett védőinek emlékművénél. Ezt követően a Kárpátaljai Megyei Katonai Közigazgatás átriumában ökumenikus imádságra került sor a különböző felekezetek egyházi képviselői, valamint a hatóságok és a fegyveres erők képviselői részvételével.

Az imádság során Lucsok Miklós OP püspök imát mondott a békéért és Ukrajna népéért. Az ima a védelmezőként szólt; azokért, akiket hazavárunk az ellenséges fogásából; azokért, akik mellettünk vannak, és akikért nap mint nap aggódunk; valamint azokért is, akik már nincsenek közöttünk.

A Kárpátaljai Megyei Érdemes Akadémiai Népi Kórus előadásában elhangzott a „Miatyánk” imádság.

Az imaszolgálat a „Nagy, egyetlen Istenünk” című, Ukrájnaért szóló fohással zárult.

Az ukrán nyelvű szerkesztőség anyagai alapján

Fotó: Gerzanic Szerhij atya

Vándor Jézus Szíve szobor indult útjára Ungváron

Jézus Szent Szívének évében elsőként ért minket a megtiszteltetés, hogy az ungvári Szent György plébániatemplomban egy hétre megkaphattuk a Jézus Szíve szobrot. A plébános atya hangsúlyozta, hogy aki a szobrot befogadja, nem a szobrot fogadja be, hanem magát Krisztust. E gondolatot szem előtt tartva minden este együtt imádkozott a család.

Érdekes tapasztalat volt ez, hiszen eddig többnyire a Jézus Szíve litániáját templomi környezetben hallottam, imádkoztam. Ebben a néhány napban azonban gyerekekkel együtt, otthoni közegben (és nem ritkán hangzavarban és nehézségben) egész más hatása volt. Megtapasztaltuk, hogy Jézus nemcsak a templomban, a csendben, az összeszedettségben van jelen, hanem az otthoni, szétszórt és hangos környezetben is. Örömmel érzékeltem, hogy a litánia vezetéséért üdvös versengés tört ki a gyerekek között. Jó volt látnom, hogy a fiaim pizsamában, a padlón ülve, lelkesen olvasták a litánia szövegét. Úgy érzem, a kissé befásulttá vált közös ima-

életünk megújult ezáltal, és rájöttünk, olykor érdemes változtatni.

Elkezdünk imádkozni az engesztelő imádságot a káromkodásokért és istentelen beszédekért is. Ezt az imát valami különleges erő és áldás hatja át.

Bízom benne, hogy az Úr továbbra is megsegít bennünket a tökéletlen imádságban, amit Ő maga tesz tökéletessé.

Pónitz József

Bibliai kurzus egyházmegyénk szerzetesnővérei számára

2026. február 9. és 12. között Pósházán, a Szent József de Saint-Marc nővérek kolostorában Bibliai kurzust tartottak a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye különböző rendjeiben szolgáló szerzetesnővérek számára.

Ezekben a napokban a kurzust Luigi Santopaolo, a római Pápai Bibliikus Intézet professzora vezette.

„Szent János apostol Jelenéseinek könyve elsősorban a reményről szól. Isten, aki feltétel nélkül szeret, soha nem hagyja magára az embert, nem kínál könnyű utat vagy szenvedés nélküli életet, de ígéri jelenlétét. A könyv üzenete, amely az első keresztényeknek szólt, akik üldöztetésnek voltak kitéve, ma is aktuális” – osztotta meg gondolatait Karmela Krisszova OR nővér, aki a Munkácsi Szent Márton Plébánián teljesít szolgálatot.

A nővérek négy érdekes és tartalmas napot töltöttek együtt, amelyek során elmélyülhettek Isten Igéjében.

„A Szentírás egyik legnehezebben érthető könyve kezdett megnyílni, és csodálatos bepillantást nyújtott a szerető Atya szívébe – összegezte Karmela nővér. – Hálásak vagyunk Luiginak ezért a felbecsülhetetlen értékű lelki utazásért, és a Szent József de Saint-Marc nővéreknek a szívélyes, meleg fogadtatásért!”

Az ukrán nyelvű szerkesztőség anyagai alapján

Ülésezett az Ukrajnai Római Katolikus Egyház Ifjúság-pasztorációs Bizottsága

2026. február 12-én és 13-án tartotta meg a soron következő ülését az Ukrajnai Római Katolikus Egyház Ifjúság-pasztorációs Bizottsága Sarovecskán (Hmelnickij járás). A találkozón részt vettek az egyházmegyék ifjúság-pasztorációért felelős lelkészei, a szektorokért felelős személyek, valamint a Bizottság Ifjúsági Tanácsának tagjai.

Az ülés szentségimádással kezdődött, melyet Jurij Holotyuk atya vezetett, aki a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegyét képviselte, és a fiatalokkal együtt érkezett. A bizottság munkája az első napon a különböző szektorok és albizottságok beszámolóinak meghallgatásából állt.

Leonid Jarosinszkij atya, a hivatások pasztorációjáért felelős albizottság elnöke tájékoztatta a jelenlévőket „A remény hordozására hivatva” témájú 12 online találkozó megszervezéséről és lebonyolításáról, amelyeket különböző országok lelkipásztoraival tartottak; a hivatásokért felelősök találkozójáról Berdicsivben; valamint a Hivatások Hete alkalmából közzétett anyagokról.

A kiskorúak védelméért felelős, Alla Veszelszka beszámolt a „Kiskorúak védelmének szabályai” című tréningorozatról, amelyeket a katolikus oktatási intézmények munkatársai számára tartottak Zsitomir, Vinnica, Rivne, Hmelnyickij, Lviv és Kijev városokban, valamint a prevenció nevelési programokról a zsitomiri líceumok tanulóival.

A katolikus oktatási intézményekért felelős Irina Nazarenko bemutatta szektoruk ideai tevékenységét. Beszámolt arról, hogy létrehozták az ukrajnai katolikus oktatási intézmények adatbázisát. Jelenleg 9 középiskola, 30 óvoda és napközi működik országszerte. Intézménylátogatásokat is szerveztek. Szinte minden intézménynek van lelkipásztora. Megtartották a pedagógusok zarándoklatát Berdicsiv városába. Találkozót tartottak a Római Katolikus Egyház és az

Ukrán Görögkatolikus Egyház oktatási intézményeinek vezetői Lvivben. 2026 februárjától a Mária Rádióban műsorok indulnak az oktatási intézmények vezetőinek részvételével.

A Világifjúsági Napokon való részvételért felelős Mikola Bisztrickij atya beszámolt az Ukrajnai Római Katolikus Egyház fiataljainak szülői utazásra való felkészüléséről.

Az Ifjúsági Tanács megtartotta ülését, majd beszámolt a meghozott döntésekről.

Nagy fontossággal bírt a bizottság tagjai számára Risárd Federcsik atya „Isten jelenléte háborús körülmények között” témájú előadása.

Az első munkanap szentmisével zárult, amelyet Leon Dubravszkij OFM emeritus püspök vezetett. Este

az Ifjúsági Tanács fiataljai vezetésével kirándulást szerveztek a találkozói résztvevői számára.

Másnap megbeszélték a bizottság eseményeinek céljait, és kitűzték az időpontokat. Meghatározták és ismertették a 2026-os Nevelési Hét témáját: „Iránytű a szívben”, és az ideai Egyházmegyei Ifjúsági Nap témáját Ukrajnában: „Az élet és a szentség forrása”.

Az Ukrajnai Római Katolikus Egyház Ifjúság-pasztorációs Bizottságának következő találkozója 2026. október 15-én és 16-án kerül megrendezésre.

Az Ukrajnai Római Katolikus Egyház Ifjúság-pasztorációs Bizottságának anyagai alapján

Jelmezbe öltöztek a beregszászi hittanosok

Jelmezbe öltözött hittanosokkal telt meg a beregszászi római katolikus plébánia az ideai hittanos farsangi mulatságon február 14-én, egy kellemes szombat délután. A szervezők játékkal, tombolával, tánccal, ajándékokkal, versennyel, farsangi fánkkal és egyéb finomsággal várták a gyerekeket.

Béres Erzsébet hitoktató és szervező farsangi időszakokkal kapcsolatos érdekességeket osztott meg a köszöntés után. Megtudhattuk, hogy régebben februárban tartották a legtöbb esküvőt, valamint újra hallhattunk arról, hogy a farsang vízkeresztől hamvazószerdáig tart.

A tavaszvárás is központi szerepet kap ilyenkor, hiszen már nemsokára érkezik a meleg, a madárcsicsergés, a napsütés. Ezért élénken él a nép körében a tél kergetésének és a kiszabábu elkészítésének hagyománya, amely jelképezi a sok rosszat az életünkben. A bábu elégetésével búcsút intünk minden gondnak és nehézségnek.

A gyerekek már nagyon várták a jelmezek bemutatását. Elmondhatták, hogy milyen jelmezben érkeztek, és miért pont azt választották. Bárdos István hitoktató minden résztvevőnek két-két kérdést tett fel a jelmezével kapcsolatban, melyeket a gyerekek, fiatalok ügyesen megválasztottak.

Minden résztvevő kellőképpen elfáradt a délutáni táncban, mely során sok vidám dalt hallhattak. Ezután kóstolhatták meg a megterített asztalnál a finom farsangi fánkot, süteményt, pogácsát.

A rendezvény egyik fénypontja a tombola volt, mindenki értékes ajándékokkal térhetett haza.

A hittanosokkal együtt a szülők és a hitoktatók is részt vettek a táncos mulatságban, így nemcsak a gyerekeknek, hanem apukáknak és anyukáknak is lehetett egy felhőtlen, mosollyal és kacagással teli napja, amely valóban egy fény sugarat jelentett a hétköznapi nehézségei közepette.

Fehér Rita

Édesanyák imacsoportjának zarándoklata Máriapócsra

Február 7-én és 8-án a munkácsi „Édesanyák imája” elnevezésű közösség meglátogatta a Máriapócsi Nemzeti Kegyhelyet, valamint Magyarország más városait is. Ez volt a közösség első zarándoklata az Ukrajnában meghirdetett Jézus Szentséges Szíve évében.

Az édesanyák közössége lelki vezetőjükkel, Fizer Jevhen atyával február 7-én, szombat reggel indult útnak.

„Erre az útra a teljesség történeteként fogok emlékezni” – osztotta meg gondolatait Skirta Olga, a zarándoklat egyik résztvevője. Elmondása szerint Máriapócsra lelkiileg feltöltődtek, Debrecenben kipihenték a mindennapi fáradalmakat, Egerben pedig megértették, hogy a hit nem csupán az ikon előtti csendes imádságot és könnyeket jelent, hanem mindazt is, amit az ember Isten dicsőségére alkot. Őszinte köszönetét fejezte ki lelki vezetőjüknek, Jevhen atyának ezért a csodálatos, tartalmas és tanulságos utazásért.

A két nap gazdag programja során sokat imádkoztak együtt, számos mélyreható élménnyel gazdagodtak, és lelkileg megerősödve tértek haza.

„A máriapócsi utunk igazi lelki áldás volt számomra” – mondta Szvitlana Toronij. „Sok érdekes dolgot tudtam meg a csodatévő Szűzanya-ikon történetéről, tiszteletéről, a számos zarándoklatról és az Isteni kegyelem tanúságtételeiről. Különleges volt az édesanyák közös imája! Ilyen pillanatokban az ember annyira mélyen érzi az egységet, mint máskor soha. Máriapócs mély nyomot hagyott a lelkemben, és erős vágyat ébresztett bennem arra, hogy újra visszatérjek.”

Máriapócs zarándokhely, amely a görögkatolikus templomban található csodatévő Szűzanya-ikonjáról ismert. A történelmi adatok szerint a 17. században többször is látták, hogy a Szűzanyát ábrázoló kegykép elkezdett könnyezni. Az ikont csodatévőnek nyilvánították. Később Bécsbe, Ausztriába szállították, hogy a Stephansdomban helyezték el. Máriapócsra jelenleg az ikon másolata látható, amelyet egy ismeretlen ikonfestő készített a szlovákiai Kassáról. A kegykép másolata 1715. augusztus 1-jén újra könnyezett Máriapócsra, bizonyítva azt, hogy nemcsak az ikon, hanem maga a hely is kiválasztott és szent. A csoda 1905. december 3-án újra megismétlődött, és a könnyezés egészen december 19-éig tartott.

A kárpátaljai katolikus hívek gyakran zarándokolnak a Máriapócsi Könnyező Szűzanyához.

Szvitlana elmondta, hogy rendkívül mély benyomást tett rá az egi bazilika nagysága és szépsége. Mikor belépett, már az első lépéseknél érezte a nyugalmat, az ünnepélyességet, a csendet, amely imádságra, a Teremtővel való egyesülésre hangolta. Hálát adott Istennek, hogy átélhette a lélek örömét. Valóban különleges pillanatok ezek, amikor az ember szent helyeken járhat és megtapasztalhatja Isten jelenlétét.

Debrecenben egy múzeumot is meglátogattak, ahol

különösen lenyűgözte a résztvevőket Munkácsy Mihály Krisztus-trilógiája.

Szvitlana hálásan beszélt arról, hogy a szervezők fáradozásának köszönhetően ez az utazás sok csodálatos élménnyel ajándékozta meg a közösségüket. Emlékeztette őket arra, milyen fontos megállni a mindennapi rohanásban, hálát adni a Mindenhatónak és értékelni az együtt töltött időt.

Jevhen atya hangsúlyozta, hogy maga az ötlet a Szentlélektől származott, és más édesanyákat is a közösséghez való csatlakozásra buzdított: „Meggyőződésem, hogy a munkácsi édesanyák zarándoklatának megszervezése a Szentlélek ihletése volt. Maga a zarándoklat nagyon jól sikerült, sok pozitív, örömteli pillanatban volt részünk. Két napot éltünk meg közösségben, mint Jézus tanítványai, ahol megtanultunk együtt lenni az imában, beszélgetésben, megosztani egymással mindazt, amit a szívünkben hordozunk. Áldott idő volt. Mindenütt nagyon szívesen fogadtak bennünket. Hálát adunk ezért Istennek, és személyesen is hálás vagyok az édesanyák közösségéért, akik hetente összegyűlnek és imádkoznak gyermekeikért és mindazokért, akiknek szükségük van imára. Szeretettel hívunk minden édesanyát, hogy csatlakozzon ehhez a közösséghez.”

A közös utazás február 8-án, vasárnap ért véget, amikor a 20 fős csoport lelki vezetőjével együtt visszatért szülővárosába, Munkácsra.

Az ukrán nyelvű szerkesztőség anyagai alapján

Fotó: Oleszja Novak

Beregszászban is bemutatták Lucsok Péter Miklós OP könyvét

Egy könyv megírása azt az üzenetet hordozza, hogy az író mondanivalója fontos. Olyan üzenete van, amit nem elég elmondani, papírra is kell vetni. Különösen igaz ez egy püspök esetében, akinek minden szava tekintély, leírt szavai pedig átélmélkedett, átímadkozott üzenetek, melyek Isten szájából származnak.

Ezért a beregszászi római katolikus egyházközség számára jelentős nap volt a február 3-a, amikor Lucsok Péter Miklós OP püspök az *Életem kalandja* című könyv bemutatójára került sor a Pásztor Ferenc Közösségi Ház nagytermében.

Egyházmegyénk főpásztora interjúban elmondott szavait Pawel Kozacki OP szerkesztette és írta meg könyv formájában. Az írás először lengyel nyelven jelent meg. Az írás később ukránul, nemrégiben pedig Hidász Ferenc OFM jóvoltából magyar nyelven is megjelent. A beregszászi plébánia nagyterme zsúfolásig megtelt érdeklődőkkel, idősekkel, fiatalokkal, akik szívesen jöttek el, hogy megismerjék Lucsok Miklós püspök életének kalandját.

A rendezvényt Molnár János püspöki helynök, beregszászi esperes-plébános kezdte meg köszöntő beszédével, melyben elmondta, hogy egy egyházközség életében mindig nagy öröm a főpásztor látogatása, különösen, ha egy könyvének bemutatására gyűltek össze a hívek.

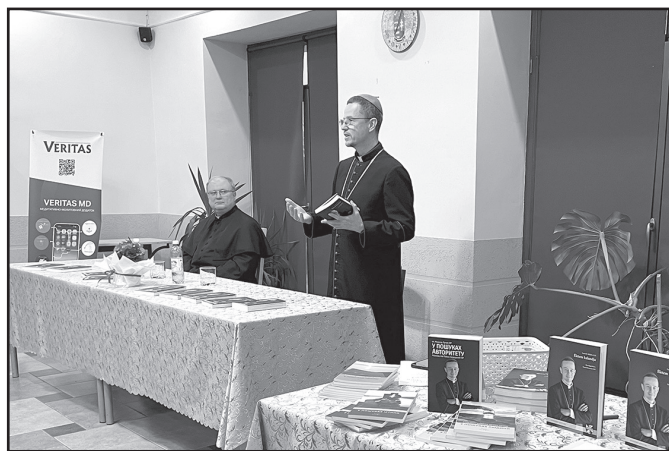
„A mai világban sokan mondják, hogy a könyv már népszerűtlenné vált. Manapság már mindenki az interneten keres információt. De azért semmivel sem hasonlítható össze az az érzés, amikor az ember kezébe veheti ezeket a lapokat, olvashatja, nézegetheti a képeket, még érzi a friss nyomtatásnak az illatát” – hangsúlyozta.

Megtudhattuk tőle, hogy Miklós püspök már több könyvnek is a szerzője, tehát termékeny írónak nevezhető. Ez alkalommal betekintést nyerhetünk életének kalandjába, az Istennel járt út kalandjába. János atya azt kívánta az egybegyűlteknél, hogy ez a délután segítsen a saját kalandunk, valamint az Istennel való közösség megélésében.

Az esperes úr szavait követően Lucsok Miklós püspök ismertette a könyv tartalmát. Először is elmondta, hogy az elmúlt 50 év tapasztalatait olvashatjuk benne: szó van nehézségekről, fájdalokról, küzdelmekről, örömeiről, de elsősorban az Istennel való közös út kalandjairól.

Vázolta röviden életének fontosabb állomásait: 20 évesen került el szülőföldjéről, és került be a domonkos szerzetesek körébe, majd 45 évesen érkezett vissza, már püspökként. Az évek során sok országban élt, több nyelvet elsajátított.

Fontos felismerése és mondanivalója a műnek, hogy Isten minden pillanatunkban egész teljességével szeret bennünket. Ha ez a szeretet egy másodpercre is elmúlna, már

nem léteznénk. Az a feladatunk, hogy megtanuljunk befogadni ezt a szeretetet, és benne létezni.

Szó esett arról is, hogy a *lenni* mindig fontosabb és lényegesebb, mint a *tenni*. Arra buzdított bennünket a főpásztorunk, hogy a reggeli ébredés után a sok sürgős hétköznapi teendő helyett töltsünk rendszeresen időt Istennel.

A püspök atya elmondta, hogy a könyv azért látott napvilágot, mert Pawel Kozacki OP szerkesztője és ő is engedelmesek voltak Istennek, és igent mondtak az akaratára. Nem saját akaratból, hanem engedelmességből jelent meg.

Az előadás után a püspök atya a jelenlévők kérdéseire válaszolt. Egy résztvevő megkérdezte, hogy a könyv lengyel és ukrán verziójának megjelenése óta milyen visszajelzéseket kapott az olvasóktól. A püspök atya elmondta, hogy nagyon sok pozitív visszajelzés érkezett. Sokan mondták, hogy könnyen olvasható, egyszerű, érthető a szövege. Aki eddig elolvasta, másoknak is ajánlotta. Ezt bizonyítja az eladott könyvek száma. A püspök atya nagy örömmel jelentette be: az eddig eladott könyvek bevételéből, azaz 2800 euróból végre elkészült a Veritas evangelizációs médiaprojekt telefonos applikációja.

Vida László, Magyarország Beregszászi Konzulátusának főkonzulja azt kérdezte Miklós püspöktől, hogy a sport milyen helyet foglal el az életében. A főpásztorunk válaszából megtudhattuk, hogy rendszeresen fut, tornázik, sportol. A mozgás a mindennapjainak részét képezi, mindig igyekszik időt szánni a test edzésére is.

A fórum után lehetőség volt a könyvek megvásárlására, dedikálására és a püspökkel való személyes találkozásra.

A könyvbemutató elején és végén fellépett a helyi plébánia Szent Kereszt kórusa, mely során elénekelték a *Jesu, Salvator mundi*, valamint a *Te Deum* című éneket.

Lucsok Péter Miklós OP püspök az *Életem kalandja* című könyv magyar és ukrán nyelvű változata is megvásárolható már Beregszászban is, a Pásztor Ferenc Közösségi Ház földszintjén található Szent Mihály Kegytárgyboltban is.

Fehér Rita

Lucsok Péter Miklós OP püspök: Újítsuk meg minden nap Istennek tett fogadalmunkat

2026. január 31-én, szombaton Lucsok Péter Miklós O. P. püspökkel tartottak találkozót a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegyében a megszentelt élet napja alkalmából, amelyet Urunk bemutatásának (Gyertyaszentelő Boldogasszony) ünnepén tart az Egyház.

Papok, diakónusok, szerzetesek és szerzetesnővérek, harmadrendi csoportok tagjai, valamint közösségek és lelkesítő mozgalmak képviselői gyűltek össze a lelki elmélyülés napján, amelyre Pósházán, a Szent József Nővérek lelkigyakorlatos házában került sor.

A találkozó szentmisével kezdődött, melynek elején Miklós püspök megszentelte a gyertyákat. Ezt követően a résztvevők ünnepi menetben vonultak be a templomba.

Ez az alkalom egyben különleges lehetőséget nyújtott arra is, hogy az egyházmegye egy rendkívül fontos eseményére emlékezzenek: Szent II. János Pál pápa harminc évvel ezelőtt szentelte püspökké Majnek Antal ferences szerzetest.

Ezzel a megemlékezéssel kezdte prédikációját Miklós püspök, és köszönetet mondott Antal püspöknek szolgálatáért. Ezt követően, az Istennek szentelt élet fogalmáról elmélkedve, hangsúlyozta, hogy minden megkeresztelt ember már Istennek szentelt személy. „Felnőttkorban mindannyian meghozzuk a döntést, hogy meg akarjuk valósítani mindazt, ami a keresztségben történt” – mondta a püspök az Istennek szentelt életéről szólva. Rámutatott arra

is, hogy léteznek szerzetesi fogadalmak, a harmadrend fogadalmi, valamint papi fogadalmak.

„Istenem, a Tiéd vagyok, és teljes odaadással tartozom Hozzád” – hangsúlyozta a püspök, rámutatva arra, hogy ez mindennapi döntés. Felhívta a figyelmet arra is, hogy az Istennek szentelt élet egyik fontos jellemzője az önfeláldozás. Gondolatait az Ukrajnában a Püspöki Konferencia által meghirdetett Jézus Szentséges Szíve évéhez kapcsolta: „Életünk Jézussal egyesül, aki önmagát áldozta fel.”

Miklós püspök személyes tapasztalatát is megosztotta, elmesélve, hogy minden reggel rátekint az Isteni Irgalmasság kegyképre, amelyet a Prédikátorok Rendjében tett örökfogadalmá napján írtak alá. Arra buzdította a jelenlévőket, hogy minden nap hajnalán újítsák meg Istennek tett fogadalmukat.

A hagyomány szerint, az egész találkozó során mind az imádság, mind az előadás ukrán és magyar nyelven hangzott el, amelyek a Munkácsi egyházmegye lelkipásztori szolgálatában leggyakrabban használt nyelvek. A hívek könyörgéseiben szlovák és német nyelvű imák is elhangzottak.

A szentmise végén Lucsok Péter Miklós OP püspök szimbolikus ajándékot nyújtott át Majnek Antal OFM emeritus püspöknek.

Ezt követően a római Szent Anzelm Pápai Egyetem rektora, dr. Fehérváry Örs Jákó OSB, liturgikus professzor tartott konferenciát. A professzor a találkozóra Miklós püspök és Weinrauch Márió OFM atya, a Püspöki Hivatal megszentelt személyekért felelős szerzetes meghívására érkezett. A konferencia tolmácsolását Szulincsk Sándor atya végezte.

A bencés szerzetes elmékedéseinek fő vezérfonala az ember és Isten, valamint az emberek közötti kapcsolatok voltak. Hangsúlyozta annak fontosságát, hogy tudatosítsuk hozzáállásunkat embertársainkhoz, hiszen ebből fakad Istenhez való viszonyunk is.

Fontos megemlíteni, hogy a Munkácsi egyházmegyében teljes szolgálatot dr. Fehérváry Örs Jákó OSB rendtársa, Hortobágyi Arnold OSB.

Reshetar Tetjana írása és fotói alapján

Ökumenikus imahét Munkácson a krisztushívők egységéért

A keresztények egységéért megtartott idei ökumenikus imahét ismét rámutatott Kárpátalja kulturális sokszínűségére. Munkácson nap mint nap különböző templomok adtak otthont az imaalkalmaknak, ahol különböző felekezetek és nemzetiségek képviselői gyűltek össze.

A Tours-i Szent Márton-székesegyházban nem először került sor ökumenikus imádságra, melyet ez alkalommal Pogány István plébános atya vezetett. A prédikációt Sponták Róbert, református lelkész tartotta. A közös imádságba más egyházak lelképásztorai is bekapcsolódtak, így a résztvevők felekezeti különbségektől függetlenül kérték az Úrtól a béke és az egység ajándékát.

Az imahét kiemelendő mozzanata, hogy a házigazda közösség minden alkalommal átadta az igehirdetés szolgálatát egy másik felekezet képviselőjének. Ennek köszönhetően a résztvevők különböző felekeze-

tek templomait látogathatták meg, és hallhatták Isten igéjét, amelyet a lelképásztorok hirdettek.

Az ökumenikus imahét utolsó napján az istentiszteletet a Munkácsi Református Egyházközség templomában tartották magyar és ukrán nyelven. A prédikációt a Magyarországról érkezett Hortobágyi Arnold OSB atya, római katolikus pap, munkácsi káplán tartotta, melyet ukrán nyelvre a református lelképásztor, Sponták Róbert fordított.

Arnold atya a bencés közösségi tapasztalatait osztotta meg. Elmondta, hogy a nagybőjti időszakot bűnbánati istentisztelettel kezdik, amelyre a Református Egyház lelképásztorait és híveit is meghívják. Prédikációjában hangsúlyozta, hogy a különböző keresztény felekezetek képviselőit Isten igéje köti össze. A mai helyzet megvilágításaként, az Ukrajnában zajló háború kapcsán két asszony találkozását idézte fel: egy kelet-ukrajnai ortodox és egy kárpátaljai református nő történetét, akik elveszítették sze-

retteiket. „A könnyeink nem különböznek, a fájdalmunk nem különbözik... sok minden van, ami összeköt bennünket” – hangsúlyozta Arnold atya.

Az imaalkalmakat a kórusok énekei tették ünnepélyesebbé, a Szent Márton-székesegyházban és a református templomban pedig orgonajátékot is hallhattunk.

A közös imádságokon részt vettek a Munkácsi Római Katolikus és Görögkatolikus Egyházmegye, az Élő Isten Keresztény Evangéliumi Egyház és a Kárpátaljai Református Egyház ukrán és magyar közösségeinek lelképásztorai és hívei. Mindannyiukat Isten igéje és az Ukrajnáért, valamint védelmezőinkért mondott közös imádság kötötte össze. Emellett imát mondtak az Örmény Egyházért is, mivel az idei imákat és elmélkedéseket az Örmény Apostoli Egyház Vallásközi Kapcsolatok Osztálya által vezetett ökumenikus csoport készítette, amelyben nemzetközi szakértők és különböző felekezetek képviselői is részt vettek.

Forrás: Reshetar Tetjana írása és fotói alapján

Egységben és egyetértésben

Az immár több mint 4 éve zajló háborúban van-e szívet melengetőbb és szebb az egység-nél? Van-e meghatóbb annál, mint amikor a Mennyei Atya teremtményei egyetértésben, összhangban élnek egymás mellett. Emiatt nagy boldogság és valódi ünnep volt számunkra az idei év ökumenikus imahetének kezdő napja – január 20. –, amikor Beregszász történelmi egyházainak lelkészeinek és híveinek a római katolikus templom adott otthont és ott idén is együtt könyörögtek Istenhez az egységért, az egyetértésért. Szívünk túlcsoordult a 133. zsoltár szavai hallatán, melyeket Molnár János atya, beregszászi esperes-plébános szájából hallhattak a jelenlévők:

„Nézzétek, milyen kedves és jó, ha egyetértésben élnek a testvérek! Olyan az, mint a drága olaj a fejen, amely lecsordul a szakállra, lecsordul Áron szakállára, palástja szegélyére. Olyan ez, mint a harmat a Hermonon, mint a Sionra lehulló harmatcsepp, mert az Úr ott áldást ad: életet mindörökre.”

Az imaalkalomra három görögkatolikus, két református és egy római katolikus lelkész érkezett: Marosi István, Vi-

rág Szabolcs, Szabó Viktor, Taracközi Ferenc, Margitics János és Molnár János. A prédikációt Taracközi Ferenc, a Beregszászi Református Egyház vezető lelkészétől hallhatták a hívek. Fontos üzenete volt az, hogy bármelyik felekezet tagjai is vagyunk, merjük kimondani: az életünket Jézus Krisztusnak kell adnunk, mert neki élünk.

Összegezve elmondta: hiszi, hogy ennek a városnak is lesz békéje. Nem arról van szó, hogy lesz-e háború vagy sem, hogy lesz-e gazdasági fellendülés, hogy lesz-e biztonság vagy sem, hanem az a fontos, hogy legyenek Beregszászban olyan emberek, akik minden külső körülmény ellenére Krisztust választják. A vele való közösség pedig az egymással való közösséget eredményezi.

Már hagyománnyá vált, hogy az ökumenikus találkozón a különböző felekezetek kórusai énekelnek. A római katolikus ökumenikus imaalkalmat a Szent Kereszt kórus tette szebbé. Az áhítat végén az egybegyűltek közösen imádkozták el az Úr imáját, a Miatyánkot, mely mind reformátusok, mind katolikusok egyik központi imádsága.

A hívek a jelenlévő lelkészek áldásával indulhattak haza. Ezen kívül a kijáratnál mindenkit személyesen kézfogással köszöntöttek a felekezetek képviselői.

Fehér Rita

„Nem mi mentünk haza, az otthon jött ide!”

Kárpátaljai katolikusok hétvégéje Budapesten

2026. február 20. és 22. között Roska Péter atya meghívására lelkigyakorlatot tartott Budapesten Majnek Antal em. püspök és Popovicsné Palójtay Márta a Kárpátaljáról átjött, elmenekült katolikusok, több mint 30 résztvevő számára, „Mert forrás vizére vágyunk” címmel.

Már négy éve tart a háború, ami sok kárpátaljait elüldözött otthonról. Mások már korábban elmentek, és néha olyan nehéz! Mintha a gyökök, amik kiszakadtak, nem találnának vizet. Sokan mondják: száraz az élet, csak egyik napról a másikra... Ne is gondolkozzunk, inkább csak éljük túl, ahogy lehet, ebben az idegen világban.

Hol van a forrás, ahol a szomjunkt olthatjuk? Honnan vegyünk erőt, továbbmenni akkor is, amikor kilátástalannak tűnik a helyzet és a veszteségeink súlyát cipeljük magunkkal?

Közösen, egymást segítve kerestük a válaszokat, tanulva, beszélgetve, meghallgatva, imádkozva, sok nevetéssel és mély felismerésekkel.

Nagy tapasztalat volt újra egymással találkozni, közben pedig saját magunkkal és Istennel is közelségbe kerülni. Felszabadító élmény volt, hogy itt mindenki ugyanúgy használja a szavakat, fél szóból is megértjük egymást, senki nem érzi magát idegennek.

Mondatok a zárókörből:

– Úgy jöttem ide, mint egy száraz szivacs, ami most már telve van vízzel.

– Nagyon rég voltam ennyire koncentráltan: csak az Úr meg én.

– Nehezen jöttem el, kerestem a kifogásokat, de nagyon örülök, hogy itt vagyok. A lelkigyakorlat megvilágosított, hogy Jézus nemcsak elvesz, hanem ad is. Most fogtam fel, mi mindent kaptam a háború kitörése óta. Ne csak a sebeinket nyalogassuk, ne csak a veszteségeket vegyük észre, hanem az új lehetőségeket is!

– Azt éltem meg, hogy itt minden-

ki úgy beszél, ahogy én szoktam. „A mi nyelvünkön hirdették Isten csodás tetteit!”

– Nem is emlékszem, mikor voltam lelkigyakorlaton utoljára. Most feltöltöttem, amivel vissza lehet menni az életbe.

– Megértettem, hogy Isten szépnek lát, szeretettel néz rám.

– „Fegyvereket” kaptam, fel vagyok szerelve a hétköznapok csatáihoz.

– Már itt, helyben létrehoztunk egy online csoportot néhányan, és fogunk így imádkozni együtt rendszeresen!

– Olyan jó volt hallani, hogy nem csak én vagyok fura, aki máshogy beszél, hanem a többiek is ezt élték meg Magyarországon, viszont itt mind értjük egymást.

– Az Úr Jézus volt középen, közöttünk!

– Megjegyeztem, hogy az ima dialógus, és hallgatni is lehet az Urat, nem csak mindig beszélni Hozzá.

– Úgy jöttem, mint egy üres pohár, amibe épp csak csepeg néha a víz és most csordultig van.

– Valahogy megnyílt a lelki látásom. Ezekről a dolgokról korábban is hallottam, olvastam, tanultam, de nem fogtam fel. Most kinyílt a szemem.

– Újra Kárpátalján éreztem magam.

– Az otthon jött ide, nem én mentem haza!

– Megnyugvást, megerősítést kaptam, hogy a válságok után is lehet teljes életet élni.

– Nagyon nagy szükségem volt erre a lelkigyakorlatra. Az Úr tudja, mikorra kellett ezt időzíteni!

– Otthon, Kárpátalján lelkigyakorlatokra mentem, imacsoportokba jártam. Amikor kitört a háború és eljöttünk, valahogy az egyházi közösségből is kiestem. Kellott nekem ez a hétvége.

– Más dimenziót, reményt kaptam, nagy megerősítést.

– Legyen máskor is ilyen lelkigyakorlat! Meg is beszéltek a lányokkal, hogy jövőre, ha lesz, ha nem lesz, mi jövünk!

A résztvevők kifejezték igényüket, hogy máskor is, és másoknak is legyen hasonló lelkigyakorlat, találkozás.

Aki szeretne tájékoztatást kapni ezekről, vagy a havonta Budapesten megrendezett „kárpátaljaiak szentmiséjéről”, az írjon erre a címre:

karpataljai.katolikusok@gmail.com

Összeállította:
Popovicsné Palójtay Márta

Erfán Ferenc-kiállítás nyílt a beregszászi plébánián

Erfán Ferenc kiállítást szervezett a Beregszászi Keresztény Értelmiségiek Szövetsége (KÉSZ) a magyar kultúra napja alkalmából a Beregszászi Római Katolikus Egyházközség Pásztor Ferenc Közösségi Házában.

A KÉSZ évről évre méltatja kiállítás-megnyitóval január 22-ét, melynek tematikája nem csak a kultúrával, hanem minden esetben a vallásos művészettel is kapcsolatos. A 2026-os rendezvény főszereplője Erfán Ferenc Boksay József, Kárpátalja egyik leghíresebb festőművészenek unokája volt, aki számos szebbnél szebb festményével látogatót el Beregszászba.

Mivel a január 22. a Himnusz ünnepe, ezért az esemény a Nemzeti Imádság eléneklésével kezdődött, majd Ferku Szilveszter elszavalta Kölcsey Ferenc Himnusz című költeményét. A rendezvényen Beke Krisztina és Szepesi Károly képviselték Magyarország Ungvári Főkonzulátusát, Magyarország Beregszászi Konzulátusát pedig Gyebnár István, aki szívélyesen köszöntötte a jelenlévőket.

Molnár János püspöki helynök, beregszászi római katolikus esperes-plébános kifejezte örömét a rendezvény megszervezésével kapcsolatban: „Nagyon örülök annak, hogy a magyar kultúra napja alkalmából rendezett eseményt már úgy emlegetik, mint hagyományt. Ilyenkor egy kicsit megállva kultúránkra, értékeinkre gondolunk, ezekre emlékezünk. Megszokhattuk, hogy az egyházi évben is vannak ünnepeink, és amikor ünnepet tartunk, akkor annak az a célja, hogy az emberek megálljanak a hétköznapi forgatagában, és az egyedül fontosra irányítsák a figyelmüket. A magyar kultúra napja is ünnep számunkra. Ezen a napon megállunk, és feltekintünk azokra az értékeinkre, amelyeket népünk hordozott és hordoz már évszázadok óta. Észrevenni, elismerni és nem kevésbé büszkének lenni arra, amink van, megőrizni, továbbadni. Az egyház mindig is szorosan együttműködött a kultúrával, mindig fontosnak tartotta azt, ezért nagyon örülök annak, hogy az egyházhoz tartozó épületben emlékezhetünk meg a kultúráról, megköszönhetjük az Úrnak is azokat a kegyelmeket, amelyeket a kultúra által kaphat és kaphatott a nemzetünk. Kívánom, hogy töltsön el bennünket ez a büszkeség, és az a szeretet, amelyre az Úr is tanít bennünket a Szentírásban, a szeretet, amely megőriz bennünket az igazságban.”

Ezt követően Jakab Eleonóra, a Beregszászi KÉSZ elnöke köszöntötte a vendégeket: „Ma egy különleges helyzetben vagyunk. Itthon ünnepelünk, ahol ezer éve hangzik már a magyar szó. Itthon, mert a magyar kultúra nem ismeri az államhatárokat. A nyelv, amelyen gondolkodunk, a dalok, amelyeket együtt énekelünk, a mondókák, amelyeket továbbadunk gyermekeinknek, unokáinknak, mind összekötnek bennünket, bárhol is lennénk a Kárpát-medencében vagy a nagyvilágban. Január 22-e számunkra nem csak egy dátum. Ez a nap emlékeztet bennünket arra a pillanatra, amikor Kölcsey Ferenc véglegesítette a Himnusz kéziratát, melyet a beregszászi postahivatalban adott fel. A Himnusz nemcsak nemzeti imádságunk, hanem közös lelki tér, ahol a múltunk, jelenünk és jövőnk találkozik. Kü-

lönösen igaz ez itthon, ahol a magyar szó megőrzése, a hagyományok ápolása sokszor a tudatos döntés, a kitarítás és a hit kérdése. A magyar kultúra élő örökség! Nem múzeumi tárgy, hanem mindennapi gyakorlat: az anyanyelven elmondott imák, a karácsonyi asztalnál elhangzott énekek, a színházi előadások, a koncertek, a kiállítások, a néptánc lépései, a sajtó és a média termékei. Kultúránk akkor marad életben, ha használjuk, tovább gondoljuk és ha teret adunk benne a fiataloknak is” – hangsúlyozta.

Marosi István atya, az Ortutay Elemér Görögkatolikus Központ igazgatója egyházi szemszögből ismertette a jelenlévőkkel Erfán Ferenc munkásságát, művészetét.

„Mivel az egyház mindig nagy tisztelettel fordult a képek, az ikonok felé, amelyek nem látványelemek, hanem az igehirdetés eszközei, színekben és anyagban megfogalmazott teológia, ezért a festményekre is elmondható, hogy a festőművész részt vesz az Alkotó munkájában, úgy, hogy az Isten kimondhatatlanságát, természetfelettségét valamilyen módon megjeleníti itt, a földön. Így az alkotások az Úr szépségét hirdetik” – mondta.

Erfán Ferenc munkásságát is egy olyan hídnak nevezte, amely az Isten és az emberek között, valamint ember és ember között, ezáltal nemzet és nemzet között helyezkedik el. Felhívta a figyelmet arra, hogy Erfán Ferencet elsősorban nem a Boksay Józsefhez fűződő rokon viszonya miatt tiszteljük, hanem mert igyekszik átadni az Isten által teremtett világból azt a részt, melyet megértett. A saját ihletettségét, egyéniségét, gondolatait viszi bele egy-egy művébe.

Erfán Ferenc festőművész hálás volt a lehetőségért, hogy az egyház által működtetett épületben mutathatja be műveit, hiszen az alkotói folyamat és a hit szorosan kapcsolódik egymáshoz, ezt nevezte legfontosabbnak a művészetben. Elmondta: hiszi, hogy az alkotást Isten teremtette.

Mankovics Tamás, a Tokaj Alkotótábor vezetője is részt vett rendezvényen és a végén megosztotta gondolatait a közönséggel. 35 éves barátság köti Erfán Ferenchez. Mesélt részletesen a festőművész tanulmányairól, kiállításainak megszervezéséről. Szakszerűen elemezte a tájképeit, a csendéleteit, a portréjait, melyekkel kapcsolatban összegezte: Erfán Ferenc ujjgyakorlata beérett, kialakult az egyéni stílusa, könnyeddé vált az ecsetkezelése, és gondolatai beleolvadnak a képbe.

A Szent Kereszt Kórus szívesen lép fel a kulturális és egyházi rendezvényeken, így a magyar kultúra napja alkalmából a Honfi imája című dalt adta elő Erkel Ferenc Bánk bánjából.

A délután egyik meglepetése volt Bobály István, a Beregszászi Kodály Zoltán Művészeti Iskola igazgatójának és családjának előadása, akik a *Tudat-e, Mária?* és a *Van tovább!* című dallal érkeztek az ünnepre.

A megnyitó állófogadással, kötetlen beszélgetéssel és a festmények megtekintésével folytatódott. A kiállítás-megnyitó nem csak felüdülést és pihenést jelentett a résztvevők számára, hanem találkozás az Isten nagyszerűségével, szeretével és nagyságával.

Fehér Rita

A pap nyitogatja a szíveket az ég felé

Majnek Antal püspöki jubileumát ünnepeltük

Január 19-én délelőtt a budapesti Szent István első vértanú (országúti ferences) templomban a Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány tagjai és a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) nevében köszöntötték Majnek Antalt, a Munkácsi Egyházmegye nyugalmazott püspökét, szentmisében hálát adva 30 éves püspöki szolgálatáért. A szentmise szónoka Székely János püspök, az MKPK elnöke volt.

A harmincéves jubileum alkalmával bemutatott szentmisén Majnek Antal püspök mellett koncelebrált Székely János szombathelyi megyéspüspök, az MKPK elnöke; Beer Miklós nyugalmazott váci megyéspüspök; Berhidai Piusz OFM tartományfőnök; Barsi Balázs OFM; a ferences rendházak és oktatási intézmények elöljárói, köztük Bagyinszki Ágoston OFM, Magyar Gergely OFM, Kálmán Peregrin OFM; továbbá az országúti rendház házfőnöke, Horváth Achilles OFM és a plébános, Lendvai Zalán OFM, valamint számtalan ferences pap.

Bár munkanap volt, megtelt a templom, hiszen sokan kötődnek Budapesten is Majnek Antalhoz; volt, akit esetett, másoknak lelkipásztorja volt.

Berhidai Piusz köszöntötte a szerzetesközösség és a hívek nevében az ünnepeltet. „Kárpátalján szolgálsz ma is, és a hűségeddel, emberközeli lelkipásztori szolgálattal példát adsz.

dát adsz. Hálát adunk a mai napon püspöki szolgálatodért, és mögötte a ferences papi hivatásért, amellyel az Úristen megajándékozott, amivel megkezdted 1989-ben a szolgálatodat Kárpátalján. Ez azt is eredményezte, hogy még tizenöt másik rendtárs szolgált és szolgál abban az egyházmegyében, és a provinciában van négy Kárpátaljáról származó rendtársunk. Sok gyümölcse van a szolgálatodnak, felsorolni is nehéz lenne” – mondta a tartományfőnök, majd kiemelte a püspök egyházszervező munkájának jelentőségét, az intézmények alapítását, a karitás- és egyéb szervezetek kialakítását, a katekétaképzések beindítását Kárpátalján, és a legfontosabbat: a hívek melé való személyes odaállást.

„Amikor Szent II. János Pál pápa felszentelt, úgy tudom, azt súgta a füledbe, hogy a munkácsi görögkatolikus püspök, Romzsa Tódor példája legyen a szemed előtt. Hálát adunk, hogy megfogadtad a Szentatya szavát. Köszönjük, hogy felragyog az életedben a hűség.”

Majd tolmácsolta Bíró László püspök köszöntőszavait: „Kedves Antal, mindig tisztelettel tekintettem rád. Fiaital ferences voltál, amikor otthagytad

a katedrát egyetemi végzettségeid után, és elmentél a kárpátaljai misszióba. Templomokat nyitottál meg, közösségeket szerveztél. Az a misszió, amit kezdtél, él most is.”

Majnek Antal püspök elmondta: örömmel látja, hogy vannak a szentmisén Kárpátaljáról is jónéhányan, akik Budapesten tanulnak, dolgoznak. „Nagy öröm a hálaadás a 30 évért. 36 éve kaptam küldetést néhány évre a tartományfőnök atyától, Paskai bíboros atya kérésére, hogy menjünk segíteni Kárpátaljára. Néhány évre – de izgalmasak az Úr útjai. Mindig igyekeztem hálát adni, most sem hagyom abba.”

Az evangéliumot Papp Tihámér OFM olvasta fel Szent Márk könyvéből arról, amikor Jézust kérdezik, mi lehet az oka, hogy Keresztelő János és a farizeusok tanítványai böjtölnek, de az övéi nem.

Székely János püspök szentbeszédében az evangéliummal kapcsolatban elmondta: Jézus a mennyei Atya szeretetének lakomáját, Isten örömét hozta el közénk ebbe a világba. XVI. Benedek pápa még Joseph Ratzin-

ger bíborosként írta: a papi küldetés odavezetni másokat erre a titokzatos lakomára. A pap a Völegény barátja, nyitogatja a szíveket az ég felé – hangsúlyozta.

A főpásztor a továbbiakban arról beszélt, ami Majnek Antalnak is mindig fontos volt: hogyan lehet a pap mások örömeinek munkatársa.

A Biblia két dolgot tanít az örömről – kezdte. – Az egyik, hogy az öröm Isten tulajdonsága, nem annyira az emberé. Az emberi világ sebzett, töredékes, véges. Isten a lét teljességében, az Atya–Fiú–Szentlélek örök életáradásában él. A földi világnak akkor lehet része Isten örömeiben, ha Isten közénk jön, megjelenik. A próféták ezt előre hirdetik, mikor a Messiás születéséről beszélnek. A Bibliában a karácsonyi történetekben van a legtöbb öröm. Szent Ferenc ezt élte át Greccióban: az ünnepek ünnepén még az állatok is ujjonganak. Megtapasztalta a leprást megölelve Isten örömeit, és ami nehéznek tűnt, könnyűvé lett. Az öröm tehát ajándék, odafentről jön.

A Biblia második üzenete az örömről az, hogy lehetséges nagyon sok szenvedés közepette is, sőt talán ilyenkor igazán. Pál apostol Filippi-ben börtönben van, mégis ezt írja: „Örüljete az Úrban (...) szüntelenül!” Péter apostol pedig ezt: „Ne lepődjete meg az égő fájdalmakon (...), hanem ujjongva örüljete!”

A felszínen fájdalom és jóérzés egymást kizárják, de a mélyben öröm és szenvedés, önátadás, nagylelkű-

ség, szeretet egymásnak édestestvérei. Mert szeretni annyit jelent: odaadni mindent, magamra venni mások terhét.

Ferenc ezt éli át az Alvernán, egészen egy lesz Krisztus keresztyével. A Naphimnuszban is erről vall, amit fájdalom és betegség közepette, szinte teljesen vakon ír meg – fogalmazott.

Hogyan lehet egy pap, szerzetes, püspök az öröm munkatársa? – tette fel a kérdést. Mivel az öröm ajándék, fentről jön, a pap úgy lesz a munkatársa, hogy nyitogatja az emberi szíveket, a családokat, a társadalmat is az ég felé, hogy be tudják azt fogadni.

Székely János püspök felidézte néhány emlékét, melyet Kárpátalján élt át Majnek Antal társaságában: a viski gyerekek és a huszti hívek hatalmas örömeit, és hogy a cigánytáborokban a nyomorban is felcsillant az evangélium öröme. Megemlítette, hogy Majnek Antal püspök sokat beszélt arról, hogy a kárpátaljai ember akkor lehet a remény embere, ha újra igent mond a gyermekre, az élet titkára. „Sokan átéljük papként, hogy amikor egy édesanya nagy vívódás után igent mond az életre, a szemében ott csillog a hatalmas öröm, megrendült-ség. Amikor először öleli magához a gyermeket, érzi karácsony titkát. Ugyanígy látni az örömet egy házaspár szemében, akik mélypont után kibékülnek egymással” – mutatott rá.

„A pap nyitogatja a társadalmat is az ég felé. Majnek püspök atya ezt

tette: nyolc óvodát hozott létre, magyar osztályok indultak”, majd hosszasan sorolta az intézményeket, melyek Majnek Antalnak köszönhetik létesítésüket: katolikus gimnázium, két középiskolai kollégium, három egyetemi kollégium, nyolc gyermekotthon, idősotthon, két rehabilitációs központ gyerekeknek. Megemlítette ezeken túl a hitoktatóképzést, a lelkigyakorlatokat, a cigánytáborokban végzett pasztorációs munkát, rászorultak számára a Karitás elindítását.

Szenvedés közben is átélhetjük a hiteles örömet, ha keresztyeinket nem panaszkodva hordozzuk, hanem magunkhoz öleljük. Őrizzük az örömet, a derűt! Ne engedjük, hogy az önvád, a gonosz, az aggodalmaskodás elrabolja azt az életünkből! – buzdított. – A pap ott van a szenvedő mellett, fogja a haldokló kezét, odaül a betegágy mellé, mint ahogy tette ezt Majnek Antal atya többek között a tiszai árvíz idején, vagy ahogy teszi a háború idején. Elszántság kell oda lépni a szegényhez, a szenvedőhöz. A kereszt megöleléséhez nagy szeretet, nagy szív kell.

Hálát adunk veled együtt, hogy a Völegény barátja vagy, Isten örömeinek hírnöke és sugárzója sokak felé – zárta beszédét Székely János.

A szentmise végén Majnek Antal hálát adott Istennek, hogy 1951-ben megszületett, hogy Ferenc szellemében Isten a szerzetesi életre hívta 1977-ben, hogy meghívta őt Kárpátaljára a misszóba és a püspöki szolgálatra, és azért is, hogy Ferenc pápa elfogadta a lemondását. Hálát adott az érte imádkozókért, a segítőkért, munkatársakért és a híveiért, és hogy megtapasztalhatta: Jézus valóban százszoros életet ad, és teljesíti azokat a kéréseit is, melyeket nem is merészt kimondani.

Az ünnepi szentmise végén megáldotta a ferences közösséget, a jelenlevőket és mindenkit, akivel szolgált a során találkozott.

Forrás: Magyar Kurír (Vámosy Erzsébet)

Fotó: Lambert Attila
Ferences Média 2026

János kurzus

Tanítványá lenni Jézus kezei között

A Munkácsi Római Katolikus Egyházmegyében 2026. január 7. és 11. között Szinyákon, a Szent András Evangelizációs Iskola szervezésében és a netlenfalui József Nemzedék Iskolaközösség vezetésével sikeresen megvalósult a János kurzus, melynek mottója: „Tanítványá lenni Jézus kezei között”.

Mit jelent Jézus tanítványának lenni? Mit jelent tanítványként jelen lenni a világban? Ezekre a kérdésekre keresték a választ a kurzus résztvevői, hiszen a kurzus célja az volt, hogy Jézus tanítványaivá váljanak – olyanokká, akik mindenben hozzá, a Mesterhez akarnak hasonlítani.

A kurzus során olyan témák kerültek előtérbe, mint Isten terve a tanítványságról, a Mester és a tanítvány bensőséges kapcsolata, egy nap Jézussal, valamint Jézus tanítványformáló módszerének lépései. A résztvevők a Szentírás fényében szemléltették Jézus és tanítványai kapcsolatát, felismerve, hogy a tanítványság nem pusztán tanítások elsajátítása, hanem személyes életközösség az Úrral. A közös imádságok és tanítások segítettek a jelenlévőket abban, hogy közelebb kerüljenek Krisztushoz. A János kurzus lehetőséget adott arra is, hogy a résztvevők tudatosabban felismer-

jék saját küldetésüket az Egyházban, és megerősödve térjenek vissza közösségeikbe.

Jézus huszonkét tanítványt hívott el ezen a héten, hogy megtapasztalják a tanítványság örömeit és kihívásait. A lelki megújulás napjairól az egyik résztvevő, Kovács Szilvia osztotta meg gondolatait: „Megtért emberként mindig nagy volt bennem a vágy, amikor egy lelkigyakorlat lehetősége megnyílt előttem. Ez volt az első alkalom, hogy a hívást hallottam, de a vágyat nem éreztem. Lehet, hogy ebben közrejátszott életem földi vesztesége!

A kurzus előtti éjszakán hallottam egy segélykiáltást, amire nem tudtam nemet mondani: egyik testvérem kórházba került. Azokban a pillanatokban úgy tűnt, mintha minden akadályozná azt, hogy a kurzusra eljussak. Azonban Isten itt is megmutatta féltő szeretetét, és mindent időben elrendezett. Szó szerint fél órával indulás előtt értem haza. Az időjárás sem kedvezett ezen a napon az utazók számára, de mégis úgy éreztem, hogy Jézus hívására nekem is a kurzuson a helyem.

A kurzus minden témája lépésről lépésre érlelődött bennem. Életem során számos megpróbáltatáson mentem keresztül, de a legnagyobb és legfájdalmasabb, ami engem és a családomat ért, a gyermekem elvesztése volt. A kurzus alatt éltem meg magasságokat és mélységeket, örömet és dühöt egyaránt, de Jézus gyógyító keze mindvégig rajtam volt. A kurzus témái és dinamikai mélyen

átformálták a gondolkodásomat és a szívemet, így lehetővé tette, hogy gyógyuljak fájdalmamból.

Jó, hogy vannak olyan testvéreim az Úrban, akik gondolkodás nélkül igent mondanak Jézusnak, mert általuk Jézustól számomra és minden résztvevő számára eljött a gyógyulás.

Gyászos, sötét szívemben újra fény gyúlt fel, amelyet Jézus adott át a tanítványokon keresztül, hogy továbbadjam azoknak az embereknek, akikhez Ő vezet! Uram, én benned és te énbennem! Áldott legyen az Úr neve! Ámen! ”

A program áldásokban gazdag légkörben zajlott, sokak számára lelki feltöltődést és elmélyülést hozott. A zárómisést Lucsok P. Miklós OP megyéspüspök mutatta be. Jelenlétével és szeretetteljes támogatásával különleges örömet és lelki megerősítést nyújtott a kurzus résztvevőinek.

Lautner Gabriella
Fotó: Kiss Erika

Újabb segélyszállítmány érkezett Kárpátaljára a Katolikus Karitástól

Az orosz-ukrán háború 4. évfordulóján, február 24-én újabb segélyszállítmányt hozott Kárpátaljára a Katolikus Karitás – Caritas Hungarica – közölte a segélyszervezet. A Karitás a háború kitörésének első napjaitól támogatta az ukrajnai rászorulókat és a menekülteket, jelen szállítmányuk a 693. volt 2022 óta.

Segítség a háború első napjaitól

„A Katolikus Karitás a háború kezdete óta 46 200 menekültnek nyújtott közvetlen segítséget, beleértve a Segítő Pontokon és a budapesti Integrációs Központban elért támogatottakat is” – írták közleményükben. Hozzáadték, hogy ezzel párhuzamosan Ukrajnában is segítettek:

„Kárpátalján és belső Ukrajnában összesen 585 tonna adománnyal fejezték ki szolidaritásukat, amely 692 szállítmányban jutott el a rászorulókhoz”.

A mostani, 693. szállítmányt Székely János püspök atya, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke indította újtára, amely 32 áramfejlesztőt, 5 generátort, több mint 1,5 tonna élelmiszert, valamint 500 paplant és ruhaneműt tartalmazott.

Zagyva Richárd, a Katolikus Karitás országos igazgatója az adomány átadáskor annak fontosságát hangsúlyozta, hogy ne felejtjük el a négy év távlatából sem azokat, „akinek a mindennapok fájdalmát és küzdelmet jelentenek a jelenlegi helyzet-

ben. Mindannyian tehetünk valamit értük, amivel azt fogják érezni, hogy nincsenek egyedül.”

Fehér Ferenc, a Kárpátaljai Szent Márton Karitás igazgatója megköszönte az újabb, nehéz időkben kapott segélyszállítmányt.

„Senki sem tehet arról, hogy melyik országba született. Kárpátalján háborús körülmények között élnek az emberek, és sok család számára nap mint nap valós dilemma, hogy gyógyszerre vagy élelmiszere jusson. Sokaknak az sem magától értetődő, hogy van-e fűtés és áram az otthonukban” – jegyezte meg. Az átvételén jelen volt Pogány István atya, a kárpátaljai Karitás elnöke is, aki szintén köszönetet mondott az újabb szolidaritásért.

Böjti adománygyűjtés

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia nagyböjt apropóján kiadott körlevelében ismét arra kérte a híveket, hogy imádsággal és adományokkal segítsék a rászorulókat. Ennek keretében az első nagyböjti vasárnaptól egy héten át országos adománygyűjtésbe kezdtek. Az itt befolyt adományokat a Katolikus Karitás-Caritas Hungarica juttatja el Kárpátaljára.

„A helyzet Kárpátalján és egész Ukrajnában drámai. Ezért szervezzük a nagyböjti országos gyűjtést is. Imádkozunk azért, hogy ennek a rettentő háborúnak minél hamarabb vége legyen” – mondta Székely János püspök.

Kárpáthy Sz. Kata
Kárpátalja.ma

Fotók: Lambert Attila/Magyar Kurír

Házasság heti tavaszvárás

Vigyünk tavaszt a házasságba című programra gyűltek össze a Beregszászi Római Katolikus Egyházközség házaspárjai február 9-én a Pásztor Ferenc Közösségi Ház nagytermében. A Házasság hete keretében megrendezett programot azért szervezték meg, hogy középpontba hozzák a házasság szentségét. Emellett célként tűzték ki a házasság megünneplését, a házastársak kapcsolatának meg-

újulását és újrafogalmazását. Farsang idején a tél elűzésére és a várva várt tavasz köszöntésére készülünk. Így párhuzamosan arra is vágyunk, hogy a házasságban is megtörténjen a jégolvadás és a virágzás.

Egy rövid ima és köszöntő után a délután egy kis játékkal kezdődött. A résztvevők nem egyszerű kérdéseket vagy feladatokat kaptak, mely még a sok éves házaspá-

rok számára sem volt feltétlenül könnyen megoldható. Volt, akinek el kellett táncolnia, hogy mennyire szereti a házaspárját, vagy egy olyan mondatot kellett mondani neki, amin meglepődött. Volt, akinek bókolnia kellett, és volt, akinek énekelnie. Az sem bizonyult egyszerű feladatnak, hogy becsukott szemmel kellett felsorolni felesége aznapi öltözetét.

A játék sok nevetéssel járt, mely jókedvre derített mindenkit. Jöhetett az előadás, mellyel Jakab Sándor és Eleonóra készült. Meséltek a házasságukról, kezdve az ismerkedéstől egészen a 40. évfordulóig, melyet idén ünnepelnek. Jókedvvel emlékeztek vissza az udvarlás időszakára, amelyről megtudhattuk, hogy nem tartott sokáig, csupán néhány hónapig. Majd az istenkeresés folyamatáról is szó esett, ugyanis Sándor bácsi eleinte nem élt válásos életet. Sok év után talált az Úrra, aki most központi helyet foglal el az életükben. Eleonóra elrulta, hogy házasságuk elejétől imádkozott férje megtéréséért. Szó esett az idős szülők gondozásáról, a gyerekek felneveléséről, a nehéz 90-es évekről. Minden mondatukból, kitűnt, hogy a gondok ellenére mindenkifelett bíztak a Gondviselésben, és az Ő kezébe helyezték sorsukat.

Előadásuk egyszerre volt megható és szórakoztató, hiszen a humor közel áll mindkettőjükhöz. Példamutató volt

mindenki számára, hogy mennyire tisztelik és szeretik egymást, alázattal és megértéssel fordultak egymáshoz.

Az előadás után a jelenlévők kérdéseket tettek fel az előadóknak és így egy kellemes beszélgetés alakult ki a házaspárok között.

A program második felében finom vacsora várta a résztvevőket, mely során tovább folytatódott a beszélgetés és a házasság megünneplése.

Fehér Rita

Betegek kenete Találkozás Krisztus vigasztaló erejével

A Lourdes-i Boldogságos Szűz Mária liturgikus emléknapján, február 11-én ünnepljük a Betegek Nemzetközi Világnapját. Ezen a napon a Szent Márton-székesegyházban a szentmisét Pogány István plébános atya celebrálta, koncelebrált Hortobágyi Arnold OSB atya. A szentmise keretében kiszolgáltatták a betegek szentségét azoknak, akik kérték és felkészültek rá.

A szentmise elején István atya arra kérte a híveket, hogy imádkozzanak a betegséggel küzdőkért és a szenvedőkért, a háború áldozataiért, a sebesültekért, valamint mindazokért, akiket lelki vagy testi sérülés ért.

Prédikációjában Arnold atya kifejtette, hogy az idősekre úgy tekint, mint utazásra készülőkre, olyanokra, akik már közelebb vannak a mennyországhoz. „Már nem az számít, mit mondanak róluk az emberek, sokkal inkább az, hogy mit hagynak maguk után. Kifelé lassan már megszűnnek létezni, annál inkább akarnak létez-

ni befelé, és még ennél is jobban fölfelé” – hangsúlyozta az atya. Eddig talán nem volt elegendő idejük, hogy felfedezzék a belső világukat, hogy odafigyeljenek arra, ami belül zajlik. Ez az utazás az eloldódással kezdődik: azzal, hogy képesek legyünk rálépni a nagy útra, amely a Teremtőhöz vezet, aki minden gyermekét hazavárja. Ehhez először el kell szakadnunk a földi kötöttségektől.

Arnold atya felidézte egy idős ember szavait, aki szerint amikor a külső világ beszűkül, hirtelen tágassá válik a belső világ. Ilyenkor könnyebben elfogadjuk, amit nem tudunk megváltoztatni, jobban megértjük az embereket, és türelmesebbé válunk velük szemben. Az ember a szívével kezdi látni a világot. Ez az idős kornak a legszebb gyümölcse. Idős korban az élet korlátozódik, és sok lehetőséget elvesz az embertől, ugyanakkor új lehetőségeket is ad. Érzékszerveink ugyan eltompulnak, de ez segít abban, hogy jobban eljussunk önmagunkhoz. Ebben az életszakaszban új módon válhatunk önmagunkká, felfedezhetjük, ami eddig rej-

tett volt. Ez az állapot lehetővé teszi, hogy egyre szorosabb kapcsolatba kerüljünk szerető Istenünkkel. Sok idős ember kezd el új életet lélelben. Idős korban is elkezdhetjük, hogy Istennek – aki szeret minket – egyre nagyobb teret engedünk magunkban, és fokozatosan átadjuk neki egész életünket.

A homíliát követően sor került a betegek szentségének kiszolgáltatására. A súlyosan betegek és az idősek ebben a szentségben tapasztalhatják meg Jézus vigasztaló közelségét, amely enyhíti szenvedésüket és elhozza számukra a bűnbocsánat kegyelmét. A szent kenet felvétele után – Isten akaratától függően – javulhat a beteg testi és lelki állapota, akár a gyógyulás is bekövetkezhet; más esetben pedig a szentség kegyelmi erőt ad az örök életre való felkészüléshez. A betegek kenete nem a testi gyógyulás csodáját vagy a halál közelségét jelenti, hanem lelki megerősítést és támogatást. Emlékeztet minket arra, hogy Isten mindig közel van hozzánk, különösen a szenvedés és gyengeség idején, és szeretete erőt ad.

Lautner Gabriella

Hitoktatók továbbképzése gyermekgyász-feldolgozás témában

Gyermekgyász-feldolgozó kurzust szerveztek az egyházmegyénk hitoktatói számára február 20-án és 21-én Munkácson. A programot tolmács segítségével két nyelven rendezték meg: ukránul és magyarul.

A továbbképzés egyben felmérésként is szolgált, melyből megtudhatjuk, mennyire aktuális az adott téma a térségünkben.

Az eseményen 12 hitoktató vett részt. Előadóként Albert Éva, pedagógus, mentálhigiénés segítő szakember és gyermekgyász-kísérő érkezett Magyarországról. Ő maga akkor került közel a témához, amikor elveszítette férjét. Látva a saját és három gyermeke gyászát, érezte, hogy ebben a helyzetben segítségre van szüksége a felnőtteknek és a gyerekeknek is. Ekkor kezdett el gondolkodni azon, hogy ha hasonló korú gyászfolyamatban lévő gyerekek csoportokban egymással megbeszélnek átéléseiket, akkor könnyebben tudják megélni a veszteségüket.

A kurzus első napján többnyire az elmélet volt közép-pontban, majd a második napon következett a gyakorlat.

A résztvevők megtudhatták, hogy a gyász vonatkozhat mind családtagra, mind közeli ismerősre, például osztálytársra, barátira. Tulajdonképpen mindenki átesik ezen, csak nem mindegy, hogy hogyan. Emellett fontos tudni, hogy többféle veszteséget különböztetünk meg. Például ilyen lehet akár egy iskolaváltás, szülők válása, költözés, de a kurzuson csak a halálesetekkel kapcsolatos gyászról volt szó.

Albert Éva részletesen mesélt arról, hogy az Anyaországban hogyan működnek a csoportok. Az ugyanabba a csoportba tartozó gyerekek általában hasonló témájú gyászt élnek meg és hasonló korúak.

Éva kiemelte: nem fontos, hogy a csoport vezetője pszichológus legyen, mert ők csak a foglalkozás keretét adják meg. Minden találkozáson megvan a témája, a menete, de elsősorban a csoport segíti saját magát. Látják egymásnál, hogy milyen megoldásokat találnak a gyász feldolgozására. Megengedik maguknak, hogy a szomorúság mellett megjelenjen a düh is. Így kiadhatják magukból az érzelmeiket.

Nagyon fontos a szülő hozzáállása is. Ha hülyeségnek tartja ezeket a foglalkozásokat, akkor a gyerek sem tudja komolyan venni a csoportos alkalmakat. Előfordul, hogy a szülő nem engedi meg a gyerekeknek, hogy szomorú legyen. Azt kommunikálja felé, hogy erősnek kell maradnia. Például, volt egy eset, amikor meghalt az apuka, és a kisfiának azt mondták, hogy most már ő veszi át a családfő szerepét, ő lesz a férfi a háznál. A kisfiú annyira megijedt ettől, hogy segítség nélkül nem tudta feldolgozni az esetet.

Legjobb az, ha a gyerekfoglalkozással párhuzamosan

a szülőket is össze tudják gyűjteni és abban az időben számukra is szerveznek egy beszélgetést. Ez nem kötelező, de egy nagyon jó lehetőség.

A gyermek-gyászfeldolgozás csoportjának ideális létszáma 6-8 fő, mégpedig úgy, hogy a gyerekek minden foglalkozáson részt vesznek. Általában hét foglalkozás ajánlatos. A folyamatnak van, s külön-külön mindegyik foglalkozásnak is van íve. Alapvető hétköznapi dolgokból indulnak és csak azután térnek a lényegre, amikor mélyebbre ereszkednek az érzelmek terén, amikor a gyerekek beszélhetnek a fájdalmaikról. Végül a foglalkozások célja, hogy a fájdalomból eljussanak az örömig. Meg kell találni azokat a kapaszkodókat, amelyek erőt adnak.

Jó hír volt a Kárpátalján hitoktatók számára, hogy a kurzuson való részvétel után már indíthatnak gyászfeldolgozó csoportokat. Ennek fontos feltétele, hogy felismerjék, ha egy gyerek életében jelen van a gyász. A résztvevők visszajelzést írhattak a hétvégén átélt élményeikről, ebből kettőt közzé teszünk:

„A kurzus lehetővé tette számomra, hogy megértsem a felnőttekben és a gyerekekben zajló gyászfolyamatok közti különbségeket. Érdekes volt továbbá, hogy milyen jellegzetességek vannak gyászfeldolgozás terén a különböző korcsoportokban és hogyan reagálnak ezekre a felnőttek. Tudatosult bennünk, hogy a gyász egy olyan folyamat, melytől nem kell idegenkedni. A gyakorlati feladatok abban segítettek bennünket, hogy elgondolkodjunk a saját életünkön, a saját veszteségeinken és ezáltal a gyerekeknek nyújtott segítségről. Szeretnék még többet megtudni arról, hogy hogyan lehet segíteni olyan gyerekeknek, akik édesapja a háborúban hunyt el, valamint hogyan lehet ötvözni az imádságot és a pszichológiai segítséget gyászfeldolgozás során. A kurzus érdekes, hasznos és nagyon aktuális volt számunkra ebben a háborús időszakban. Mindenkinek csak ajánlani tudom.”

„Ezt a kurzust mindenkinek el kell végeznie, aki gyászol. Mert egy közeli személy halála egy olyan nagy veszteséget és ürességet eredményez bennünk, amit mindenáron be akarunk tölteni: valaki munkával, valaki más emberekkel, vagy éppen függőségekkel. Ezek nem mulasztják el a fájdalmat, mert továbbra is magányosnak érzed magad. A gyászban meg kell engednünk magunknak, hogy sírjunk, dühöngjünk, és hogy gyengék legyünk. Váratlan hatása volt a hétvégének, hogy elkezdtem gyászolni egy személyt, akit már 13 évvel ezelőtt el kellett volna siratnom. Ezért arra kérek mindenkit, hogy népszerűsítse ezt a kurzust, mert az idő nem gyógyítja be a veszteség által okozott sebeket. Köszönet Istennek, Évának, minden szervezőnek ezért a lehetőségért! A Jóisten áldja meg a szolgálatotokat!”

Rohozsán József állandó diakónus beszámolója alapján

„Megvan az ideje a sírásnak”

Interjú Albert Éva pedagógussal, mentálhigiénés segítő szakemberrel, gyermekgyász-kísérővel

Az előző cikkhez kapcsolódóan megkerestem Albert Évát, a gyermekgyász-feldolgozó foglalkozás vezetőjét, hogy meséljen részletesen a munkájáról, szolgálatáról.

– Kinek a meghívására érkezett Kárpátaljára?

– A Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye hitoktatói számára szervezett gyermekgyász-feldolgozó képzést a hitoktatói bizottság; a kezdeményező Zsábej Edit mentálhigiénés szakember és pszichológus volt.

– Mi volt a foglalkozás célja?

– Itt, Kárpátalján és Ukrajnában most különösképpen van aktualitása a gyásznak. A gyerekek körében is megjelenik, és itt nemcsak a halálesetek miatti gyászra gondolok, hanem egyéb veszteségekre is, melyek jelen vannak az itt élő emberek életében. Nagyon sok családapa él és dolgozik külföldön úgy, hogy már évek óta nem tud hazamenni, ha csak nem a fronton harcol.

– Ezen körülmények miatt Kárpátalján más jellegű a gyász, mint például Magyarországon?

– Maguk a gyászreakciók, a gyászfolyamatok hasonlóak. Azonban a háború következményei több veszteséget okoznak a kárpátaljai családok életében, mint a magyarországi gyászoló gyerekeknél. Emiatt intenzívebben van jelen a gyász az itt élő embereknél.

– Mi a gyász, és milyen jelei vannak?

– Gyászáról akkor beszélünk, ha valamilyen veszteség éri az embert. A veszteségre adott reakció a gyász. Pilling János megfogalmazása szerint ez akkor a legintenzívebb, ha valamelyik szeretett hozzátartozónkat veszítjük el.

– Miben különbözik a felnőttek gyásza a gyerekekétől?

– Nagyon sok mindenben. Felnőtt ember esetében beszélünk gyászévről vagy két évről. Ebben az időszakban a megnyilvánulásaiban folyamatosan lehet érezni, hogy gyászban van. Sokszor nehéz őt kimozdítani ebből a szomorú állapotból. Egy gyereknél viszont, ha közeli hozzátartozóját veszíti el, akkor ez az eset akár az egész életét meghatározhatja. Másrészt egy kisgyerek viselkedésében nem tapasztaljuk állandóan a gyászt. Úgy is mondhatjuk, hogy a kicsi gyerek „gyászolhat”... Ez olyan hatalmas teher számára, amit ő folyamatában nem bír hordozni, ezért időnként kikapcsol, és képes felhőtlenül, vidáman játszani a társaival. A kívülálló számára úgy tűnik, hogy rendben van. Közben pedig nem erről van szó, hanem arról, hogy a kisgyerek nem bír ezzel folyamatosan foglalkozni. Ennek jele, hogy a vidám játékokat megszakítja egy-egy hisztériának tűnő kiborulás. Akár kisebb dolgok miatt is kialakulhat dühroham. Ilyenkor robban ki belőle a fájdalom. Ezért nagyon fontos, hogy már gyerekkorban teret kaphasson a benne lévő érzések kifejezésére, valamint hogy megtapasztalja: érzései jogosak, azokat má-

sok is elfogadják. Így a veszteség minél hamarabb a helyére kerülhet benne.

– Egyébként gyászolni valakit emberi, természetes dolog, vagy az a cél, hogy ez az állapot minél gyorsabban elmúljon?

– Jogos a kérdés. A cél az, hogy a veszteség a helyére kerüljön az emberben, de ezt nem lehet sürgetni. A mai társadalomban az az elvárás, hogy a másik minél gyorsabban kerüljön „jó passzba”, minél gyorsabban jöjjön rendbe. A Szentírásban, a Prédikátor könyvében is olvashatjuk, hogy mindennek megvan a maga ideje. Megvan az ideje a sírásnak is. Nagyon fontos, hogy a gyásznak annyi időt adjunk, amennyi szükséges. Nem azért kell foglalkozni a veszteséggel, hogy minél hamarabb vidámabb legyen az ember, hanem hogy a helyére kerüljön a fájdalom; hogy tudjon úgy emlékezni a szeretettre, hogy ne legyen minden alkalommal szomorú. Az a cél, hogy a szeretett személy másképp váljon az élete részévé, ne csak a szomorúságban, a hiányban és a fájdalomban. Nem az elengedés a cél, hanem a megváltozott viszonyulás, különben az ember pótcselekvéseket, pótlékokat kereshet magának.

– Van olyan mértékű veszteség, amit nem lehet feldolgozni?

– A cél az, hogy a gyerekek a veszteséggel együtt is teljes életet éljenek. Egy veszteség nem olyan, mint egy bakteriális betegség, amelyre felírnak egy antibiotikum-kúrát, és a tünetek nyomtalanul eltűnnek. Egyénileg is kísérek gyerekeket, és általában azt mondom a szülőknek, hogy nem tudom megjósolni, meddig tartanak a foglalkozások. Ez sok mindentől függ: például vannak-e a gyerek életében más problémák, tényezők vagy körülmények, amelyek lassítják a gyász feldolgozását.

– Itt, Kárpátalján hitoktatóknak hirdették meg a gyermekgyász-feldolgozó kurzust. Egy hitoktatónak a hite, vallásossága miatt könnyebb dolga van egy gyászoló gyerekekkel?

– Egy hitben élő felnőtt számára a hit mindenképpen erős kapaszkodó. Tudja, hol van a szerette, hisz a feltámadásban. Ez nagyon sokat jelent. Egy gyerek esetében fontos, hogyan nevelkedett korábban. Ha valaki nem is hallott Istenről vagy a mennyországról, nem szerencsés pont egy ilyen krízishelyzetben behozni a hit témáját. Azoknál a családoknál, ahol gyakorolják a vallást, kétféleképpen alakulhat a helyzet. Egy kisebb gyereknél, aki még a fantáziavilágában él, a hit vigasztaló lehet. Egy kiskamasznál azonban, aki már ok-okozati összefüggéseket és bűnbakot keres, könnyen felmerülhet: Isten miért nem akadályozta meg a veszteséget? Ha szeret és mindenható, miért történt meg a haláleset? Természetesen sokakat kamasz- vagy felnőttkorban is megerősít a hit és Isten jelenléte. Ebben az esetben a hitoktatónak könnyebb dolga van, hiszen tudja őket támogatni. Ha viszont Isten elleni harag vagy lázadás alakul ki, a hitoktató nehezebb helyzetben van. Ilyenkor elsősorban szeretetteljes, megértő közeget kell biztosítani a gyerek számára.

Fehér Rita

„Isten megszentel minden szenvedést”

Interjú Dezső Péter OFM ferences atyával

A beregszászi hívek nagy öröme ismét volt nagybőjti triduum a templomunkban. Ez mindig jó alkalom arra, hogy kilépjünk a világból, és egy olyan térben találjuk magunkat, mely láthatatlan szállal fűz bennünket Jézus keresztfájához. Idén Dezső Péter ferences atya érkezett hozzánk Belgrádból, aki szívesen mesélt szolgálatáról, kárpátaljai látogatásáról és a nagybőjti lelkigyakorlatról.

– Kit ismerhetnek meg személyében a beregszászi hívek?

– Vajdasági magyar vagyok, a Horvát Szent Cirill és Metód Ferences Rendtartomány tagja. A rendtartománynak négy rendháza van Vajdaságban. Korábban Szabadkán tanultam, tanítóképzőt végeztem. Ott ismerkedtem meg a ferencesekkel, és abba a rendházba jelentkeztem. Horvátországban folytattam a tanulmányaimat, illetve a horvát rendtartományba léptem be. Később papként visszakérültem Szabadkára, és ott szolgáltam három évet. Jelenleg Belgrádban, a Szerémségi egyházmegye egyik plébániáján szolgállok.

– A ferences rendet választotta. Miért vonzotta Szent Ferenc példája?

– Már az egyetemi éveim alatt elkezdtem keresni az életem értelmét. Nem voltam vallásos, de éreztem, hogy lennie kell az életnek egy mélyebb, örök értelmének. Ebben a keresésben vált lehetővé, hogy Isten rám találjon. Volt egy ismerkedési időszakom Vele: beszélgettem Vele, kérdéseket tettem fel, Ő pedig válaszolt nekem. Éreztem, hogy Ő egy élő Személy, aki gondot visel rám, aki figyel rám. Ezért úgy döntöttem, hogy Őt szeretném szolgálni, az Ő dicsőségére szeretném az életemet leélni, mert pont Ő az az el nem múló „több”, akit kerestem. Csak Ő tud engem kiteljesíteni és boldoggá tenni. Kerestem az utat, hogyan szolgálhatnám az Urat, ekkor találtam rá Szent Ferencre, akinek nagyon megérintett a radikalizmusa. Ha Istent szolgáljuk, azt radikálisan kell tennünk: csak Őrá támaszkodva. Nem lehetünk egy kicsit a világi és egy kicsit az Istenéi. Úgy akartam követni Jézust, mint Szent Ferenc. Szabadkán adottak voltak a ferencesek, így oda kopogtam be.

– Ismeri a Kárpátalján szolgáló ferences testvéreket?

– Budapesten is tanulhattam, így három évet töltöttem a magyar rendtartományban. Volt lehetőségem megismerni a magyarországi ferenceseket. Hernádi Lehel testvérrel együtt tanultunk, a többiek látásból ismerem. Lehel atyával Peruban is találkoztunk: ő akkor tért vissza Magyarországra, én pedig még maradtam két évet.

– Közel áll Önhöz a missziós lelkület?

– Sosem terveztem a missziós életet, de lényegében

igen, közel áll hozzám. Így hozta az élet, Isten így irányította az útjaimat... elkerültem Afrikába is, Peruba is. Mindig azt mondtam, hogy ahol más emberek megélnék, ott én is meglennék. Mindig nyitott voltam az ilyen utak iránt. Egyébként Belgrád is missziós terület a számomra, hiszen magyarként vagyok jelen, a katolikus horvát hívek pedig kisebbségben vannak az ortodoxokkal szemben.

– Milyen alkalomból érkezett Kárpátaljára, Beregszászba?

– Szabadkán ismerkedtem meg a Keresztény Értelmiségi Körrel, a vajdasági civil szervezettel. Ők léptek kapcsolatba velem azzal a kéréssel, hogy Kárpátalján keresnek egy papot, aki szívesen tartana egy háromnapos nagybőjti lelkigyakorlatot. El is vállaltam ezt a szép küldetést.

– Amikor a lelkigyakorlatra készült, milyen gondolatai voltak az itteni hívekkel kapcsolatban? Milyen üzenetet szeretett volna elhozni nekik ebben az időszakban?

– Elsősorban a nagybőjt üzenete volt a szemem előtt. Az első napon az imádságról beszéltem, a másodikon a bűnről, a harmadikon pedig arról, hogy Jézus jelen van a szegénységben, a gyengeségben és a megpróbáltatásokban. Ezt akartam az itteni híveknek elmondani, akik már négy éve háborús országban élnek. Szeretném, ha értenék: kiváltságos lelki helyzetben vannak akkor is, ha ezt most nehéz elhinniük. Az ember mindig jobbra és biztonságosabb légkörre vágyik, de Jézus is pont a kereszten, a szenvedés közepette volt „kiváltságos” helyzetben. Isten megszentel minden keresztet, minden nehézséget és minden szenvedést.

– A jólétben élő emberek lelki szempontból nincsenek jó helyzetben?

– Minden ember nehezebb helyzetben van lelkileg, aki az anyagi világ biztonságára támaszkodik. Szerbiában gyermekként én is átéltem a háborút és annak minden

borzalmát. Szegénység volt és bizonytalanság, de most, amikor visszaemlékszem azokra az időkre, azt mondhatom: sokkal egységesebbek voltunk, nyitottabbak egymás és Isten felé. Az anyagi biztonságban élő ember elpuhul, elhagyja magát, ami kihat a lelki életére is, és eltávolodik Istentől.

– A szentmiséken és a lelkigyakorlaton kívül mivel telt a Kárpátalján töltött három nap?

– Nagyon kedvesen fogadtak. Molnár János atya megmutatta a filiákat és a környező kápolnákat. Jakab Eleonóra, a beregszászi KÉSZ elnöke városnézést szervezett

nekem, de volt alkalmam Munkácsra is ellátogatni. Ezenkívül gyóntattam is.

– Van-e hobbija, amivel szívesen foglalkozik szabadidejében?

– Szeretek olvasni és írni. Három könyvem jelent meg: az egyik egy verseskötet, amelyben novellák és útleírások is találhatóak. A másik könyvem lelki témájú, a lelki szegénységről szól. A harmadikat horvát nyelven írtam, ez tulajdonképpen egy útleírásokba foglalt önéletrajz. Ezenkívül szeretek természetet járni és fényképezni.

Fehér Rita

„Annyian imádkoztak értem!”

Interjú Ferku Viktóriával, a benei egyházközség hitoktatójával

A Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye minden évben Szent Márton-díjjal emel ki egy-egy katekétát, aki hitoktatásával, életpéldájával és szolgálatával sok éven át hozzájárult ahhoz, hogy gyermekeink, fiataljaink felelősségteljes, buzgó és érett kereszténnyé váljanak, s ezáltal Isten országa már itt a Földön is növekedjen. Ferku Viktória minden feltételeknek teljes mértékben megfelelt, hiszen több mint 25 éven át leghűbb hivatása hitünk átadása, a gyermekek hittel és reménnyel teli jövőjének megalapozása. Ő az, aki mind hitoktatóként, mind tanárként, mind édesanyaként Isten szolgálatát tekinti legfontosabb feladatának.

– Fiatal korod óta tevékenyen részt veszel az egyházi életben.

– Gyerekkoromban nem volt lehetőségem hittanóra járni, abban az időben a fiatalság sem volt annyira bevonva az Egyház életébe. Tizenkilenc éves koromban Pap Sándor atyával jött egy nagy váltás: sokféle feladattal látott el bennünket. Már akkor a szívemben élt a vágy, hogy hitoktató szeretnék lenni. Nem volt előttem példa, mégis mélyen éreztem ezt az elhivatottságot. Abban az évben az Úristen gondoskodott arról, hogy a vágyam valóra váljon: Nagyszőlősen elindult a teológiai tanfolyam. Nem

volt kérdés: az elsők között jelentkeztünk. Amikor elkezdtük a képzést, Sándor atya szólott, hogy hittan csoportokat kellene indítani. Összegyűjtöttük a gyerekeket, és elkezdtük. Sándor atya még egy-két alkalmon jelen volt, de azután önállóan hitoktattunk. Tehát a tanulással párhuzamosan már taníthattam is. Hatalmas öröm volt bennem. A következő évtől már hittantáborokat is szerveztünk, ami nagy löketet adott, és azóta is rendületlenül végzem ezt a szolgálatot.

– Hogyan sikerültek a hittantáborok, illetve milyen programokat szerveztetek még a gyerekek számára?

– Akkoriban már cserkészkedtünk. A férjem, Ferku Sándor volt a cserkész-tiszt itt Benében, neki volt már tapasztalata a táborszervezés terén. Ketten kezdeményeztük a hittantáborot Majnek Antal atyánál. Mondta, hogy két kispapot tud Benébe küldeni – egyikük Weinrauch Márió volt, aki össze is állította a tábor menetét. Ez nagy segítség volt számunkra, nagyszerűen sikerült az első alkalom, de a további évek is rendkívüli élményt jelentettek. Ezenkívül mindig részt vettünk a hittanversenyeken is. Hála Istennek, Bene általában benne volt az első három legjobb csapatban. Ügyesen és buzgón készültek a gyerekek, a hittanosaink a mai napig nagyon lelkesek.

– Egyáltalán nem jártál hittanra gyerekkorodban?

– Valóban volt egy néni, akihez egy-egy gyerek járt, de engem a

nagymamám készítette fel az elsőáldozásra. Ő mindig itthon volt, tanítgatott, kérdeztetett. Majd elmentünk Lánczky István atyához, aki feltett néhány kérdést, és szentáldozáshoz járulhattam. Bérnáldozás előtt jártam néhány hittanórára, amikor Munkácsról jött hozzánk egy atya. Beregszászban bérnáldoztam, ahol rengeteg fiatal gyűlt össze.

– Középiskola után tanultál máshol is?

– Az egészségügyben képzeltem el a jövőmet, de nem sikerült a felvételik. Ma már tudom, hogy a Jóisten nem azt az utat szánta nekem. Édesanyám javasolta, hogy kérdezzem meg az iskolaigazgatót, lenne-e munka számomra, mert látta, hogy szeretek a gyerekekkel foglalkozni. Orosziban éppen szervezőtanárt kerestek, fel is vettek, majd a következő évtől már Benében is dolgozhattam ebben a pozícióban.

– Milyen élmény volt a teológiai tanfolyam?

– Nagyon jó, ugyanakkor nehéz is. Sokan azt hitték, könnyű lesz, de emlékszem, annyira szigorúan vették, és jól tették, mert a hitünkkel kapcsolatos dolgokat alaposan kell ismerni. A három év után volt még egy „Utánfutó” nevű képzés, ahol játékokat, kézműveskedést tanultunk, ott már az ifjúságvezetésen volt a hangsúly.

– Hányan jelentkeztek az első teológiai tanfolyamra Benéből?

– Hárman jelentkezünk, és ketten fejeztük be. Ezután az egész környéken hitoktattunk. Soha nem volt szünet, kivéve, amikor a gyermekeim megszülettek. Amint el tudtam jönni mellőlük egy kis időre, rögtön mentem tanítani.

– A saját gyermekeidnek otthon is a hitoktatója voltál?

– 1999-ben mentem férjhez, és elég gyorsan jöttek a gyerekek: Johanna, Szilveszter, Franciska és Boglárka. A Jóisten úgy adta, hogy közülük háromnak nemcsak otthon voltam a hitoktatója, hanem én készítettem fel őket a templomi elsőáldozásra is. Biztos, hogy egy kicsit többet vártam el tőlük, mint a többiektől. Már fiatalon segítettek a hittantáborokban; tavaly éreztem azt, hogy szinte már mindent ők csinálnak. Ebben nőttek fel, már mondani sem kell nekik, hogyan kössék le a gyerekek figyelmét.

– Mind a négyen ott vannak még a táborokban?

– Igen, családostul. A nagylányomnak két gyermeke van, a középsőnek egy. Az unokáim is ebben nőnek fel. Örülök, hogy nem szakadt szét a család ebben a nehéz helyzetben, ragaszkodnak hozzá, hogy itthon maradjanak a hazájukban.

– Milyennek látod a mai fiatalokat?

– Szerintem legtöbbször nem a gyerekekkel van gond, hanem a szülői háttérrel. Pozitív háttérrel a gyerekekkel is könnyebb. Sokan panaszkodnak az ifjabb nemzedékre, de én nem tenném. Ez a helyzet számukra is nehéz, de szeretettel nagyon sok mindent el lehet érni.

– Hogyan fogadtad a Szent Márton-díjat?

– István atya titokban akarta tartani, de nem sikerült, mert meg kellett indokolnia, miért menjek vele a munkácsi székesegyház búcsújára. Mégis meglepődtem, és nagyon jól esett. Ott voltak a gyermekeim is. Később Rácz István atya, a plébánosunk a szentmise után külön is felköszöntött.

– Hogyan tekintesz vissza az elmúlt 25 évre?

– A legnagyobb áldás, hogy a Jóisten adott erőt és egészséget a szolgálathoz. Sokszor éreztem gondterhelt időszakokban, hogy a gyerekek között minden problémámat elfelejtem. Annyi erőt kaptam tőlük! Szervezőtanárnaként és tanárnaként is ugyanezt tapasztaltam az iskolában.

– Milyen szakos tanár lettél később?

– Földrajz és biológia szakon végeztem, de tanítok éneket, népművészetet, technika órát és etikát is.

– Milyen nehézségeket sikerült leküzdened?

– Amikor elkezdtem, féltem, hogy nem tudok szigorú lenni, és így nem leszek eredményes. Idővel rájöttem, hogy nem szigorúságra, hanem szeretetre van szükségük a gyerekeknek. Igen, jönnek nehézségek: a legnehezebb az édesanyám, majd a férjem elvesztése volt. Amikor a férjemet is elveszítettem, úgy éreztem, nem bírom el ezt a terhet. Aztán valamilyen megmagyarázhatatlan melegség és szeretet kerített hatalmába. Rájöttem, hogy annyian imádkoztak értem! Állandóan éreztem a Jóisten jelenlétét. A gyermekeimmel együtt kilábalunk a bajból. Ma már abból táplálkozunk, ahogyan ő (a férjem) intézte a dolgokat. Biztos vagyok benne, hogy őrangyalként vigyáz ránk. A munkahelyemen is vallásos kollektíva vesz körül, ők a második családom. Ez mind a Jóisten ajándéka!

Fehér Rita

„Elsősorban hivatás”

Interjú Bíró Péterrel és Évával, a Ráti Szent Mihály Gyermekotthon munkatársaival

A Ráti Szent Mihály Gyermekotthon egy több évtizede működő hely, ahol annyi csoda történt! Hiszen minden ott nevelkedett gyermek egy megmentett élet, egy reménysugár, Isten egy-egy mosolya. Istennek több munkatársa is van az intézményben, akik fáradhatatlan lendülettel, éveken át mindent megtesznek azért, hogy a csoda újra és újra valóra váljon. Most az ott dolgozó Bíró Pétert és Évát kerestem fel, hogy meséljenek a gyermekotthonban töltött mindennapjaikról, hivatásukról, a gyerekek iránti elköteleződésükről, valamint saját, bővülő családjukról is.

– Péter, téged születésed óta a Ráti Szent Mihály Gyermekotthon léggöre vett körül. Mennyire volt természetes számodra, hogy felnőttként munkatársként veszel részt a feladatokban?

Péter: Amióta Majnek Antal püspök felkérte édesanyámékat, hogy ezt az álmot valósítsák meg, onnantól kezdve ez kitöltötte az életünket, és fő tevékenységünké vált. Eleinte Zsuzsa nővérem és Árpi bátyám segítettek a legtöbbet. Én és a feleségem csak a tanulmányaink befejezése után, 2019-ben kerültünk haza. Azóta próbáljuk felvenni a ritmust, mert elég magasra tették a mércét, aminek meg kell felelnünk.

Éva: Én mindig azt mondom, hogy más ember házat vagy autót örököl, mi pedig egy gyermekotthont kaptunk örökségül, amit tovább kell vinnünk. Péter látta, hogy a szülei hogyan csinálták, látta a becsületességüket, odaadásukat, és igyekszik a kapott példa szerint végezni a feladatát. Nehéz lenne egy olyan kívülálló embert találni, aki hasonlóképpen benne élne ebben a küldetésben.

Péter: Egyetemi éveim alatt is igyekeztem segíteni, abban az időszakban a nyári táborokat szerveztem meg. A nyaraim nagy részét a gyerekekkel töltöttem. Még a diplomaosztómra sem mentem el, mert épp egy táborban voltam; a tanulmányi osztályon vettem át a diplomámat. Az egyetemi évek után Írországból élünk két évig. Ott azt tapasztaltuk, hogy elmegy mellettünk az élet: a barátaink nagy része itthon volt, minden családi és baráti eseménynél mi csak fotónézegetők voltunk. Éreztük, hogy ez nincs rendjén. Hazajöttünk, és eleinte csak besegítettünk a teendőnkbe. Édesapám akkoriban már súlyos beteg volt, a halála után pedig egyre több feladat hárult ránk.

Éva: Valójában ez egy hosszú folyamat volt, amíg formálódott az életünk. Egyébként hivatalosan most sem dolgozom a gyermekotthonban, Péternek a segítőtje, önkéntese vagyok. Az ungvári közmédiánál dolgozom, jelenleg a gyermekünkkel vagyok otthon. Így jobban ki tudom használni az időt, többet tudok segíteni, és sok feladatot együtt végzünk el.

– Magyarországon éltetek egy ideig?

Éva: Itthon érettségiztem, és Magyarországon végeztem el az egyetemet.

Péter: Én pedig kisiskolás korom óta Magyarországon tanultam, egyetemre is ott jártam. A tanulmányaink befejezése után volt egy kétéves munkatapasztalat-szerzésünk Írországból, majd visszajöttünk Kárpátaljára.

– Milyen feladataitok vannak a hétköznapiakban?

Péter: Az oroszországi részt a nevelőszülők végzik, akik családi házakban élnek itt, a gyermekotthon területén. Mi pedig megpróbáljuk összefogni ezt a négy családot, hogy egységet alkossanak.

Éva: Segítünk nekik mindenben, hogy könnyebb legyen a gyermeknevelés. Segítünk beosztani a gyerekek idejét az iskola után, megszervezzük, hogy táborokba mehessenek vagy különböző kirándulásokon vehessenek részt.

– Hogyan zajlik egy átlagos nap?

Éva: Péter mindent megcsinál. Nyáron fűvet nyír, ha kell, vízcsapot cserél, vagy éppen pályázatot ír.

Péter: Vendégeket fogadunk, generátort szerelünk... szóval nem egy reggel 8-tól délután 4-ig tartó munkaidőről van szó. Ha este hívnak, mert gond van, akkor este kell segítenünk.

Éva: Gyakran előfordul, hogy pont hétvégén kell jelen lennünk, mert akkor jönnek a vendégek, vagy akkor kell megoldani sürgős dolgokat.

– Mi a végzettségetek?

Péter: Évus végzettségét nagyon jól ki tudjuk használni: kereskedelmi és marketing szakon végzett. Ő kezeli például a gyermekotthon Facebook-oldalát – ezzel is üzenjük az olvasóknak, hogy kövessenek be minket! :) Én agrár-mérnök vagyok, valamint az egyetem vége felé elvégeztem egy villanyszerelő képzést is. Ennek vettem itt a legnagyobb hasznát.

– Mi a legnagyobb motivációtok?

Péter: Ez nem munka, hanem elsősorban hivatás. Aki itt dolgozik – akár a nevelőszülők, akár mi –, senki sem a pénzért csinálja, hanem mert látjuk a gyerekek régi életét, és látjuk, mivé válhatnak a jövőben. Azon dolgozunk, hogy értékes emberekké formáljuk őket.

– Milyen gondolatok ébrednek bennetek, amikor ránéztek egy-egy árva gyerekre?

Péter: Hozzánk nagyon súlyos helyzetből érkeznek gyerekek, már kicsi korukban komoly traumákat élnek meg.

Úgy gondolom, mindegyikük lelkileg sérültté válik, mire hozzánk kerül. Segítenünk kell nekik a feldolgozásban, már amennyire ez lehetséges. Közben, amikor szeretetet adsz nekik, sokkal többet kapsz vissza. Te szeretnéd őket felemelni, de közben te töltödsz fel általuk.

Éva: Mindenki, aki idelátogat, sírva megy haza. Azt tapasztalják, hogy sokkal többet kaptak, mint amennyit adtak. Úgy mennek el a vendégeink, hogy vissza akarnak jönni. Nagy a gyerekekben a szeretethiány, ezért akár ismeretlenekhez is könnyen odamennek, megölelik őket.

– Van egy kisfiad, és nemsokára megszületik a második gyermeketek. Gondolkodtatok-e már azon, hogy örökbe fogadtok vagy nevelésbe vesztek egy árva gyermeket?

Éva: Próbálunk először a saját kis családukra koncentrálni, aztán legyen úgy, ahogy az Úr akarja. Meglátjuk, hogyan alakulnak a dolgok. Még egy gyerekkel is rengeteg a feladat, több gyereket nevelni pedig nem egyszerű – le a kalappal a nevelőszülők előtt. Egyébként nem zárkózunk el tőle, csak ebben az élethelyzetben még nem lenne egyszerű.

– Mennyire tudja pótolni a nevelőszülő a vér szerinti szülőit?

Péter: Úgy gondolom, a családtípusú gyermekotthon a családjukat elvesztett gyermekek számára az egyik legjobb forma, mert egy házaspár fogadja be őket. Így átveszik azokat a mintákat, amelyeket egy család követ. A nagy intézményi formát sem nevezném egyértelműen rossznak, de a családtípusú rendszer szerintem egy fokkal jobb.

– Mi a legnagyobb örömeitek és a legnagyobb nehézségeitek ebben a hivatásban?

Péter: Nagy öröm, ha látjuk, hogy egy gyerek teljes értékű életet él. Segítünk nekik a kikerülés után is: munkakeresésben, lakhatásban. Ha látjuk, hogy lábra tud állni és nem kallódik el, akkor látjuk a munkánk gyümölcsét.

Éva: Ezek a gyerekek olyan környezetből jöttek, ahol a család nem volt érték. Itt viszont megtanulják, és a saját életükben is szent dolognak tartják majd. Van olyan nálunk nevelkedett lány, aki azóta nagycsaládos anyuka lett, és a nevelőanyukájáról nevezte el a kislányát. Ilyenkor látjuk, hogy jó irányba ment a nevelés.

Péter: A nehézségek ugyanúgy előfordulnak, mint egy átlagos családban: ha rossz jegyet hoz, vagy nem akar tanulni. Igyekszünk pótolni azt, amit az iskola nem tud biztosítani, de ez 24 gyerekkel nem egyszerű.

Éva: Nehézség, amikor egy intézményből hozunk el gyerekeket, mert nem segíthetünk mindenkin. Ott állnak és várják, hogy őket is vigyük – ilyenkor elakad a szavunk, és csak állunk könnyes szemmel.

– Mik az erőforrásaitok a mindennapokban?

Péter: Igyekszünk havi rendszerességgel meghívni mentálhigiénés szakembereket, lelki vezetőket, akik segítenek a feltöltődésben. Ez a munkánk egyik legfontosabb része.

Hírmorzsák

A hitoktatók kezdeményezésére a tavalyi és az idei elsőáldozók találkozájára került sor a beregszászi Szent Kereszt-plébánián. A közös ima és előadás mellett a tavalyi elsőáldozók megoszthatták a kisebbekkel friss tapasztalataikat a szentáldozással kapcsolatban.

Január végén ökumenikus imaalkalmakra gyűltek össze világszerte a különböző felekezetű hívek, valamint lelkészek és vezetők. Kárpátalján is számos településen fontosnak tartották, hogy a krisztushívők együtt imádkozzanak az egységért.

Szent Balázs püspök és vértanú emléknapján, február 3-án hagyományá vált templomainkban a balázsáldás. Hitünk szerint a szent életű püspök közbenjárására megmenekülünk minden torokbajtól és egyéb bajtól.

Gyertyaszentelés szertartására került sor február 2-án, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén. A gyertyaszentelés ősidők óta fontos szertartás, mely Jézus templomban való bemutatására emlékeztet. A szentelt gyertya Krisztust, a „világ világosságát” jelképezi, aki önmagát felélesztve másokat szolgál. A szertartás kifejezi a hívők hitét, az Istenbe vetett bizalmat és a fény sötétségen aratott győzelmét.

Hamvazószerdán minden templomban a hamvazkodás szertartásával emlékeztek a hívők arra, hogy porból let-

tek és porrá lesznek. A nagybőjtre hangoló mondat segít abban, hogy az ember bűnbánattal járuljon Isten elé, alázattal szemlélje Teremtőjét, és emlékezzen élete mulandóságára.

Ungváron, Munkácson és Beregszászban is bemutatták Lucsok Péter Miklós OP megyéspüspök *Életem kalandja* című könyvének magyar nyelvű kiadását. Az eseményre sok érdeklődő hívő érkezett, akik a könyvet a helyszínen megvásárolhatták és dedikáltathatták is.

Alkoholproblémákkal küzdők számára tartottak gyógyító lelkigyakorlatot február 5. és 8. között Nagyszőlősen, amely minden nap szentmisével kezdődött, napközben pedig előadásokkal, csoportbeszélgetésekkel és imádsággal folytatódott. Ezek az alkalmak általában jó kedélyű együttléteket eredményeznek, ahol a résztvevőkben tudatosul, hogy Jézus köztük van, gyógyítja és segíti őket mindenben.

Művelődéstörténeti barangolás címmel tartott előadást Popovics Béla és Márti Ungváron a plébánián január 18-án. Az előadásban közérthető módon szó esett a világ kultúrájáról és művészetéről, történelmi személyiségekről és más érdekességekről.

Minden év februárjában a házaspárok több programmal készülnek a házasság hetére. Egyházmegyénk számos plébániáján szerveztek ebből az alkalomból a házaspárok részére előadást, beszélgetést, vacsorát, a szentmise keretében pedig a plébánosok megáldották a párokat!

Dmitro Lubinec, Ukrajna ombudsmanja elismerő oklevelet adott át a Munkácsi Egyházmegye vezetőjének, Lucsok Péter Miklós OP megyéspüspöknek tevékeny együttműködéséért, kiemelkedő közéleti tevékenységéért, továbbá az emberi és polgári jogok és szabadságok ukrainai védelméhez való jelentős személyes hozzájárulásáért.

Szentmise keretében tartottak megemlékezést Piacenzai Szent Konrád ferences szerzetesről az ungvári Angyalos Boldogasszony-templomban február 19-én. A szentmisét Majnek Antal nyugalmazott püspök és Bán Jónás OFM atya mutatta be.

A nagybőjtöt megelőző hetekben farsangi hittanos mulatságokra került sor egyházmegyénk több plébániáján is, többek között Tiszaújlakon, Sislócon, Nevetlenben, Császlócon, Huszton, Ungváron, Beregszászban, valamint a munkácsi Szent István Líceumban. A gyerekek jelmezben érkeztek, több helyen valamelyik szent vagy bibliai személy alakját öltötték magukra. Jelmezbemutató, játékok, tombola, farsangi fánk, sok nevetés és még több nyeremény várta a résztvevőket. (Fotó: Szvitlána Moroz)

Január végén a tiszaújlaki Szent Ilona-plébániára érkezett a ferences testvérek természetfotóinak kiállítása.

Új Élet Krisztusban kurzust (lelkigyakorlatot) szerveztek felnőttek részére március 13. és 15. között Ungváron, a Szent Gellért Kollégiumban. A hétvége során előadások, imádságok, énekek, gyakorlatok és személyes megosztások segítségével tapasztalhatták meg a résztvevők, mit jelent közelebb kerülni Istenhez – mindezt egy elfogadó, testvéri közösségben. A kurzus során többek között a következő kérdéseket járták körül:

Milyen ajándékot készített számomra Isten?

Valóban szeret engem Isten, mint a saját gyermekét?

Miért nem érzem ezt a mindennapokban?

Ki Jézus Krisztus valójában?

Mit jelent a hit és a megtérés, és miért fontosak?

Miért hívjuk Jézust Úrnak?

Ki a Szentlélek, és hogyan munkálkodik az életemben?

Miért nélkülözhetetlen a közösség és az Egyház a keresztény életben?

Városi keresztutat jártak a békéért március 8-án Csápon, a római és a görögkatolikus egyházközségek szervezésében, magyar és ukrán nyelven.

Február 11-én, az első lourdes-i jelenés napján emlékezünk meg a betegek világnapjáról. Egyházmegyénkben a plébánosok több településen is részesítették a híveket a betegek kenete szentségében.

EXODUS-40 hétköznapi lelkigyakorlaton vehettek részt az ungvári plébánia férfi tagjai, hogy mélyebben megélethessék a nagybőjt negyven napját és a húsvétot. Azzal a céllal hívták meg a férfiakat, hogy családjuk számára jobb emberré váljanak, és Isten előtt növekedjenek a belső szabadságban. A negyvennapos lelkigyakorlat hamvazószerdán kezdődött és húsvétvasárnapig tartott.

Diákok figyelmébe! Már lehet jelentkezni a munkácsi Szent István Líceumba a 2026/2027-es tanévre! Részletek a líceum honlapján és Facebook-oldalán.

Beregszászban nagybőjti lelkigyakorlatot tartott Dezső Péter ferences atya március 3. és 5. között, mellyel segített az egybegyűlteknek a húsvétra való felkészülésben. A lelkigyakorlaton nemcsak helyiek, hanem a környékről érkezett hívek is részt vettek.

Nagybőjti lelkinapot tartottak Nevetlenben február 28-án. A nap folyamán szentmisére, dicsőítésre, tanúságtételekre, gyónási lehetőségre és szentségimádásra került sor.

Császlócon Alpha kurzus indult január 25-én, amely tízenkét találkozásból áll, és amelyen az élet fontos kérdéseiről beszélgetnek a résztvevők.

Január végén a munkácsi Szent István Líceum tanárai számára szerveztek lelkigyakorlatot „...éljetelek szeretetben...” címmel. A lelkigyakorlat vendége volt a Pannonhalmi Bencés Gimnázium igazgatója, dr. Juhász-Laczik Albin OSB.

Mit gondolnak a gyerekek a mennyországról, a hirtől, az Istenről és az angyalokról?

Siessünk-e bejutni a Mennyországba, vagy koncentráljunk a földi életre?

- Nem sietek. Csak hatéves vagyok, és meg akarom tudni, hogy fogok-e valaha autót vezetni. (6 éves)
- A Mennyország igazán klassz dolog lenne, ha nem kéne előbb szívórohamot kapni. (8 éves)
- Remélem, csatlakozhatok Istenhez, de majd csak később, mert jövőre szeretnék még részt venni a bajnokságon. (9 éves)
- Nem számít, hogy itt vagy-e vagy a Mennyországban, csak próbálj meg olyan jó ember lenni, amilyen csak lehetsz. (9 éves)

A hirtől...

- Ha nem hiszel a Mennyországban, nem fogsz tudni játszani, miután elmentél a Földről. (9 éves)
- A Mennyországban hinni olyan, mintha abban hinnénk, hogy megszűnhet a gonoszság... Úgyhogy rám is lehet számítani. (10 éves)
- Jó gondolat hinni a Mennyországban, mert akkor később nem fogsz meglepődni, hogy infarktusod legyen. (10 éves)
- Ha igazán erősen hiszünk a Mennyországban, úgy világíthatunk, mint egy lámpa, és akkor Isten lát bennünket, és jobban tud ránk vigyázni. (8 éves)

Mi is pontosan egy angyal?

- Valaki, aki dalokat hárfázik. (11 éves)
- Olyan lány, akinek két élénk színű szárnya van, és persze egy egész ruhatára, amely passzol a szárnyakhoz. (8 éves)
- Az angyalok megvédenek, ha a többiek bántanak az iskolában, de nem tudom, hogy csinálják, mert láthatatlanok. (8 éves)
- Három dolog kell, hogy legyen nekik: szárnyuk, repülési tudományuk és sárga hajuk... A sárga haj azért van, hogy észre lehessen venni őket a tömegben. (8 éves)
- Egy ember glóriával, nem csak valami hamissal vagy ragasztottal... Ahhoz, hogy glóriád legyen, igazi angyalnak kell lenned. (10 éves)
- Az angyalok jobban tudják, hogy mire van szükségünk, mint mi... Ezért érdekli őket jobban az, hogy elég szeretetet kapunk-e, mint az, hogy van-e elég cukorkánk. (8 éves)
- Bárki, aki segít megcsinálni a házi feladatodat. Az anyukám az egyik, akit jól ismerek. (9 éves)

Mit csinálnak az angyalok a Mennyországban?

- Isten legfontosabb segítői... De nem olyanok, mint a szolgák, mert Isten családtagként kezeli őket. (9 éves)
- Ha csillagokat látsz az égen, akkor az angyalok figyelnek téged a Mennyországból. Ha hullócsillagot látsz, az egy angyal, aki lejön segíteni. (6 éves)
- Az angyalok a Mennyországban alszanak, de nin-

csenek mindig ott... Az angyalok körülöttünk vannak, csak meg kell keresnünk őket. (7 éves)

- A Mennyország az a hely, ahol az angyalok kitárlják, hogyan segítsenek a gyerekeknek. Nehéz feladat megtanítani a gyerekeknek, hogyan legyenek jók, de valakinek ezt is meg kell csinálni. (8 éves)

Hogy néznek ki az angyalok?

- Nincs lábuk, nincs kezük, csak szívük. (9 éves)
- Még akkor is gyönyörűek, ha több száz évesek, és nincsenek kifestve. (7 éves)
- Az angyalok jól tudnak repülni, csattogó szárnyaik vannak, és valószínűleg pilótaszemüvegük is van. (8 éves)
- Valamiért mindig hálóing van rajtuk... Talán olyanok, mint a tűzoltók, és az éjszaka közepén kell felpattaniuk vészhelyzet esetén. (10 éves)
- Az angyalok rózsaszínű ruhában járnak, imádkoznak, zenélnek, trombitálnak. (6 éves)
- Az angyalok mindig virágot hordanak a hajukban. Ez felfrissíti őket még akkor is, ha át kell utazniuk kilenc vagy tíz galaxison. (10 éves)

Hogyan keletkezett a Mennyország?

- Kitért egy vulkán, amelyikben szeretet volt láva helyett. (11 éves)
- Isten csinálta az idők kezdetén néhány felhőből, az égből és talán néhány maradvány hegyből és folyóból, amelyekre már nem volt szüksége a Földhöz. (8 éves)
- Istennek volt egy álma, aztán leült az íróasztalához és rajzolt egy képet a Mennyországról. Aztán valamelyik angyal, aki építésmérnök volt, onnan már elintézte. (9 éves)
- Réges-régen sok embert sírt, mert meghalt a nagyapájuk meg a nagymamájuk, úgyhogy Isten csinált egy helyet, a Mennyországot, és megengedte, hogy a nagy szülők örökre ott maradjanak. (7 éves)

Mit csinál Isten szabadidejében?

- Néhány játékos kedvű angyallal dominózik. (10 éves)
- Altatódalt énekel a kis Jézusnak! (8 éves)
- Galambokkal játszik és megpróbálja meggyőzni a sólyomokat, hogy ne legyenek olyan gonoszak. (11 éves)
- Szőlőt eszik és elolvassa a postáját. Megpróbálja megtalálni, hogyan válaszoljon egymillió levélre naponta. (10 éves)
- Szabaidéjében Isten új imádságokat ír az emberek szívébe. (8 éves)
- Isten még pihenés közben is egy jobb világról álmodik. (9 éves)
- Isten szeret sétálni az erdőben, és mindig hagy ott egy kis makkot, hogy az állatoknak legyen elég tartalékuk télire. (7 éves)

Forrás: D. Heller - E. Heller "Gyermekgondolatok Istenről, a mennyországról és az angyalokról"

Nevetni jó! :)

Egy pap éveken át utazott együtt sofőrjével különböző plébániákra. Általában ugyanazt a prédikációt mondta el minden helyen. Egyik vasárnap a sofőr, aki már kívülről tudta a szöveget, azt mondta utazótársának egy távolabbi faluban, ahol senki sem ismerte őket: „Atyám, sokszor hallgattam meg már ezt a prédikációját, talán én is el tudnám mondani.”

A pap mókásnak találta az ötletet, és beleegyezett abba, hogy a sofőrje vegye fel a reverendát, ő pedig sofőrnek öltözött.

A sofőr hibátlanul mondta el a szentbeszédet, mindenkinek nagyon tetszett. A prédikáció után azonban az egyházközség egyik tagja egy bonyolult teológiai kérdéssel fordult hozzá. A sofőr nem jött zavarba, hanem rögtön rávágta: „Ez egy nagyon egyszerű kérdés. Valójában annyira egyszerű, hogy még a sofőröm is tudja rá a választ!” :)

Egy jezsuita, egy ferences és egy domonkos együtt haladtak az úton, amikor egyszer csak megjelent nekik a Szent Család: Jézus, Mária és József.

A domonkost áhítatos félelem töltötte el, és nagy csodálattal szemlélte Isten végtelen szépségét.

A ferences szerzetest a család szegénysége, egyszerűsége és a kicsinységben lévő nagysága nyugtázta le.

A jezsuita pedig odalépett Józsefhez, és megkérdezte: „Eldöntöttétek már, hogy melyik iskolába íratjátok be Jézust?”

Ami a teológusokat, többek közt a jezsuitákat illeti:

Jézus: „És te, Péter, kinek tartasz engem?”

Péter válaszolt: „Létünk alapjának, a kérügmá eszkatológiai megnyilvánulásának, melynek végső értelmét interperszonális kapcsolatainkban találjuk meg.”

Jézus: „Tessék?”

Egy férfi szívűtéten esett át. Az altatás után felébredt, és egy katolikus kórházban találta magát, ahol nővérek ápolták. Amikor jobban lett, az egyik nővér megkérdezte, hogyan szeretné kifizetni a kórházi ellátást. Érdeklődött, van-e egészségbiztosítása. Gyengélkedő hangon azt válaszolta, hogy nincs. Akkor a nővér megkérdezte: „Bankban van pénze?” A beteg erre is nemmel válaszolt.

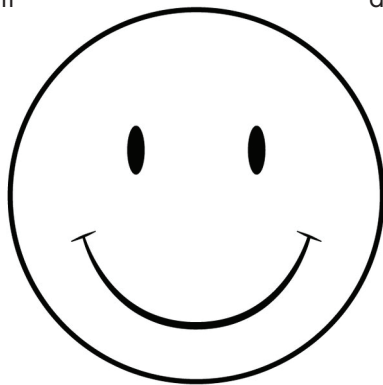
A nővér folytatta: „Van olyan családtagja, aki segíthet Önnek ebben a helyzetben?” A férfi erre: „Csak egy idős testvérem van, egy öreglány, aki kolostorban él.” A nővér mérges lett: „A szerzetesnővérek nem öreglányok, Jézussal kötöttek házasságot!” A páciens erre ezt válaszolta: „Akkor kérem, küldje a számlát a sógoromnak!”

Egy pap Afrikába ment misszióba. Amikor a dzsungelen haladt át, érezte, hogy követik. Egy oroszán volt az, aki prédát keresett.

A pap megijedt és futni kezdett, de látta, hogy nem tud elmenekülni. Letérdelt és imádkozni kezdett: „Istenem, add, hogy ez az oroszán váljon kereszténnyé!”

Erre a vadállat megállt egy pillanatra, letérdelt, és ezt mondta:

„Édes Jézus, légy vendégünk, áldd meg, amit adtál nekünk!”

II. János Pál pápa humora is ismert volt. Egyik nap, amikor az újságírók az egészsége felől érdeklődtek, azt válaszolta:

„Ha tudni szeretném, hogyan szolgál az egészségem, elolvasom az újságokban!”

„Gyerekek, szerintetek hol van az Isten?” – kérdezi a hitoktató.

– A Jóisten a Mennyszámban van – válaszolja az egyik.

– A szívemben van – mondja a másik.

– Nem – mondja Petike –, Ő a fürdőszobánkban van.

– Hogyhogy?

– Minden reggel, amikor édesapám bemegy a fürdőszobába, ahol édesanyám zuhanyzik, azt kiáltja: „Te Jóisten, még mindig itt vagy?”

Egy pap és egy taxisofőr ugyanazon a napon haltak meg, és egyszerre érkeztek a mennyország kapujához. Trombitaszóval és angyalok énekével kísérve egy arany szőnyeg jelent meg, melyen a sofőr Szent Péter kíséretében besétálhatott. A pap reménykedett, hogy őt is hasonló pompával fogadják. Néhány perc múlva a kapu újra kinyílt, de a pap minden ünnepség nélkül vonulhatott be. Szent Péter kedvesen üdvözölte, mire a pap megkérdezte, miért járt a taxisnak ekkora pompa. Szent Péter ezt válaszolta: – Amikor ön prédikált, csak néhányan imádkoztak. Amikor viszont ez a taxisofőr vezetett, mindenki Istenhez kiáltott!

Egy ember megkérdezi Istent: „Uram, mennyi számodra egymillió év?” Isten ezt válaszolta: „Csak egy pillanat!” Az ember folytatja: „És mennyit ér számodra egymillió euró?” Isten erre: „Csak egy centet!” Az ember, megragadva az alkalmat, kéri: „Uram, nem tudnál adni nekem egy centet?” Isten ezt válaszolta: „Természetesen, csak várj egy pillanatot!”

Ádám egyedül sétál a Paradicsomban. Isten így szól hozzá: „Teremték neked társat. Tökéletes lesz: szép, okos, és soha nem mond neked ellen, de oda kell érte adnod az egyik kezed és az egyik lábad.” Az ember kis gondolkodás után megkérdezi: „És mit kapok, ha csak az egyik oldalbördámat adom oda?”

Mese a három facsemetéről

Volt egyszer egy magas hegytető, annak a legeslegtetején három apró facsemete álldogált. Arról álmodoztak, hogy ha majd egyszer felcseperednek vajon mi is lesz belőlük.

Az első facsemete felnézett a csillagokra, amik úgy csillogtak-villogtak felette, mint gyémánt gyöngyök egy ékszerdobozban. "Azt szeretném, ha kincseket tartanának bennem" - mondta - "bárcsak arannyal borítanának, és drágakövekkel töltenének meg! Én lennék a világon a legszebb kincsesládá!"

A második facsemete elnézett a messzeségbe, ahol egy patakocska csörgedezett útban a tenger felé. "Azt szeretném, ha erős vitorlás hajó lehetnék." - mondta - "Hatalmas vizeket szelnék át, és nagy királyokat vinnék. Én lennék a világon a legerősebb hajó!"

A harmadik facsemete letekintett a völgybe. Szorgos asszonyok és férfiak dolgoztak ott egy takaros városkában. "Nem akarom én elhagyni ezt a hegytetőt." - mondta - "Magasra szeretnék nőni, olyan magasra, hogy amikor az emberek megállnak alattam és felnéznek rám, tekintetüket a mennybe emeljék és Istenre gondoljanak. Én lennék a világon a legmagasabb fa!"

Teltek-múltak az évek. Jött az eső, sütött a nap és az apró facsemeték magasra nőttek.

Egy nap aztán három favágó mászott fel a hegyre.

Az első favágó felnézett az első fára. "De gyönyörű ez a fa! Pont jó lesz nekem." - mondta. Fényes fejszét jól megsuhintotta, és bizony kidőlt az első fa.

"Na, most majd gyönyörű kincsesládát faragnak belőlem." - gondolta az első fa - "Szépséges kincset fogok magamba rejteni."

A második favágó felnézett a második fára. "Milyen erős ez a fa! Pont jó lesz nekem." - mondta. Fényes fejszét jól megsuhintotta, és bizony kidőlt a második fa is. "Na, most majd hatalmas vizeket szelhetek át." - gondolta a második fa - "Erős hajó leszek, királyokhoz illő!"

A harmadik fának összeszorult a szíve, mikor a harmadik favágó feléje pillantott. Sudáran meredt a magasba, lombkoronáját büszkén nyújtotta a menny felé. De a favágó még csak fel sem nézett rá. "Bármilyen fa jó lesz nekem." - mormogta. Fényes fejszét jól megsuhintotta, és bizony kidőlt a harmadik fa is.

Örvendezett ám az első fa, mikor a favágó elvitte őt egy asztalosműhelybe, de hogy is gondolt volna a szorgoskezü asztalos kincsesládára. Érdes keze e helyett vályúvá formálta a fát.

Az egykor gyönyörű fát nem borította arany, és nem töltötték drága ékszerek. Fűrészpor lepte és szénát szórtak bele éhes állatok eledelül.

A második fa is mosolygott, mikor a favágó elvitte őt a kikötőbe, de aznap nem készítettek hatalmas vitorlás hajókat. Ehelyett az egykor erős fát szétfűr-

szeltek, és egy közönséges halászbárkává ütötték össze.

Túl kicsi és túl gyenge lett volna még ahhoz is, hogy a folyón járjon, nemhogy tengereket szeljen át. Egy kis tóhoz vitték, ahol nap nap után döglött, bűdös halakkal megrakva tért vissza a partra.

A harmadik fa zavartan nézte, ahogy a favágó erős gerendákká hasogatta szét törzsét, majd ott hagyta egy fatelepen.

"Mi történt?" - álmélkodott az egykor sudár fa. "Nem akartam én mást, csak hogy a hegytetőn állhassak, és Istenre mutassak."

Sok-sok nappal és éjszaka váltotta egymást. A három fa már-már el is felejtette álmát.

De egy holdfényes éjszakán megannyi csillag ragyogta be az első fát, miközben egy fiatalasszony óvatosan belehelyezte újszülött gyermekét a vályúba.

"Bárcsak készíthetnék neki egy bölcsőt" - suttogta férje. Az anya megszorította férje kezét és elmosolyodott. Az éjszaka csillagfényvel szórta teli a simára csiszolt, zömök favályút. "De szép is ez a jászol." - mondta.

És hirtelen az első fa megérezte, hogy a világ legnagyobb kincsét rejti magában.

Egy este egy fáradt vándor és barátai zsúfolódtak be az öreg halászbárkába. A vándort hamar elnyomta az álom, míg a második fa csendesen siklott tova a tapon.

Nemsokára mennydörgés és tomboló vihar kerekedett. A kis fa megremegett. Jól tudta, hogy ennyi utast szélben és esőben nincs ereje épségben átvinni a túlpartra.

A fáradt ember felébredt. Felállt, kinyújtotta kezét és így szólt: "Békesség!" A vihar egy szempillantás alatt elállt, oly gyorsan, mint ahogy elkezdődött.

És hirtelen a második fa megértette, hogy hajótestében a menny és föld Urát viszi.

Egy péntek reggel a harmadik fa igen megijedt, mikor gerendáit kirángatták az elfeledett farakásból. Össze-összerezte, ahogy egy dühödt, zúgó tömeg vitték keresztül. Megremegett, mikor katonák egy ember kezeit szegezték hozzá. Csúfnak, durvának és kegyetlennek érezte magát.

De vasárnap hajnalban, mikor a nap felvirradt és a föld szinte vibrált az örömtől gerendái alatt, a harmadik fa tudta, hogy Isten szeretete mindent megváltoztatott.

Az első fát gyönyörűvé tette.

A második fát erőssé tette.

S ahányszor csak az emberek a harmadik fára gondolnak, mindig Isten jut eszükbe.

Sokkal jobb volt ez így, mintha a világ legmagasabb fája lett volna.

"Legyen áldott az Isten és Urunk, Jézus Krisztus Atyja,
aki minket nagy irgalmában Jézusnak a halálból való
feltámadása által új életre hívott, az élő reményre"

1 Péter 1:3

